

เรื่องและภาพโดย: เมล็ดแดงโม

ร้าน
ลิป

ซื้อ

ความหลัง

ของ

มาตามแตก

HOW TO SELL YOUR MEMORIES

ร้าน
ลับ

ซื้อ

ความหลัง
ของ

มาตามแตก

HOW TO SELL YOUR MEMORIES

เมล็ดแตงโม

คำเตือน

เนื้อหาต่อไปนี้อาจมีความรุนแรง บาดแผล และสิ่งไม่น่าอภิรมณ์ต่าง ๆ รวมถึงสภาพจิตใจที่ไม่มั่นคงของตัวละคร โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน หากผู้อ่านไม่สามารถอ่านต่อไปได้ โปรดหยุดและวางหนังสือเล่มนี้ลง

ร้านลับชื่อความหลังของมาดามแคท

เรื่องและภาพ: บุญยวีร์ เลียงมงคลการ โทรศัพท์: 089-206-8506 E-mail: Bunyavee8506@gmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา: อ.อนุสรณ์ ติไหว่ ขอขอบคุณ: อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ. รพีภัทร คงสมบูรณ์ อ. อัญญา พิทยาพิทักษ์

จัดพิมพ์โดย: สำนักพิมพ์คุณไม่

แต่ มนุษย์ผู้มีความหลังอันขมขื่น ทั้งที่อยากลืมและอยากจำ

ครึ่งหนึ่ง

หมู่บ้านโนแมน เป็นหมู่บ้านเก่าแก่ของแม่มดดินแดนเหนือ ที่นับเป็นจุดหนาวเยือกเย็นที่สุดในแดนเหนือ ตามถนนหนทางและหลังคาบ้านเรือนล้วนปกคลุมด้วยก้อนเมฆสีขาวที่ถูกน้ำแข็งกัดกินจนตกลงมาบนพื้น ทับถมสูงเป็นกองพะเนินจนต้องละลายด้วยไฟเพื่อให้สัญญาณจราจรได้ หมู่บ้านแห่งนี้จึงแทบไม่เคยได้สัมผัสกับแสงสว่าง ประหนึ่งตกอยู่ในรัตติกาลชั่วกัลปาวสาน

ด้านล่างภูเขาเป็นป่าซากแม่มด ที่ทอดยาวเป็นวงกลมล้อมรอบภูเขาเอาไว้ ป่าแห่งนี้คือซากศพของแม่มดที่จิตวิญญาณแตกสลายไปแล้ว พวกนางกลายเป็นต้นไม้และกักเก็บมนตร์คำฟั่นเฟือนเอาไว้ในเปลือกไม้สีดำ ซากของแม่มดตั้งตระหง่านมาช้านาน เพื่อคอยป้องกันอันตรายที่หมายจะคุกคามหมู่บ้านโนแมน ปีศาจในแดนเหนือต่างเล่าขานกันว่า เมื่อใดก็ตามที่มีปีศาจแปลกหน้าอย่างกรายเข้าไปในป่าแห่งนี้ หากไม่จิวળหลงทางจนตาย ก็มักจะถูกลบไปให้สูญหายไปตลอดกาล

แต่ไม่เคยมีใครหลงป่าจนตายหรือถูกลบไป ปกติแล้วหากปีศาจแปลกหน้าหลงเข้าไปในป่า ต้นไม้จะพากันร้องโหยหวนเพื่อส่งสัญญาณให้แม่มดในหมู่บ้านมาพาลิงมีชีวิตแปลกหน้าออกไป ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมาไม่เคยมีปีศาจแปลกหน้าอย่างกรายเข้าไปในป่า กระทั่งวันนี้ที่ต้นไม้ทุกต้นต่างพากันร้องโหยหวนและโบกสะบัดกิ่งไม้ไปพร้อมกัน

แคทเทอริน แม่มดเด็กน้อยหันไปมองป่าที่ส่งเสียงครวญครางประหลาดอย่าง ที่นางไม่เคยได้ยินมาก่อน ลมก็พัดกระโชกแรงจนนางต้องรวบผมสีดำยาวของตนเองเอาไว้ เพื่อไม่ให้ปลิวมาปรกหน้าปรกตา แม้สถานการณ์จะผิดปกติ แต่นางก็แค่ฮึดสู้ของหมู่บ้านกลับไม่แสดงท่าทีเดือดร้อนใดใด

“อันยา แม่เป็นอะไรหรือ” แคทเทอรินเอ่ยถาม แม่หมายต้งต้นไม้อีกในป่าที่ยังคงโบกสะบัดกิ่งไม้ไม่หยุด “ข้าไม่เคยได้ยินแม่ร้องแบบนี้มาก่อน”

พวกนางยืนอยู่ตรงเชิงเขาไม่ไกลจากป่าซากแม่มด วันนี้เป็นวันที่อันยาต้องลงมาซื้อหนังสือจากพ่อค้าแร่เข้าปีศาจตาเดียว นางกำลังเลือกหนังสือจากรถเข็นไม่อย่างใจเย็น “มีปีศาจแปลกหน้าหลงเข้าไปในป่าจ๊ะ” นางพูดพลางหยิบหนังสือเล่มมวากกองบนพื้น “ข้าวานเจ้าเข้าไปดูหน่อยได้ไหม หากปีศาจตนนั้นบาดเจ็บ บอกแม่ให้เรียกข้าเข้าไปนะ”

อันยามองตามหลังแคทเทอร์รีนวิ่งเข้าไปในป่า แล้วหัวเราะด้วยความเอ็นดู
ที่ว่าไม่นานหลังจากนั้น เสด็จจากร่างของอันญา ที่เคยทอดยาวไปบนพื้น กลับ จางหายไปพร้อมกับแสงสว่างด้านบน นางหยุดหัวเราะทันที อันยาเงยหน้ามองท้องฟ้าขมุกขมัว นางมีดเข้าปกคลุมท้องฟ้า กลบทับก้อนเมฆน้ำแข็งสีขาวจนหมดสิ้น นางก้มหน้ามองปีศาจตาเดียวที่กำลังเรียงหนังสือบนรถเข็น แล้วสะกิดไหล่เรียกให้มันหันมามองนาง

ตอนนี้นักยามแล้ว

อันยาขยับมือถาม พวกปีศาจตาเดียวไม่มีปาก จึงต้องสื่อสารด้วยภาษามือ เจ้าปีศาจหยิบนาฬิกาออกมาจากกระเป๋าเสื้อคลุมด้านใน แล้วยื่นให้นางดู

อันยาหน้าซีดในทันใด

ป้าซากแม่มดนำทางแคทเทอร์รีนเข้าไปในป่า จิตวิญญาณของแม่มดมักจะสื่อถึงกันทางจิต พวกนางจึงมองเห็นแสงสีทองคอยนำทางไปสู่จุดหมาย เพียงวิ่งตามแสงนั้นไป ก็จะช่วยปีศาจออกมาจากป่าได้ แต่ระหว่างที่กำลังวิ่งอยู่นั้น แสงสลัวบนท้องฟ้าด้านบนก็พลันจางหายไป ทั้งไว้เพียงความมืดเข้าปกคลุมทั้งผืนป่า แคทเทอร์รีนหยุดวิ่งแล้วเงยหน้ามองท้องฟ้าที่มีดลอย่างจับปล้น จนมีเพียงดวงตาสีทองอร่ามของพวกนางเท่านั้น ที่เรืองรองท่ามกลางความมืด

“ถึงยามมืดแล้วหรือ” แคทเทอร์รีนหันมองรอบกาย นางยังคงมองเห็นแสงสีทองที่คอยนำทางอยู่ แต่การวิ่งไปท่ามกลางความมืด ก็นับว่าอันตรายเกินไปหากปีศาจหลงทางตนนั้นมิจิตมุ่งร้ายหมายจะทำร้ายพวกนาง

เสียงคำรามครางต่ำดังมาจากส่วนลึกของป่า

แคทเทอร์รีนขมวดคิ้ว แล้วเดินตามแสงสีทองเข้าไปในความมืด ทิศทางเดียวกับที่เสียงคำรามดังออกมา

ทว่าแสงสว่างที่คอยนำทางกลับหยุดนิ่ง ก่อนจะค่อย ๆ จางหายไป

ในตอนนั้นเอง เสียงคำรามที่เคยห่มดำกลับเปลี่ยนเป็นเสียงแหลมบาดแก้วหู จนแคทเทอร์รีนต้องปิดหูเอาไว้ คราวนี้เสียงนั้นดังสะท้อนก้องอยู่รอบตัว แม่มดน้อยเหลือยมองรอบกาย แต่ไม่เห็นสิ่งใดนอกจากความมืด

แคทเทอร์รีนประสานมือเข้าหากัน แล้วตั้งขึ้นแนบหน้าผาก พร้อมเฝ้าคาถามนต์ดำเรียกพลังมาสถิตแก่ตนเอง นางคลายนิ้วมือที่ประสานกันอยู่ออก พลันไฟสีทองอร่ามก็ปรากฏบนฝ่ามือทั้งสองข้างของนาง

สิ้นเสียงสุดท้าย ไฟที่ลุกท่วมมือก็กลายเป็นเกลียวขื่นมารวมกันเป็นลูกไฟสีทองดวงเล็กเหนือศีรษะนางมองตามลูกไฟดวงนั้นที่ค่อย ๆ ลดระดับลงมา เมื่อมันลอยลงมา

จนอยู่ในระดับสายตาของแม่มน้อย แสงสีทองก็เผยให้เห็นดวงตาสีแดงตั้งเลือดที่จ้อง
เขม็งอยู่ตรงหน้าแคทเทอร์ริน

แคทเทอร์รินหิวร้องแล้วหายไปด้านหลังเมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง พวกนาง
ก็เห็นเพียงเพลิงแดงที่เผาผลาญลูกไฟสีทองดวงเล็กจนสลายไปในอากาศ รอบด้าน
สว่างไสวด้วยเปลวเพลิงจากปีศาจขนาดมหึมาที่กายปกคลุมไปด้วยไฟสีแดง

ปีศาจยึดตัวขึ้น พลังสลายปีกสีเพลิงแล้วกระพือขึ้นสูง สะบัดสะเกิดไฟออก
มาจากใต้ปีกจนปลิวว่อนไปทั่ว แม่มน้อยจำต้องดึงเสื้อคลุมตัวยาวมาคลุมร่างเอาไว้
เพื่อป้องกันสะเก็ดไฟจากปีกของเจ้าปีศาจตนนั้น

“อันยา! เรียกอันยามาช่วยที” แคทเทอร์รินร้องตะโกนแข่งกับเสียงคำรามของ
ปีศาจ

เจ้าปีศาจกรีดร้องเสียงแหลม พร้อมพ่นเปลวเพลิงออกมา หมายถึงผลาญ
แม่มน้อยให้สิ้นซาก แต่ทันใดนั้นสายลมก็กระโชกพัดมาจากทิศตรงกันข้าม โหมเข้า
ด้านเพลิงที่เกือบจะถึงตัวแคทเทอร์ริน จนไฟสิ้นแสงลงทันที

ป่าซากแม่มดร้องโหยหวนขึ้นมาพร้อมกัน พลังสายลมก็โหมแรงขึ้น พัด
กระแทกใส่ร่างของปีศาจจนมันเซถอยไปด้านหลังหลายก้าว

แคทเทอร์รินดึงเสื้อคลุมออกจากหน้า แล้วมองปีศาจที่กำลังต้านแรงลม นาง
มองต้นไม้ที่เรือรองด้วยพลังมนตร์ดำของแม่มน้อย ป่าพยายามปกป้องนางอย่างสุดกำลัง
แคทเทอร์รินจึงใช้โอภาสนี้วิ่งสวนกระแสลมเพื่อถอยห่างจากปีศาจตนนั้น

แต่โดยไม่ทันคาดคิด เจ้าปีศาจจึกกรงเล็บทั้งสองข้างลงบนพื้นดิน บุกหลัก
มั่นคงต้านกระแสลมแรงก่อนจะสะบัดปีกส่งลูกไฟพุ่งแหวกลมที่โหมกระหน่ำ หมายถึงมุ่ง
ใส่แม่มน้อยที่กำลังวิ่งหนีสุดชีวิต

“ระวัง!” เสียงตะโกนดังขึ้น พร้อมร่างของแคทเทอร์รินที่ปลิวไปตามแรงกระแทก
จนรอดพ้นจากลูกไฟที่หมายจะผลาญนางให้สิ้นซาก

ลูกไฟสลายไปในอากาศก่อนจะทันตกลงถึงพื้น ปีศาจร่างใหญ่กรีดร้องเสียง
แหลมอีกหน เพลิงบนร่างของมันสว่างไสวยิ่งกว่าเดิม เบื้องหน้าของมันคือร่างสูงโปร่ง

ของอันยา ที่ยื่นก้นกลางระหว่างแมมदन้อยกับเจ้าปีศาจเอาไว้

“เจ้าไปหลบอยู่หลังต้นไม้” อันยาส่งเสียงขาด ตาเหลือบมองแคทเทอรินที่ค่อย ๆ กระเียบกายไปหลบหลังต้นไม้ที่ใกล้ที่สุด

“อันยา มันเป็นตัวอะไร” แคทเทอรินถามเสียงหอบ

อันยามองสำรวจปีศาจขนาดมหึมาตรงหน้า กายที่ปกคลุมด้วยขนเพลิง ปีกสยายกว้างพร้อมปลดปล่อยลูกไฟออกมาทุกเมื่อ ขาแข็งแรงที่โค้งงอกับกรงเล็บแหลมคม และจะงอยปากยื่นยาวที่ซ่อนฟันซี่แหลมเอาไว้ข้างใน

“ปีศาจอมตะ นางอคนี่” อันยาตอบ แล้วจ้องนางอคนี่เขม็ง “มันจะหลับ- ปล่อยให้เธอนอนเป็นเวลาหนึ่งปี เมื่อเธอนอนหลับก็เฝ้าออกมา แสดงว่ามันลืมตาตื่น และพร้อมออกไล่ล่าพันธุ์ยักษ์เพื่อกินเป็นอาหาร”

ทำไมถึงมาอยู่ที่แดนเหนือได้ อันยาคิดว่าด้วยความกังวล แต่ก่อนที่จะทันได้พูดอะไร นางอคนี่ก็หันไฟออกมา เปลวเพลิงพุ่งใส่อันยา แต่แมมดกางอาณาเขตป้องกันเอาไว้ได้ เปลวไฟจึงสะท้อนออกไปด้านข้างแทน

“มียักษ์อยู่ในป่านี้” แคทเทอรินพูดขึ้น

อันยาชะงักก่อนจะรำยมนตร์ดำ พลังเวทสีทองปรากฏบนฝ่ามือขวาของนาง นางสะบัดมือไปข้างหน้า ปลดปล่อยพลังสีทองที่ขยายใหญ่ขึ้นใส่นางอคนี่ จนร่างมหึมาของมันเป็นเงายาวไปข้างหลัง กระแทกกับพื้นดินจนทั้งป่าสั่นสะเทือน

“ข้าได้ยินเสียงยักษ์ร้องอยู่หนหนึ่ง” แคทเทอรินพูดกับอันยา

“ยักษ์สักเผ่าหนึ่งน่าจะอยู่ในนี้” อันยานวดคดถึงข้อมือขวาของตนเอง พลังที่ปลดปล่อยไปเมื่อครู่ถือเป็นมนตร์ดำที่ใช้พลังงานสูง จึงส่งผลกระทบต่อร่างกายของนาง “ข้าวานเจ้าอีกเรื่องได้หรือไม่” นางหันไปส่งแคทเทอริน “ไปตามหายักษ์ตนนั้น แล้วพามันมาหาข้า”

ลูกไฟสีทองปรากฏขึ้นตรงหน้าของแคทเทอริน “ต้นไม้รู้ว่าเจ้ายักษ์ตนนั้นอยู่ที่ไหน” อันยาพูด แล้วยกยิ้มให้แคทเทอริน “ข้าจะรออยู่ตรงนี้”

แคทเทอร์รินจึงวิ่งตามลูกไฟสีทองไปท่ามกลางความมืด มันท้าทางไปบริเวณป่าทางด้านซ้าย ยิ่งวิ่งห่างจากจุดที่นางอัคนีอยู่มากเท่าไร ลูกไฟก็ทอแสงน้อยลงเท่านั้น เป็นสัญญาณว่านางเข้าใกล้ปีศาจยักษ์มากขึ้นทุกที แคทเทอร์รินร้องตะโกนด้วยความดีใจ แต่ก่อนที่ลูกไฟจะดับแสง นางกลับวิ่งชนบางอย่าง จนล้มกลิ้งไปบนพื้น

“ใครกัน!” แคทเทอร์รินกระเด็นตัวลุกขึ้นยืนแล้วมองไปข้างหน้า เป็นเจ้าปีศาจตาเดียวที่นอนคว่ำอยู่ในรถเข็นของตัวเอง

ปีศาจตาเดียวลุกขึ้นนั่งบนกองหนังสือที่ล้มระเนระนาดอยู่ในรถเข็น ก่อนจะขยับทำภาษามือให้แม่มดน้อยดู

“ฟ้ามืดเลยออกไปจากป่าไม่ได้สักทีอย่างนั้นหรือ” แคทเทอร์รินมองตามมือของมันเป็นแล้วพูด

ท้องฟ้าด้านบนปกคลุมด้วยซี่ง่าที่ลอยมาจากภูเขาทิศตะวันออก ทำให้มองไม่เห็นแม้แต่ก้อนเมฆน้ำแข็ง ที่ปกติจะลอยอยู่ด้านบนตลอดเวลา

“เจ้าเห็นปีศาจยักษ์บ้างไหม” แคทเทอร์รินที่พอรู้ภาษามือของปีศาจตาเดียวอยู่บ้าง ขยับมือถามมัน แต่เจ้าปีศาจสายหน้า เป็นจังหวะเดียวกับที่ลูกไฟสีทองดับแสงลง ทิ้งไว้เพียงความมืดปกคลุมรอบด้าน แคทเทอร์รินจึงเสกไฟสีทองขึ้นมาอีกรอบ แสงสว่างเผยให้เห็นต้นไม้รอบกาย และร่างใหญ่มีแต่บาดแผลจกรรจขงยักษ์ที่กำลังนอนหงายหน้าอยู่ไม่ไกลจากจุดที่นางยืนอยู่

“เจ้ายักษ์!” แคทเทอร์รินร้องขึ้น แล้วถลาเข้าไปหายักษ์ที่นอนอยู่บนพื้น ช่วงอกของมันไม่ขยับขึ้นลงเหมือนเวลาปกติ

ปีศาจตาเดียวเดินมาชะงักดู มันกวาดตามองผิวกายสีน้ำตาลของเจ้ายักษ์ และหน้าท้องที่ป่องนูนออกมา ก่อนจะเดินเข้าไปยกศีรษะของยักษ์ขึ้น แล้วมองไปด้าน

หลังทำยทอยที่มีรอยสักรูปก้อนหินประทับอยู่

มันมาจากเผ่ายักษ์ภูผา

ปีศาจตาเดียวทำภาษามือให้แม่มน้อยดู เหมือนนางกำลังตั้งครุฑที่อยู่ด้วย

“ตั้งครุฑหรือ” แคทเทอร์รินร้องด้วยความตระหนก แล้วถามด้วยภาษามือ

“เจ้าช่วยพามันไปหาหมอยาได้ไหม”

เจ้าปีศาจตาเดียววางมือลงบนกลางอกเปลือยเปล่าของยักษ์ภูผา ก่อนจะส่ายหน้า

มันตายแล้ว

แคทเทอร์รินหน้าซีดเผือด

ปีศาจตาเดียวเลื่อนมือไปสัมผัสที่หน้าท้องของยักษ์ภูผา มันชะงักไป ตอนที่หน้าท้องสั้นไหวเป็นคลื่นเบา ๆ

ลูกของมันยังไม่ตาย

ปีศาจตาเดียวทำภาษามือให้แคทเทอร์รินอีกครั้ง คราวนี้แม่มน้อยกรีดร้องเสียงดัง “เจ้าอยากให้เราฆ่าทำคลอดมันหรือ!”

ปีศาจตาเดียวพยักหน้า

“เผ่าแม่มน้อยท้องไม่ได้ ฆ่าเลยไม่เคยเห็นปีศาจทำคลอด” แคทเทอร์รินส่งภาษามือบอกมัน

“ถ้าไม่ทำคลอดตอนนี้ เด็กจะตาย

แคทเทอร์รินถอนหายใจ “ฆ่าเป็นแคเด็ก จะทำคลอดได้อย่างไร!”

ฆ่าเคยเห็นพวกยักษ์ทำคลอดหนหนึ่ง ปีศาจตาเดียวบอก ถ้าเจ้าหามัดให้ฆ่าได้ ฆ่าจะทำคลอดเอง

“ฆ่าไม่ได้ทุกมีดมา” แคทเทอร์รินหันไปมองต้นไม้รอบ ๆ นางจ้องมองกิ่งไม้สีดำของต้นไม้ต้นหนึ่ง ก่อนจะวิ่งเข้าไปวางฝ่ามือลงบนเปลือกไม้ แล้วแนบหน้าผากเข้า

กับหลังมือของตนเอง “ตื่นไม่จำ โปรดให้ภักย์ที่ลูกดวงเกินท่านด้วย แต่ลูกขอสักกิ่งได้ไหม ลูกจำเป็นต้องใช้จริง ๆ” สายลมวูบหนึ่งพัดผ่านร่างของแคทเทอร์ริน ก่อนที่กิ่งไม้กิ่งหนึ่งจะร่วงลงมาใกล้ ๆ ปลายเท้าของนาง

แคทเทอร์รินก้มหยิบกิ่งไม้เร็วพลัน “ขอบคุณค่ะ!” นางกำกิ่งไม้ แล้วแนบหน้าผากเข้ากับมือของตนเอง แสงสีทองเปล่งประกายออกมาจากมือทั้งสองข้างของ แคทเทอร์ริน เมื่อเงยหน้าขึ้นมองสิ่งที่อยู่ในมือ แม่มดน้อยก็ร้องด้วยความดีใจ

กิ่งไม้สีดำกลายเป็นมดสั้นหนึ่งเล่ม แคทเทอร์รินรีบวิ่งเอามดไปยื่นให้ปีศาจตาเดียว แต่ในตอนที่มีมันทำาจะยื่นมือมารับมดไป พลังงานปริศนากลับดีดมือของมันออก เกิดเสียงเบรียะขึ้นมาสั่น ๆ แต่ทิ้งรอยแผลสีน้ำตาลเข้มไว้บนมือของเจ้าปีศาจ

“สิ่งที่เกิดจากต้นไม้ซากแม่มด ย่อมมีเพียงแม่มดที่รับไว้ได้” แคทเทอร์รินกำมดเอาไว้ “ข้าจะทำาเอง” แม่มดน้อยเดินถือมดเข้าไปนั่งคร่อมเหนือหน้าท้องของยักษ์ภูผาที่ปองนูนขึ้นมา “เจ้าบอกข้าสิ ว่าต้องทำาอย่างไร”

ปีศาจตาเดียวเดินไปนั่งข้าง ๆ ร่างของยักษ์ภูผา แล้วลากนิ้วเป็นเส้นตรง บริเวณใต้สะดือของยักษ์

กริดตั้งแต่ใต้สะดือลงมา แล้วแหวกเนื้อออกสองด้าน มีผนังด้านในอีกชั้น ค่อย ๆ กริดมันออก แล้วดึงเด็กออกมา

แคทเทอร์รีนพยายามบังคับไม่ให้มือสั่น นางบรรจงวางปลายมีดลงใต้สะดือของยักษ์ภูผา แล้วกดลงไป แต่ทำอย่างไรปลายมีดก็ไม่ทะลุเนื้อของยักษ์เข้าไปเสียที “มันไม่เข้า”

ปีศาจตาเดียวขยับมือ

กดแรงอีก เนื้อของยักษ์ภูผาหนากว่าฝ่าพิ้นผู้อื่น

แคทเทอร์รีนจึงสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แสงสีทองปรากฏขึ้นโอบล้อมรอบมือทั้งสองข้างของนางไว้ พลันต้นไม้ในป่าก็ร้องโหยหวนขึ้นมาพร้อมกัน พร้อมสายลมที่พัดจนผมของแคทเทอร์รีนสยายไปด้านหลัง

ในที่สุด ปลายมีดก็กดจมลงไปในตัวเนื้อ แคทเทอร์รีนหอบหายใจสั้น ๆ ก่อนจะลากปลายมีดลงมาเป็นเส้นตรง เลือดสีดำไหลเป็นสายออกมาจากรอยกริด เลอะเปอะเปื้อนไปทั่วหน้าท้องของยักษ์ เมื่อแม่มน้อยลากมีดลงมาจากจุดทาง นางก็ใช้ปลายมีดเขี่ยเปิดรอยแยกออกเป็นสองข้าง แคทเทอร์รีนมือสั่นระริกตอนจับผิวหนังทั้งสองด้านเปิดออก เลือดทะลักออกมาจนหน้าท้องเปิดกว้าง เผยให้เห็นผนังบาง ๆ ด้านในที่มีเส้นเลือดสีดำขี้หนูบนผิวหนัง แคทเทอร์รีนตัวเอนไปด้านหลังจนปีศาจตาเดียวต้องประคองนางไว้

แม่มน้อยสุดลมหายใจเข้า แล้ววางปลายมีดลงบนผนังบาง ๆ ที่กั้นระหว่างโลกภายนอกกับเด็กที่อยู่ในท้อง “เอาละนะ”

แล้วนางก็ตกปลายมีดลงไป คราวนี้ง่ายตายกว่ามาก แต่ตอนที่นางกรีดเป็นเส้นตรงลงมา นอกจากเลือดสีดำที่ท่วมทะลักอกรอบ คราวนี้มีน้ำสีใสไหลออกมาด้วย ขาทั้งสองข้างของแคทเทอรีนเประอะเปื้อนไปด้วยเลือดสีดำกับน้ำสีใสที่ไหลออกมาพร้อมกัน แม่มดน้อยสุดลมหายใจเข้า ก่อนจะวางมีดลงข้างตัว

“แล้วก็เอาเด็กออกมา” นางพึมพำกับตนเอง ก่อนจะแหวกผนังบาง ๆ ออกแล้วมองลอดเข้าไปด้านใน แคทเทอรีนเห็นปลายเท้าข้างหนึ่งของเด็กกำลังขยับขยุกขยิก นางผลอชกมือกลับ แล้วเบนหน้าหนีไปอีกทาง

แคทเทอรีนยื่นมือเข้าไปอีกครั้ง ปลายนิ้วของนางสัมผัสกับปลายเท้าที่นางเห็น เป็นอย่างแรก แคทเทอรีนจึงคลำหาข้อเท้าทั้งสองข้างของลูกยักษ์ ก่อนจะคว้าจับมาได้ ข้างหนึ่ง นางใช้มือซ้ายคลำหาอีกข้าง เมื่อคลำจนเจอ แคทเทอรีนก็กำรอบข้อเท้าของเด็ก แล้วออกแรงดึงทั้งสองข้างพร้อมกัน

นางจับข้อเท้าทั้งสองข้างของเด็กแล้วดึงออกมาจากรอยแยกของผนังบาง แต่ไม่ว่าจะดึงอย่างไร ส่วนตัวเหนือสะโพกขึ้นไปกลับไม่ยอมพันรอยแยกตามออกมาด้วย ปีศาจตาเดียวจึงจำต้องใช้มือแหวกรอยแยกบนผนังให้กว้างมากขึ้น ส่งผลให้เลือดและน้ำสีใสไหลทะลักออกมามากกว่าเดิม แคทเทอรีนสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วออกแรงดึงอีกหน จนลูกยักษ์หลุดออกมาจากห้อง พร้อมเลือดและน้ำที่พุ่งกระชูดตามหลังศีรษะของเด็กออกมา

ลูกยักษ์เมื่อออกมาสู่โลกภายนอกก็ร้องไห้จ้าเสียงดัง แคทเทอรีนจึงรีบนำเสื้อคลุมของตนมาห่มร่างของมันเอาไว้

ปีศาจตาเดียวละมือจากหน้าห้องของแม่ยักษ์ พร้อมทำภาษามือที่กล่าวว่า

ทำดีมาก

ในตอนนั้นเอง ชี้อ่าบนท้องฟ้าค่อย ๆ จางหายไป เผยทางให้แสงสลัวมอบ ความสว่างอบอุ่นแก่ปีศาจในดินแดนอีกครั้ง ปีศาจทั้งสองตนหงนหน้ามองฟ้าแล้วถอนหายใจออกมาพร้อมกัน

“ต้องกลับไปหาอันยา” แคทเทอรีนพูดเสียงเบา ก่อนพยายามยันตัวลุกขึ้นยืน

แต่ยังไม่ทันที่แม่มดน้อยจะขยับตัวออกห่างจากร่างของปีศาจยักษ์ภูผา แม่มดอาวูโล่ก็ ตบของหมู่บ้านก็เดินออกมาจากทางเลื้อยที่พวกนางเพิ่งเดินเข้ามา แล้ววิ่งตรงเข้ามาหาแม่มดน้อย

ธิดาน่าวิ่งช้าลงก่อนจะเปลี่ยนเป็นเดิน เข้าไปหาแคทเทอร์ริน ดวงตาสีทองอร่าม จับจ้องไปยังปีศาจยักษ์ภูผาที่นอนอยู่ท่ามกลางกองเลือด ก่อนจะยกมือปิดปากตนเอง

“เจ้า...” นางมองยักษ์เด็กที่อยู่ในอ้อมแขนของแคทเทอร์รินกับปีศาจตาเดียว ก่อนจะถอนหายใจออกมา “ปาฏิหาริย์แท้ ๆ” นางพึมพำแล้วเดินเข้าไปโอบร่างเล็ก ๆ ของแม่มดน้อยมากอดแนบบอก “เจ้าเข้มแข็งมาก”

ธิดาน่าคล้ายอ้อมกอด แล้วถามว่า “พอคำเร่ทำตลอดเด็กเองหรือ” นางเดินไปก้มมองซากศพของยักษ์ภูผา แล้วเบนสายตาไปมองปีศาจตาเดียวที่กำลังเรียงหนังสือในรถเข็น

“ข้าทำเอง” แคทเทอร์รินตอบ แล้วชี้ไปยังมดที่วางอยู่ใกล้ ๆ กับปีศาจยักษ์ “มันจับมดเล่มนี้ไม่ได้”

ธิดาน่าหยิบมดขึ้นมาพิจารณา “มีดจากกิ่งของต้นไม้เนี่ยเอง”

“เราต้องเผาศพยักษ์ด้วยเหวอ” แคทเทอร์รินถาม แล้วส่งยักษ์เด็กในเสื้อคลุมให้ธิดาน่า เมื่อนางยื่นมือมาขอไปอ้อม

ธิดาน่าสายศิระชะ “เผาอันยา”

หลังสิ้นคำตอบของธิดาน่า ทั้งป่าก็ตกอยู่ในความเงียบงัน

แคทเทอร์รินหยุดหายใจไปชั่วครู่ ดวงตาเบิกกว้างพร้อมหยาดน้ำตาที่หลังริน ริมฝีปากของแม่มดน้อยสั่นระริก ยามเธอยเรียกชื่อของอันยาเข้าไปซ้ำมา

ธิดาน่ามองแม่มดน้อยด้วยแววตาเจ็บปวด ก่อนจะดึงตัวนางเข้ามาอกอดไว้

“ไปร่วมเผาศพของอันยากัน ถือว่าไปมองหน้านางเป็นครั้งสุดท้าย” ธิดาน่าบอกลาปีศาจตาเดียว แล้วเดินอ้อมลูกของยักษ์ภูผากลับไปทางเดิมที่นางเดินมา แคทเทอร์รินเดินราวร่างไร้วิญญาณตามหลังไปติด ๆ

เมื่อแม่มน้อยเดินกลับมายังจุดที่เคยมีร่างของนางอัคนียืนอยู่ ก็เห็นเพียงแม่มดจากทั้งหมดบ้านราวสี่สิบตนกำลังยื่นล้อมศพของอันยาเป็นวงกลม ใบหน้าของแต่ละนางเปรอะเปื้อนคราบน้ำตาลฯ ขณะมองอดีตแม่มดอาวูไลของหมู่บ้านไม่วางตา

“อันยาเปรียบเหมือนแม่ของเจ้า” ธีอาน่าวางยักษ์เด็กกลงใต้ต้นไม้ต้นหนึ่ง “นางเป็นแม่มดที่ดูแลเจ้ามากที่สุดในบรรดาแม่มดทั้งหมดที่ช่วยกันเลี้ยงดูเจ้ามา”

แต่แคทเทอรินไม่อาจเอ่ยคำใดออกไปได้ แม่มน้อยตาแดงช้ำ และสะอื้นให้จนเสียงแหบแห้ง

“เรามาร่วมสังขัตวิญญานของอันยาไปสู่โลกใหม่กันเถอะ” ธีอาน่าคว่ำมือของแคทเทอรินมากุมไว้ แม่มนตคนอื่นก็จับมือกันและกัน พวกนางต่างพากันก้มมองศพของอันยา ที่ไขกไปด้วยเลือดสีแดงสด และมีบาดแผลถูกไฟเผาเผาบนแขนข้างขวาของนาง แคทเทอรินหลับตาลงแล้วกลืนเสียงสะอื้น และบีบมือของธีอาน่าแน่น

“ขอพลังสถิตแก่ดวงจิตของอันยา”

แม่มดทุกตนกลว่วขึ้นมาพร้อมกัน พลันแสงสีทองก็สว่างเรืองออกมาจากต้นไม้ทุกต้นในป่า หากมองจากระยะไกลเข้ามา จะเห็นแสงอันเรืองรองเหล่านี้โอบล้อมภูเขาเอาไว้ แสงสว่างค่อย ๆ โอบล้อมรอบกายของอันยา ก่อนที่ปลายเท้าของนางจะติดไฟสีทองขึ้นมา

ไฟเผาเผาร่างของอันยา จากปลายเท้าของนางไล่ขึ้นมาด้านบน สู่หน้าท้องเรื่อยไปจนถึงใบหน้า ยามที่ไฟลามเลียแต่ละจุดของร่างกาย ส่วนนั้นจะสลายหายไป กลายเป็นเถ้าสีดำปลิวไปตามสายลม แม่มดทุกตนไม่มีผู้ใดจะสลายตายจากศพของอดีตแม่มดอาวูไล ต่างพากันจับจ้องด้วยแววตาแสนเศร้า ครั้นเปลวไฟสีทองสุดท้ายเผาเผาปลายผมของนางจนมอดไหม้กลายเป็นขี้เถ้า แม่มดทุกตนก็คลายมือที่จับกัน และพากันคุกเข่าค้อมตัวแนบศีรษะกับพื้นดิน

“ขอแม่จูงนำทาง ดวงวิญญาณอันไร้ที่พึ่งไปสู่ดินแดนผาสุก”

แล้วแม่ मदทุกตนก็จุมพิตผืนดินเบื้องล่าง

“สงบ”

พวกนางกล่าวเป็นคำสุดท้ายก่อนจะพากันลุกขึ้นยืนนกดอกกันจ้ำให้

“ต้องไปเก็บศพยักษ์ด้วย” อีอาน่าพูดขึ้น พร้อมสั่งให้แม่ मदสองสามตนเดินไปยังที่ที่ยักษ์ภูผาอนนอนนิ่งอยู่

แคทเทอรินเดินไปนั่งบนต้นไม้ข้าง ๆ ร่างของยักษ์ภูผา นางมองใบหน้าจิ้มลิ้มของมัน แล้วยื่นนิ้วไปเก็ดยกแก้มกลม ๆ

“ยักษ์ภูผาสูดกลิ่นไปแล้ว” อีอาน่าพูดเสียงเศร้า

แคทเทอรินซ่อนตามองนางด้วยดวงตาที่ปริ้มไปด้วยหยาดน้ำสีใส

“นางอัคนีตื่นขึ้นมาตอนพวกยักษ์ภูผากำลังย้ายถิ่นฐาน นางบินไปเจอพวกมันเข้า” แม่ मदอวูมิไฮดอนหายใจ “คงมีเพียงนางที่หลบหนีมาจนถึงแดนเหนือ แต่ก็ไม่รอด”

“ให้ยักษ์เผ่าอื่นดูแลได้ไหม” แคทเทอรินเสนอเสียงสิ้นเครือ

“พวกยักษ์ไม่เคยดูแลเด็กจากเผ่าอื่น” อีอาน่าสายศีรษะ “คงต้องเป็นพวกเราที่ดูแลยักษ์ตนนี้”

แคทเทอรินค่อย ๆ ประคองร่างของยักษ์ภูผาขึ้นมาอุ้มแนบอก “ให้ชื่ออะไรดี”

แคทเทอริน เจ้าพ่อรูปร่างของพวกยักษ์อยู่บ้าง ซ้ำยังเป็นคนทว่าคลอดพวกมันอีก เจ้าไม่อยากจะตั้งชื่อพวกมันหน่อยหรือ” อีอาน่าเอ่ยพลางลูบศีรษะของแคทเทอรินเบา ๆ

แคทเทอรินสำรวจใบหน้าของยักษ์ ลูยกยักษ์แรกคลอดเปิดเปลือกตาขึ้นมาพอดี นางจึงสบเข้ากับดวงตาสีฟ้าทะเล

“ยักษ์ภูผามีตาสีฟ้า ผมงกับกายเป็นสีน้ำตาล” อีอาน่าพูดขึ้น

แคทเทอร์รีนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ข้าขอปศิวงกายของมัน”

เจ้ายักซ์ยื่นมือขึ้นมาราวกับจะไขว่คว้าบางอย่าง แคทเทอร์รีนจึงยื่นหน้าไปให้มันจับ นางหิวเราะในลำคอ แล้วเอ่ยออกมา “ภูตลา”

ธิดานำมองแม่มดน้อยด้วยแวตาสงสัย “แปลว่าอะไร”

“ภูตลาแปลว่าผืนดิน” แคทเทอร์รีนแนบหน้าเข้ากับแก้มอยู่ ๆ ของเจ้ายักซ์

“เป็นชื่อที่ไพเราะมากเลย” ธิดานำเอ่ยชม แล้วดึงตัวแคทเทอร์รีนมากอดเอาไว้

แนบอก

แคทเทอร์รีนลูบศีรษะของยักซ์ พูดเอ่ยคำมั่นสัญญา

“ข้าสัญญาจะดูแลเจ้าให้ดีที่สุด”

แล้วพวกนางก็พาเจ้ายักซ์ตัวเล็ก กลับขึ้นไปยังหมู่บ้านโนแมน

นับเป็นเวลาสิบปีกว่าแล้วที่ยักษ์ภูผาเติบโตขึ้นมาในหมู่บ้านโนนแมน แคมเทอ อรินคอยวิ่งเล่นเป็นเพื่อนมันตั้งแต่เด็ก ๆ แต่เมื่อโตขึ้น นางไม่ใช่แม่মন้อยอีกต่อไป แคมเทอ อรินต้องเริ่มหัดเรียนรู้อวิชาที่จะนำไปใช้เลี้ยงตนในอนาคต ระยะเวลาไม่นานจึงไม่ค่อยได้มีเวลาไปวิ่งเล่นกับเจ้ายักษ์เท่าไร แต่ถึงอย่างนั้นภูตลาก็ไม่เคยบ่น

แคมเทอ อรินเดินหอบตั้งหน้าง้อออกมาจากห้องสมุดกลางเมืองไพรด์เมืองหลวงของดินแดนทางตอนเหนือที่คร่ำคร่าไปด้วยปีศาจหลากหลายเผ่าพันธุ์ แม่มน้อยถอนหายใจเป็นควนยามเดินลงบันไดห้องสมุดมาเดินบนถนนใหญ่

ถนนจากหน้าห้องสมุด นำแม่มน้อยมาสู่ทางเข้าตลาดเสรีของเมืองไพรด์ ภายในตลาดมีปีศาจเดินกันขวักไขว่ ร้านค้าตั้งเรียงเต็มสองข้างทาง พร้อมเสียงร้องตะโกนเรียกลูกค้าที่ตั้งไม่ขาดสาย ตลาดเมืองไพรด์นับว่าเป็นตลาดขนาดใหญ่ที่สุดในแดนเหนือ เป็นศูนย์รวมปีศาจต่างแดนที่นิยมเดินทางมาซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าอยู่เสมอ ดังนั้นจึงมีสินค้าหลากหลายให้เลือกสรร

“น้ำผลไม้ป่า” แคมเทอ อรินอุทาน เมื่อตาเหลือบไปเห็นร้านขายน้ำผลไม้ที่มาจากแดนตะวันตก “อาทิตยก่อนไม่ได้มาตั้งร้าน ภูตลาเลยอดกิน” แคมเทอ อรินพูดพลางยิ้ม ก่อนจะเดินเข้าไปยืนหน้าร้าน “ข้าขอสองกระบอก” นางสั่งปีศาจหูยาวที่กระดิกใบหูรับคำ ก่อนจะตักน้ำใส่กระบอกไม้สองใบ แล้ววางลงในตระกร้าสานส่งให้นาง

แคมเทอ อรินยื่นเหรียญให้มันสองไพร์ด ก่อนจะโบกมือลาเจ้าของร้านแล้วเดินแหวกฝูงชนกลับไปบนถนนอีกครั้ง

ใช้เวลาสักพักกว่านางจะเดินมาถึงป่าซากแม่มนต์ แคมเทอ อรินเหยยักทักทายต้นไม้นอนป่า ที่ขานรับด้วยการส่งสายลมเอื่อย ๆ พัดผ่านนางไป

“พวกเจ้าเห็นภูตลาไหมจ๊ะ” แคมเทอ อรินถามแม่มนต์ที่นั่งอยู่ด้านล่างภูเขา

“เห็นวังขึ้นไปข้างบนโน้น คงขึ้นไปแถว ๆ ยอดเขาอีกกระมัง” แม่เม็ดคนหนึ่งตอบ

นางเอ่ยขอบคุณก่อนจะเดินขึ้นเขาด้วยความเร่งรีบ เศษหินร่วงกราวลงไปข้างล่างตามยางก้าวของแม่เม็ด

“ทำไมชอบขึ้นไปบนยอดเขาจังนะ” แคทเทอรินบนพลวงหอบหายใจเบา ๆ “หวังว่าคราวนี้มันจะใส่เสื้อหนา ๆ ก่อนขึ้นไป ถ้าป่วยเป็นมูกเขียวขึ้นมาอีกละก็ ข้าจะเฉ่งหัวมัน”

ตามสัญชาตญาณของยักษ์แล้วไม่สวมเสื้อเป็นเรื่องปกติ เพราะพลังของยักษ์เกิดจากการซึมซับพลังงานแสง ถิ่นฐานเดิมของยักษ์ภูผาอยู่บนภูเขาติดริมทะเลทิศตะวันออก พวกมันจึงมักเปลือยท่อนบนเพื่อรับพลังงานแสงตลอดเวลา แต่ยักษ์ภูผาตอนนี้ค้นเกิดในดินแดนทางเหนือที่อากาศหนาวเย็นกว่าถิ่นฐานเดิมของมัน พวกแม่เม็ดจึงบังคับให้มันใส่เสื้อผ้า เพื่อรักษาร่างกายให้อบอุ่นอยู่เสมอ แต่ภูตลาก็มักจะถอดเสื้อทิ้งยามไม่มีแม่เม็ดตนใดอยู่ใกล้ ๆ

แคทเทอรินเอ่ยทักทายแม่เม็ดที่นั่งทำงานอยู่ที่บ้านไปตลอดทาง แม่เม็ดโนแมนส่วนใหญ่ออกไปทำงานข้างนอก แต่ก็มีบางส่วนที่ทำงานอยู่บนภูเขา ทั้งทำงานฝีมือ เก็บเกี่ยวผลผลิตจากพืชพันธุ์บริเวณใกล้เคียง หรือกระทั่งทำอาหาร ทำขนมหวาน เพื่อส่งออกไปขายในตลาดบ้าง ขายต่างแดนบ้าง กระทั่งส่งออกไปขายยังโลกใบอื่นด้วยเช่นกัน

บ้านของแม่เม็ดมักตั้งอยู่บริเวณตรงกลางไปจนถึงใกล้ ๆ ด้านล่างภูเขา เพราะบนยอดภูเขาคจะหนาวเย็นที่สุดเมื่อเทียบกับบริเวณอื่นที่อบอุ่นกว่า เมื่อเข้าใกล้ยอดภูเขา จึงไม่มีบ้านของแม่เม็ดตั้งอยู่ มีเพียงต้นไม้ใบหญ้าที่ขึ้นเป็น กระจุกอมแห่ง ๆ กับพื้นดินแข็ง ๆ ดูไร้ชีวิตชีวา

แคทเทอรินหอบหายใจเสียดัง

“ข้าเกลียด...มัน”

บริเวณที่ภูตลาชอบมาวิ่งเล่น คือต้นไม้สูงใกล้กับทางลาดชันขึ้นไปสู่ยอดภูเขา

ต้นไม้ต้นนี้แทบจะไร้ใบไม้ปกคลุม แต่มีกิ่งก้านสาขามากมายเหมาะแก่การปีนป่าย ยักษ์
ภูผาจึงชอบมาปีนเล่น แต่เมื่อแม่มดเดินมาจนถึงต้นไม้ประจำของภูตลา นางกลับไม่
เห็นตัวมัน

“อย่าบอกนะว่า...”

แคทเทอรีนทิ้งตะกร้าสานลงพื้น จนกระบอกน้ำกลิ้งออกมา นางรีบวิ่งขึ้นไป
บนยอดเขาด้วยท่าที่ทุลักทุเล ทำให้ต้องใช้มือแตะพื้นพยางค์ไปตลอดทาง ฝ่ามือซีด
ขาวของแม่มดเป็นรอยแผลขีดข่วนยามกดโดนหินแหลมคมบนพื้น แต่นางไม่ละความ
พยายาม ลมเย็นกรีดผ่านใบหน้าจนรู้สึกแสบผิว แต่ท่ามกลางเสียงหวีดหวิวของลม
นางก็เริ่มได้ยินเสียงร้องของพวกยักษ์ดังมาจากข้างหน้า

“ช่วยด้วย!”

เสียงภูตลาร้องแหบแห้ง แม่มดจึงรีบถือตัวเองขึ้นไป เมื่อโผล่พ้นหินก้อนใหญ่มาได้ ภาพตรงหน้าก็ทำให้นางเกือบหยุดหายใจ

บนยอดเขาที่มีเพียงเศษหินปกคลุม ปรางค์กว้างของภูตลากำลังห้อยโหนอยู่กลางอากาศ มือของมันคว้าจับปลายผาเอาไว้ หวดจะร่วงลงไป แคทเทอร์นกำลังจะก้าวไปข้างหน้า แต่ก็ต้องชะงัก เพราะหากก้าวไปอีกเพียงก้าวเดียว เศษหินจะทำให้ นางกลิ้งตกลงไปข้างล่าง และอาจไม่มีวันได้กลับขึ้นมาอีก

“ภูตลา!” แคทเทอร์นตะโกนเรียก ภูตลางเหลือบเห็นแม่มดอยู่ไกล ๆ มันขานรับไม่ได้ เพราะเรียวแรงทั้งหมดไปรวมอยู่ที่แขนขวา ที่ใช้จุดรั้งร่างตัวเองเอาไว้

“จับเอาไว้ก่อน ข้าจะไปช่วยเดี๋ยวนี้แหละ!”

“จะ...ไม่ไหวแล้ว” เสียงภูตลาเล็ดลอดไรฟันออกมา

แคทเทอร์นหันมองรอบกายอย่างอัปจนหนทาง หากวิ่งลงไปขอความช่วยเหลือก็คงไม่ทันการ หากจะเดินผ่านเส้นทางอันตรายเข้าไปช่วย ก็เกรงจะตกลงไปเสียก่อนที่จะถึงปลายทาง แคทเทอร์นสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะตัดสินใจออกมา

“ภูตลา ข้าจะนับหนึ่งถึงสาม ให้เจ้าปล่อยมือ”

ภูตลาล่าช้าหน้า แล้วร้องลั่นแหวกเสียงลมออกมา “เจ้าพูดบ้าอะไร!”

“หนึ่ง!” แคทเทอร์นรำยมนตร์ แสงสีทองเปล่งประกายออกมาจากฝ่ามือของ

นาง

“สอง!” ภูตลานั้นตาไหลอาบแก้ม ยามสบตาสีทองแสนแน่วแน่ของแม่มด

“สาม!”

สิ้นเสียงแคทเทอร์น ภูตลาก็คลายนิ้วมือ ปล่อยให้ร่างร่วงหล่นลงไปยังข้างล่าง

แคทเทอรินร้ายกาจ เรียกแสงสีทองเรื่องรองปรากฏทั่วทั้งร่าง ก่อนจะตะปบฝ่ามือเข้าหากันเต็มแรง

ลมวูบพัดผ่านปลายผา ภูตลาไม่ได้กำลังร่วงหล่น แต่กลับเป็นร่างของแคทเทอรินที่หยายหลังลงสู่พื้นดินเบื้องล่าง

“เจ้าทำดีมาก” แคทเทอรินยิ้มยิ้มออกมา ก่อนจะหลับตาปล่อยร่างร่วงลงไป ในอากาศ

“แคทเทอริน!”

ภูตลากรีดร้องแทบสิ้นสติ ยามมองแคทเทอรินตกลงไป ร่างของนางกระแทกกับหินที่ยื่นออกมาครั้งแล้วครั้งเล่า เลือดจากศีรษะและร่างกายกระเด็นติดไปตามหิน ร่างของนางพลิกคว่ำหาพื้นดิน เบื้องหน้าของนางคือยอดหินแหลมที่ทะลุขึ้นมาจากพื้น จังหวะที่แคทเทอรินเปิดเปลือกตามองภาพตรงหน้าเป็นครั้งสุดท้าย นางกลับเห็นแสงสีทองเรื่องรองเข้าโอบอุ้มตัวนาง ความอบอุ่นแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย แต่หินแหลมก้อนนั้นกลับยังคงโผล่เข้ามาเรื่อย ๆ ก่อนที่นางจะหมดสติไป นางแหว่ได้ยินเสียงพูดของใครบางคน

“อย่ามีจุดจบแบบเดียวกับข้าเลย แคทเทอริน”

แต่นางไม่รู้ว่านั่นเป็นเสียงของใคร

“จงมีชีวิตอยู่ต่อไปเถิด”

นางรู้สึกเหมือนร่างกายถูกหุ้มมีคมบาด กลิ่นคาวเลือดคั่งไปทั่ว หลังจากนั้นแคทเทอรินไม่อาจรับรู้สิ่งใดได้อีก

หญิงสาวผู้โชคดี

เปิดร้าน

0

หากมองลอดเข้าไประหว่างชอกตึก หรือช่องว่างระหว่างกำแพง อาจบังเอิญเห็นร้านค้าปริศนาตั้งอยู่ ร้านค้าแสนประหลาด ที่ตั้งอยู่ในช่องว่างแคบ ๆ หน้าร้านมีเพียงหน้าต่างใสบานยาว ที่มองลอดเข้าไปข้างในไม่ได้ ไม่ว่าจะแนบหน้ากับกระจกและเพ่งมองเข้าไปอย่างไร สิ่งเดียวที่มองเห็นคือความมืดอันไร้ที่สิ้นสุด

แต่เพียงผลึกมือเข้ากับกระจก ตัวก็จะทะลุเข้าไปด้านใน

หลังจากนั้นเสียงกริ่งกริ่งของกระดิ่งก็จะดังขึ้น ภายในร้านสว่างวูบขึ้นทันใด แต่ไม่ใช่แสงสว่างเจิดจ้าของหลอดไฟที่ติดอยู่บนเพดาน กลับเป็นแสงสลัวจากเทียนหอมสีด้าเล่มใหญ่ ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะไม้ลวดลายประหลาดตัวยาว วางติดกำแพงซ้ายขวา จนไม่มีทางให้เดินลึกเข้าไปยังชั้นหนังสือที่ตั้งเป็นแถวตอนลึกเรียงกันอยู่ข้างหลังได้

ลูกค้ำมักจะสับสน คิดว่าร้านนี้ขายหนังสือ ก็เห็นหนังสือหลายเล่มวางอยู่บนชั้น หากไม่ขายหนังสือแล้วจะมีหนังสือวางไว้เต็มชั้นไปทำไม

แต่หญิงเจ้าของร้านมักจะตอบเพียงว่ามันคือบันทึกรความทรงจำ เธอจะเผลอออกมาจากความมืดโดยที่ลูกค้ำไม่ทันตั้งตัว ร่างของเธอจะยืนสงบนิ่งอยู่หลังโต๊ะตัวยาว แสงจากเทียนไม่เคยส่องต้องใบหน้าของเธอเลย สิ่งที่ลูกค้ำมองเห็น มีเพียงริมฝีปากสีแดงดั่งเลือด กับขีตรอยแผลเป็นบนลำคอเท่านั้น

เจ้าของร้านจะยกยิ้มมุมปากชวนชนลูก แล้วกล่าวต้อนรับด้วยประโยคที่ว่า
พร้อมที่จะขายความหลังแล้วหรือยัง

หลังจากนั้นลูกค้ำทุกคนก็จะสับสน ทำท่าจะเดินออกจากร้าน แต่เมื่อหันกลับไปทางประตูก็พบว่ามืดดำแวมืด ๆ เสียแล้ว

ถึงตอนนั้นเจ้าของร้านจะหัวเราะออกมา ด้วยน้ำเสียงชวนสยองดังก้องไปทั้งร้าน เปลวไฟบนเทียนหอมก็วูบไหวสว่างประหลาดทอดไปบนพื้น

หลังจากนั้นเจ้าของร้านก็จะพูดว่า

“ฝนจะตกแล้ว รีบกลับเข้าข้างในเถอะครับ”

ชายชุดสูทเดินเข้าไปหาหญิงสาวที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวยาว “สวนตรงนี้ไม่มีที่ให้หลบฝนด้วย เดี่ยวจะเป็นหวัดเอานะ”

หญิงสาวเงยหน้ามองชายหนุ่ม ก่อนจะแหงนหน้าขึ้นไปมองท้องฟ้าจริงๆอย่างที่ชายคนนั้นว่า ท้องฟ้าขมุกขมัวเหลือเกิน เมฆครึ้มบดบังแสงสว่างยามบ่าย จนภายในสวนกว้างแห่งนี้กลายเป็นสีเทา ไม่เห็นแม้แต่เงาของตัวเองทอดยาวไปบนพื้นเบื้องล่าง

“มาครับ ผมจะพาเข้าไปข้างใน”

หญิงสาวยื่นมือไปจับแขนของชายหนุ่มเอาไว้ แล้วออกแรงดันตัวเองขึ้นมาจากเก้าอี้ เธอเกาะแขนของเขาเดินไปตามทางเรื่อย ๆ ผ่านต้นไม้สูงใหญ่กับพุ่มไม้ตามรายทาง เดินผ่านผู้คนที่กำลังมุ่งหน้าไปในทิศทางเดียวกับเธอ พวกเขาเองก็คงเดินหนีฝนที่ตั้งเค้าจะตกอยู่รอบรอบ บ้างเดินช้าเดินเร็วตามแต่กำลังขาที่ยังเหลืออยู่ บางคนก็ทำหน้ามีความสุข ถึงขนาดเต้นระบำไปบนผืนหญ้ากว้างใหญ่ แต่บางคนก็ทำหน้าเศร้าหมองจนคนมองอย่างเธอรู้สึกปวดใจ

“ช่วงนี้มีเรื่องเล่าแปลก ๆ เยอะเลยนะครับ” หลังจากเงยไปได้พักหนึ่ง เขาก็พูดขึ้นมา “ไม่ว่าว่าคุณเคยได้ยินไหม เรื่องร้านประหลาดในชอกตึกนะ”

พลันหญิงสาวก็สะดุ้งเฮือก มือเผลอบีบแขนของชายหนุ่มแน่น

แต่เขาไม่ว่าอะไรก็กลับทำเพียงหัวเราะแล้วพูดต่อ “คงได้ยินมาบ้างสินะครับ”

หญิงสาวยังคงก้มหน้ามองปลายเท้าที่ก้าวสลับกันไปมา ชายหนุ่มพูดต่อ เสียง

ทุ่มอันเป็นลักษณะเฉพาะตัวของเขาดังก้องอยู่ในหูของเธอ

“ร้านค้าในชอกตึกที่ดูเหมือนร้านหนังสือ แต่ไม่ได้ขายหนังสือ แล้วก็ไม่มีใครรู้ด้วยว่าขายอะไร” ชายหนุ่มหันไปทางขวามือของตัวเอง มองเลยศีรษะของหญิงสาวที่สูงไม่ถึงไหล่ของเขาไปยังชอกตึกฝั่งตรงข้าม “ถ้าบังเอิญเจอร้านนั้นก็น่าจะดีนะครับ ผมจะได้เข้าไปถามว่าตกลงเขาขายอะไรกันแน่”

หญิงสาวเหลือบมองไปทางขวา เหงื่อไหลผ่านขมับลงไปที่ปลายคางของเธอ หยดแล้วหยดเล่า

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มเห็นท่าทีของหญิงสาวแปลกไป จึงถามเสียงกังวล แต่เธอกลับส่ายหน้า แล้วรีบดึงแขนเขาให้เดินไปข้างหน้าไวขึ้น ชายหนุ่มจึงต้องรีบเดินตามแรงดึงของเธอ

หญิงสาวสับขาเร็ว ๆ เดินไปข้างหน้า แต่ไม่วายเอี้ยวกลับไปมองชอกตึกที่เดินผ่านมา ก่อนจะหอบหายใจหนักหน่วง

ระหว่างตึกห้าชั้นที่ตั้งขัง ๆ กัน ในชอกที่ปกติจะกลวงทะลุเข้าไปด้านในกลับปรากฏหน้าร้านติดกระจกใส ที่เผยให้เห็นความมืดสุดหยั่งถึง หญิงสาวเผลอมองจนไม่ดูทาง ขาก้าวพลาดสะดุดก้อนหินบนพื้นลุ่มลง ชายหนุ่มรีบคว้าตัวเธอแล้วพยายามพยุงให้ลุกขึ้น แต่ท่ามกลางความเจ็บของสว่น เธอกลับได้ยินเสียงกริ่งกริ่งของกระดิ่งบนกรอบประตูร้านนั้นอย่างชัดเจน

แล้วหญิงสาวก็กรีดร้องออกมา

เสียงร้องแหลมบาดหูดังก้องไปทั่วสวนทมิฬแห่งนี้ ชายหนุ่มพยายามปิดปากเธอเอาไว้ แต่หญิงสาวบดบึ้งมือเขาออกเป็นพัลวัน ปากของเธออ้ากว้างส่งเสียงร้องไม่หยุด แขนขาบดปายไปรอบตัว แต่แล้วเสียงเธอก็ค่อย ๆ หายไป เมื่อเธอได้กลิ่นคาวประหลาด พร้อมสัมผัสเหนียวหนืดบางอย่าง ที่กำลังไหลอาบปลายคางของเธอ

หญิงสาวปาดน้ำเหนียว ๆ ออกจากหน้า เมื่อก้มมองหลังมือของตัวเอง เธอกลับเห็นเพียงน้ำเหนียวหนืดสีแดงสด ไหลอาบท่วมตั้งแต่ปลายนิ้วมาจนถึงข้อมือ

กริ่งกริ่ง

เสียงกระดิ่งเรียกให้เธอหันไปมองด้านหลัง สถิติของหญิงสาวเริ่มเลือนลาง
พร้อมความเจ็บปวดที่แล่นไปตามริมฝีปากของตัวเอง

ที่กระจกใสฝั่งซ้าย เธอมองเห็น ริมฝีปากสีแดงสดกำลังคลี่ยิ้มกว้างส่งมาให้
พร้อมขยับเป็นคำพูดที่พอจับใจความได้ว่า

“ยินดีต้อนรับ”

แล้วเธอก็สลบไป

โลกพิศวงแห่งนี้มีประตูทะลุไปสู่โลกใบอื่นมากมาย ทั้งประตูบนท้องฟ้า ประตูบนผืนดิน กระทั่งประตูในกระจกก็นำทางไปสู่โลกต่างแดนได้เช่นกัน

อย่างเผ่าพันธุ์แม่มด ก็จะใช้วงแหวนมนตร์ดำในการเดินทาง

“ยังไม่กลับมาก็หรือ” ภูตลาพึมพำอยู่หน้าตรอกระหว่างร้านค้าบนถนนสายหนึ่ง “เข้าแล้วด้วย”

มันเพิ่งทำงานเสร็จ ภูตลาเป็นผู้ดูแลเด็กในสถานเลี้ยงเด็กอ่อนประจำเมืองไพรด์ เพราะพรุ่งนี้เป็นวันหยุดยาวของแดนเหนือ ครอบครัวส่วนใหญ่มารับลูกเร็วกว่าปกติ มันจึงออกก่อนเวลาเลิกงานปกติได้

ภูตลามองตรอกที่เคยกลวงเปล่า แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นหน้าร้านหนังสือร้านหนึ่ง พร้อมป้ายที่เขียนว่าปิดวางอยู่หน้าร้าน

แม้ป้ายจะเขียนเอาไว้แบบนั้น แต่เจ้ายักษ์ก็ผลัดประตูเข้าไปอยู่ดี

ถึงแม้ว่าหน้าร้านแห่งนี้แคบกว่าร้านอื่น เพราะอยู่ในซอกระหว่างร้านที่ขาบข้างอยู่ก็ว่าได้ แต่เมื่อเปิดประตูเข้าไปแล้ว กลับพบกว้างขวางแบบร้านทั่วไป มีชั้นหนังสือตั้งเรียงกันทั้งซ้ายขวาและมีกองหนังสือบางส่วนวางอยู่บนพื้น มีโต๊ะตัวหนึ่งตั้งอยู่กลางร้าน ด้านในมีปีศาจอยู่เพียงคนเดียว

ปีศาจตนนั้นนั่งอยู่หลังโต๊ะตัวยาวในสุดของร้าน เมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็นยักษ์ภูตลา ก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินตรงเข้าไปหา

“ทำไมเลิกงานเร็ว”

“พรุ่งนี้วันหยุด” ภูตลานั่งลงบนเก้าอี้ที่ตั้งอยู่กลางร้าน “ทำไมปิดร้าน”

“ข้าเพิ่งกลับมาจากโลกนั้น เลยกว่าจะขอปิดร้านสักวัน” ปีศาจว่าพลางเดินมา

ตั้งเก้าอี้จากโต๊ะกลางร้าน แล้วนั่งหันหน้าเข้าหาภูตลา “เหมือนข้าจะเจอเรื่องน่าสนใจ
เข้า” รอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้าของมัน

ภูตลาหลุดหัวเราะ “เจ้าคงไม่ได้หลับไม่นอนอีกเป็นแน่ แคทเทอร์รีน”
“เรียกข้าว่ามาตามแคทลิส” แคทเทอร์รีนหยอกกลับพร้อมหัวเราะเสียงใส

นับจากอุบัติเหตุครั้งนั้น ก็ผ่านมาราวสามสิบปีได้ แม่มดน้อยเติบโตเป็นแม่มด
สาวเข้ารับช่วงต่อกิจการร้านหนังสือของอันยา แม้จะบาดเจ็บหนักจนเกือบเอาชีวิตไม่
รอด ต้องนอนสลบนานร่วมปี แต่แคทเทอร์รีนก็ได้โบกรับมาสานต่อร้านหนังสือตามที่
ใฝ่ฝันไว้

แคทเทอร์รีนไปสอบเอาใบวัดระดับภาษาต่างโลกมาด้วยอีกหนึ่งใบ แล้วนำ
หนังสือจากโลกเหล่านั้น มาแปลเป็นภาษาทางกรุงของปีศาจในดินแดนต่าง ๆ เพื่อส่ง
ขายไปตามร้านหนังสือทั่วโลกพิศวง ปกตินางจะส่งหนังสือฉบับพิมพ์กับจุดบริการรับ
ส่งสินค้าภายในเมือง แต่บางครั้งก็ประหยัดค่าส่งด้วยการส่งให้เจ้ายักษ์ภูมาไปส่งแทน
ซึ่งมันก็บินตามประสายักษ์ที่ไม่อยากทำงานที่ไม่ได้เงิน แต่เพราะความผิดในอดีตทำให้
มันปฏิเสธแคทเทอร์รีนไม่ลง

ความผิดพลาดที่ฝากรอยแผลเป็นไว้บนตัวของนาง
“คราวนี้เป็นเรื่องแต่งหรือเรื่องเล่า” ภูตลาถามด้วยความสนใจ

“เรื่องเล่าสิ” แคทเทอร์รีนพูดเสียงกระตือรือร้น นางเดินไปยังชั้นหนังสือที่ตั้งอยู่
ทางฝั่งขวาของร้าน บนชั้นฝั่งเรื่องเล่ามีหนังสือวางอยู่เพียงหยิบมือเท่านั้น “ข้าอยาก
บันทึกเรื่องเล่าลงหนังสือแล้ว แต่ดูเหมือนเจ้าของเรื่องจะยังไม่อยากพบข้า”

เสียงกระดิ่งประตูดังชัดเจนหวัะ แคทเทอร์รีนเห็นปีศาจส่งจดหมายเดินเข้ามา
ในร้าน “จดหมายส่งชื่อถึงมาตามแคท” มินโบกซองจดหมายสีน้ำตาลไปมา “จากแดน
ใต้อีกแล้วขอรับ”

แคทเทอร์รีนรับจดหมายไว้ ฉีกซองแล้วคลี่อ่านกระดาษแผ่นหนา ก่อนจะถอน
หายใจเสียงดัง “ภูตลา ร้านรับส่งจะเปิดเมื่อไร”

“อีกสามวัน” เจ้ายักษ์ตอบ “งานเร่งหรือ”

“เจ้าพวกนี้มันอยากได้นั่งสี่อภายในพรงนี้” แคทเทอร์นกระแทกจดหมายลงบนโต๊ะ แต่เมื่อนางเหลือบไปเห็นปีศาจส่งจดหมายที่ยังยื่นอยู่ไม่ไกล แม่มดก็ลัดทำที่ตึงเครียดลง “ขอบใจเจ้ามาก เจ้ารีบไปส่งจดหมายต่อเถอะ” นางเอ่ยพลางยิ้มส่งให้มันก่อนจะมองตามหลังเจ้าปีศาจออกจากร้านไป

“ส่งทันทีป้าภูริหริย์แล้ว เจ้าไม่ต้องรีบส่งหรอก” ภูตลาหัวเราะในลำคอ

“ข้าก็อยากบ่นแบบนั้นอยู่หรอกนะ” แคทเทอร์นมองตัวเลขที่เขียนไว้ท้ายจดหมาย “แต่เจ้าพวกนี้ให้ราคาดีเป็นพิเศษเลยนี่สิ”

ภูตลาชะโงกมองกระดาษบนโต๊ะ

“นี่มันเกินราคาปกติเป็นสามเท่าเลยไม่ใช่หรือ”

“ส่วนใหญ่ปีศาจจากแดนใต้ก็ร่ำรวยเป็นปกติของมันอยู่แล้ว” แคทเทอร์นดึงจดหมายกลับมาถือไว้ แล้วกวาดตามองสถานที่จัดส่ง “เลยชายแดนทางใต้ของดินแดนเหนือไปเล็กน้อยเท่านั้นเอง” นางว่า ก่อนจะหันไปมองภูตลาที่แอบย่องไปทางประตูร้านเงียบ ๆ “แค่เดินทางจนถึงยามมีดของวันพรงนี้เอง” แม่มดเสกมนตร์ดำ ใช้แรงลมกระแทกร่างของยักษ์ จนมันลอยมาตกอยู่แทบเท้าของนาง

“เจ้าอยากเห็นข้าตายอย่างนั้นหรือ” ภูตลาครวญคราง “นางแม่มดใจร้าย”

แคทเทอร์นโบกจดหมายไปมา “คราวนี้ข้าจ่ายค่าแรงให้เจ้าเพิ่มเป็นสองเท่า”

เจ้ายักษ์หู่ฝั่ง

“สนใจแล้วละสิ” นางหัวเราะในลำคอ “หนังสืออยู่หลังร้าน ข้าจะไปยกมาให้”

นางเดินไปยังประตูไม้ด้านในสุดของร้าน แล้วเปิดเข้าไปในห้องเก็บหนังสือฉบับพิมพ์ขายต่างแดน ห้องนี้มีแต่ชั้นหนังสือ แบ่งตามหมวดหมู่เรื่องแต่งกับเรื่องเล่า และแยกย่อยออกไปตามตัวอักษรของชื่อเรื่องอีกที แคทเทอร์นรำยมนตร์เรียกหนังสือเล่มที่ต้องการออกมาตามจำนวนที่ระบุไว้ในจดหมาย ยามนางก้าวไปตามทางเดินระหว่างชั้นหนังสือ หนังสือฉบับเล่มที่เลือกเอาไว้ก็ลอยตามหลังนางไป

แคทเทอรีนเรียกหนังสือมากองซ้อนกัน ก่อนจะเสกกระดาษลักษณะพิเศษที่
ไม่มีวันเปียก ไม่มีวันขาด และไม่มีวันสลายมาห่อหนังสือเหล่านั้นเอาไว้ นางใช้นิ้วนับ
ได้ยี่สิบกอง ก่อนจะเสกให้ทุกกองลอยตามหลังนางออกไปหน้าร้าน

“ยี่สิบกอง” กองหนังสือลอยมาวางลงบนพื้นหน้ายักษ์ภูษา “ภายในพวงนี้”

“อำมหิต”

ภูตลาถอนหายใจเหยียดาว

แคทเทอรีนอวยพรเสียงเรียบ แล้วยื่นจดหมายที่เขียนสถานที่จัดส่งเอาไว้ให้
มัน “ขอให้เดินทางปลอดภัย”

แล้วเจ้ายักษ์ประคองกองหนังสือไว้ในอ้อมแขน พร้อมเดินคอตออกไปจาก
ร้าน

แคทเทอร์รินเสกให้หน้าร้านหายไปจากชอกระหว่างร้านค้า แล้วเดินไปตาม ถนนเส้นเล็กที่มุ่งหน้าสู่จุดศูนย์กลางของโลกพิศวง เส้นทางสู่หมู่บ้านโนแมน

นางเดินขึ้นไปตามทางภูเขา ต่างพากันเอ๋ยทักแม่มดหลายตนที่นั่งทำงานฝีมือ อยู่หน้าบ้านตามรายทาง บ้านของนางอยู่เหนือบ้านแม่มดตนอื่น จึงใช้เวลาในการเดิน ขึ้นไปนานกว่า อากาศหนาวเสียดกระดูกพัดวูบผ่านนาง จนแคทเทอร์รินต้องกระชับเสื้อคลุมสีน้ำเงินปิดร่างกายให้แน่นขึ้น แล้วโค้งตัวเล็กน้อยเดินฝ่ากระแสลมไป

แคทเทอร์รินปลดเกาวัลย์เส้นหนาที่คล้องรั้วบ้านออกแล้วเดินผ่านประตูรั้ว เข้าไป ด้านหน้าเป็นสวนกว้าง บนพื้นมีหญ้าขึ้นเป็นกระหย่อมเล็ก ๆ พร้อมเกาวัลย์สีแดงที่เลื้อยจากรั้วบ้านลงไปตามพื้นดิน

นางเปิดประตูเข้าบ้าน ห้องแรกที่ปรากฏแก่สายตาคือห้องรับแขก ห้องถัดไป ทางขวาเป็นห้องครัว ส่วนทางซ้ายเป็นห้องนั่งเล่น แคทเทอร์รินเดินไปทางห้องนั่งเล่น อ้อมไปด้านหลังบ้านเพื่อขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง ชั้นที่มีทั้งห้องนอนแขกและห้องนอน ของนางเอง

แคทเทอร์รินวางกระเป๋าลงบนโต๊ะข้างประตูห้อง แสงนอกหน้าต่างเริ่มสลัวลง จนเกือบมืด แม่มดจึงเสกไฟขึ้นมาบนโต๊ะเกียง เงานจากปลายฝ่ามือที่ปลิวตามแรงลม วูบไหวไปทั่วห้อง

แคทเทอร์รินหิ้วตะเกียงเดินไปนั่งที่โต๊ะเขียนหนังสือข้างหัวเตียง เปิดลิ้นชักใต้ โต๊ะ แล้วหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมา หน้าปกหนังสือเป็นสีดำ มีอักษรสีทองประหลาด เขียนไว้ แคทเทอร์รินมองพลางถอนหายใจออกมาช้า ๆ แล้วพูด

“มนตร์ดำกับความทรงจำต้องคำสาป”

หนังสือเปิดไปยังหน้าแรก อักษรโบราณที่ไม่ใช่ภาษาของแม่มดปรากฏอยู่

เต็มหน้า

มนตรีดำ่ว่าด้วยการย้ายความทรงจำไปสู่ต้นไม้ แม่มดต้องเก็บความทรงจำไว้ในเปลือกไม้ เพื่อให้หลั้มตัวตนเดิมก่อนตาย เมื่อไปเกิดใหม่แล้วก็จะจำไม่ได้ว่าเคยเป็นสิ่งใดมาก่อน เป็นการจบชีวิตกิ่งอมตะอย่างสมบูรณ์

แคทเทอรินอ่านย่อหน้าแรก

สิ่งใดไม่มีชีวิตย่อมไม่มีความทรงจำสลักอยู่ เพราะมันไม่มีดวงตาไว้คอยมอง และบันทึกสิ่งที่มองเห็น ดังนั้น จึงไม่มีทั้งการตายและการไปเกิดใหม่ ไม่มีความทรงจำใดให้หวนระลึกถึง การจะดึงความทรงจำออกมาจากสิ่งเหล่านั้น ย่อมเป็นไปได้

แคทเทอรินจึงอ้าปากว่าเป็นไปไม่ได้ไม่วางตา

นางเหม่อมองกำแพง พลังจับล้าคอของตนเอง ก่อนพูดขึ้นว่า

“อันยา หากเจ้ากลายเป็นต้นไม้ก็คงจะดี”

ห้องฟ้าด้านนอกเริ่มมีดง

“ข้าคงจำช่วงเวลาที่เราอยู่ด้วยกันได้”

ความเสียบเข้าปกคลุมห้องนอน

“แต่ตอนนี้ข้าจำอะไรไม่ได้เลย”

คืนนั้นแคทเทอร์รีนฝันประหลาด

เสียงกรีดร้องผสมปนเปกับเสียงลมหวีดหวิวรอบตัวทำให้นางรู้สึกอึดอัด แคทเทอร์รีนขยับตัวอยู่บนเตียงไปมา ขมวดคิ้วนูนหน้าท่าทางทรมาน

ในความฝันนางกำลังลอยอยู่กลางอากาศ รอบด้านเป็นภูเขากับก้อนหิน สถานที่แห่งนี้ช่างแสนคุ้นเคยแต่นางกลับนึกไม่ออกว่าเป็นที่ไหน แม่หมดทายหน้าหาผืนฟ้า ทะมึน และเพียงพริบตาเดียว นางก็นอนอยู่บนพื้นดินเสียแล้ว

แคทเทอร์รีนเจ็บบริเวณลำคอ แม่หมดไอเป็นเลือด เปรอะเปื้อนไปทั่วใบหน้าของตนเอง น้ำเหนียวหนืดไหลไปตามคาง กลืนคาวคละคลุ้งไปทั่วจนนางหายใจไม่ออก แคทเทอร์รีนพยายามอ้าปากพูด แต่กลับขยับปากไม่ได้ แม้พยายามเปล่งเสียงออกมา ก็มีเพียงลมลอดผ่านริมฝีปากแห้งผาก และเมื่อลองออกเสียงอีกครั้ง คราวนี้ก็กลับรู้สึกได้ถึงบางอย่างที่พุ่งออกมาจากลำคอ

บางอย่างที่ว่ายังคงไหลไปตามลำคอของนาง ในขณะที่ใบหน้าเริ่มหายไป ด้านหลังมากขึ้นเรื่อย ๆ ท้องฟ้าเบื้องบนเคลื่อนตามสายตาของนาง ก่อนจะพ้นจากมุมมองของแคทเทอร์รีนไป สิ่งที่นางมองเห็นแทนที่ท้องฟ้า กลับกลายเป็นปลายเท้าของใครบางคน กำลังยื่นคำศัพท์ระของนางอยู่

“อย่าเป็นแบบข้า”

แคทเทอร์รีนพยายามส่งเสียงอึกอึกในลำคอ แต่กลับทำให้สิ่งนั้นไหลออกมามากกว่าเดิม เจ้าของปลายเท้าก็ลงใช้สองมือจับศีรษะของแคทเทอร์รีน แม่หมดมองไม่เห็นใบหน้าของคน ๆ นั้น แต่กลับรับรู้ได้ว่าผู้ที่จับศีรษะของนางอยู่กำลังคลี่ยิ้มกว้าง แล้วพยายามดันศีรษะของนางไปข้างหน้า ปากก็พรวดพาดคำเดิมซ้ำไปมา

อย่าเป็นแบบข้า

ใครคนนั้นยังคงผลึกศิระระของนางไปข้างหน้า และโดยไม่ทันตั้งตัว ความเจ็บปวดทรมานก็แล่นรื้อขึ้นมาตามท้ายทอย แคมเทอรินพยายามกรี๊ดร้องปลดปล่อยความรู้สึกที่อัดอั้นอยู่ใน แต่ยิ่งอ้าปาก บางสิ่งก็ยิ่งไหลทะลักไปตามลำคอ ยิ่งนางพยายามส่งเสียง ความเจ็บปวดก็ยิ่งทวีคูณ

จงมีชีวิตอยู่ต่อไป

แคมเทอรินหลับตา แล้วกรี๊ดร้องไร้เสียงออกมา ท่ามกลางความเจ็บปวดอันยาวนาน นางได้ยินเสียงฉีกขาดของบางอย่าง พร้อมมุมมองภาพเบื้องหน้าที่เปลี่ยนไป

นางเห็นร่างของตนเองกำลังนอนหงายอยู่บนพื้น ท่ามกลางกองเลือดสีแดงฉาดที่ท่วมท้นราวแอ่งน้ำ แคมเทอรินพยายามหายใจ แต่ทำอย่างไรลมหายใจก็ไม่ออกมา

แม่มดน้อย

ใครคนนั้นจับศิระระของนางให้หันไปมองใบหน้าไร้อวัยวะ ก่อนจะพูดออกมา
ป่าซากแม่มดยังไม่เรียกเรื่องราวเจ้า อย่าเพิ่งรีบเร่งเข้าไปในป่าเลย

แล้วแคมเทอรินก็สะดุ้งตื่น นางผุดลุกขึ้นนั่งอยู่บนเตียง เหงื่อโชกกายราวกับเพิ่งไปวิ่งขึ้นลงภูเขา มา แม่มดคิดว่าจับลำคอของตนเอง ก่อนจะถอนหายใจเหยียดยาว

นางเสกไฟบนโต๊ะเตียงบนโต๊ะตัวเล็กข้างหัวเตียง ก่อนจะเดินไปยังโต๊ะกระจกปลายเตียง แล้วมองภาพสะท้อนในกระจกเงาตรงหน้า

“ยังอยู่” นางพึมพำ แล้วหยิบกระจุกไม้ที่วางอยู่บนโต๊ะมาเปิดฝา นิ้วปาดซ่อนก้อนเหน็ดสีน้ำตาลเงินขึ้นมา แล้วป้ายไปบนลำคอ

“ก็แค่ความฝัน” แคมเทอรินวางกระจุกปลุกที่เดิม แล้วย่ำอีกครั้ง *“ฝันไปเท่านั้น”*

แล้วนางก็เดินกลับไปนอนบนเตียง แต่แคมเทอรินขมตาหลับไม่ลงแล้ว นางนอนมองเพดานจนถึงเวลาที่แสงสลัวยามเช้าเดินทางมาเยือน

นับตั้งแต่อุบัติเหตุในคราวนั้น หญิงสาวก็ไม่ได้ออกไปที่สวนอีกเลย

ที่จริงแล้วเธอเพิ่งลืมตาตื่นเป็นครั้งแรก นับแต่วันที่เกิดเรื่องจนสลบไป ชายหนุ่มบอกว่าเธอนอนหลับไปสามวัน

หลังประตูเปิดตามหลังชายหนุ่ม หญิงสาวก็ค่อย ๆ กวาดตามองรอบตัว ห้องนอนสีขาวที่มีเพียงหน้าต่างหนึ่งบาน โຕะหนึ่งตัวกับเก้าอี้เล็กตัว ทุกอย่างขาวโพลนไปหมดจนเธอต้องหลับตาอีกหนเพื่อปรับสายตาให้เข้าที่ เธอยกมือจับใบหน้าตนเอง ก่อนจะสะดุดกับรอยนูนข้างริมฝีปากทั้งสองด้าน หญิงสาวใช้ปลายนิ้วเชียวเบา ๆ แล้วเธอก็รู้สึกถึงบางอย่างที่ทำคล้ายจะลอกออกม

แต่ประตูห้องดันเปิดเข้ามาเสียก่อน เธอจึงไม่ได้เขียนต่อ

“ขอโทษที่เข้ามารบกวนตอนกินข้าวนะคะ” เธอคนนั้นพูด แล้วเดินไปนั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

หญิงสาวมองสำรวจคนตรงหน้า ผมสีดำลึบมิดเป็นมวยหลวม ๆ ไว้ด้านหลัง ท้ายทอย ดวงตาสีดำสนิทกำลังจ้องมองมายังเธอไม่วางตา และสิ่งที่สะดุดสายตามากที่สุด คือริมฝีปากสีแดง ที่ขยับเป็นรอยยิ้มกว้างส่งมาให้เธอ

“หนูจะมาเป็นคนดูแลคุณแทนสักระยะหนึ่งนะคะ”

หญิงสาวมองมือที่ยื่นมาตรงหน้าด้วยสายตาหวาดระแวง

“ไม่ต้องห่วงไปหรอกค่ะ เดี่ยวเขาก็กลับมา” เธอว่าพลางชักมือกลับ “เขามีธุระต้องไปทำ เลยให้หนูมาดูแลคุณ”

แต่หญิงสาวยังไม่ลดทำที่ระวังตัว

“เรียกหนูว่าฮานก็ได้ค่ะ” เธอว่าพลางเท้าแขนบนโຕะแล้วโน้มตัวเข้าไปหาหญิง

สาว “ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

หญิงสาวอ้าปากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ความเจ็บปวดที่แล่นไปตามริมฝีปาก ทำให้เธอต้องชะงัก แล้วปิดปากลงตามเดิม

“ไม่เป็นไรค่ะ เขาบอกหนูแล้วว่าคุณไม่ใช่คนช่างพูด” ฮานหัวเราะเบา ๆ “อาหารอร่อยไหมคะ หนูว่าคนครัวของที่นั่นฝีมือใช้ได้เลย”

หญิงสาวพยักหน้าสองสามที แล้วก็มองมือที่ประสานกันแน่นอยู่ใต้โต๊ะ

ฮานมองอีกฝ่าย ก่อนจะพูดออกมา “กินเสร็จแล้ว เราไปเดินเล่นข้างนอกกัน ดีไหมคะ”

หญิงสาวสะดุ้งเฮือก แล้วส่ายหน้า

ฮานทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ “ไม่ได้ไปเดินที่สวนฝั่งตะวันออกหรอกคะ” เธออมบรอยยิ้มเรียกกำลังใจให้อีกฝ่าย “คุณเคยไปสวนฝั่งตะวันตกหรือยังคะ”

หญิงสาวส่ายศีรษะ

“ฉันก็รีบกินเข้าค่ะ หนูจะพาไปเอง”

ฮานเป็นเด็กสาวช่างพูด ระหว่างทางเดินไปยังสวนฝั่งตะวันตก เธอก็เล่าเรื่องการเดินทางของตัวเองให้ฟัง ฮานไม่ใช่คนเมืองนี้ เธอมาจากอีกประเทศหนึ่งเสียด้วยซ้ำ ชื่อจริงของเธอคือฮันน่า แต่คนในเมืองเปลี่ยนชื่อของเธอให้เรียกง่ายขึ้น เลยต่างพากันเรียกเธอว่าฮาน

“หนูไม่ได้รู้สึกไม่ดีหรอกนะคะ คนในเมืองนี้ใจดีมาก ตอนที่หนูยังพูดภาษาของที่นั่นไม่ค่อยเก่ง เพื่อนบ้านก็คอยสอนอย่างใจเย็นมาก ๆ เลยค่ะ”

พวกเขาเดินมาจนถึงทางเข้าสวนฝั่งตะวันตก สวนทางด้านนี้เรียบง่ายกว่าทางด้านตะวันออก และไม่ค่อยมีอาคารล้อมรอบอย่างสวนอีกฟาก แม้จะมีต้นไม้ขึ้นอยู่เต็มไปหมด พร้อมลานกว้างไว้สำหรับทำกิจกรรม แต่กลับเงียบวังเวงพิกล หญิงสาวเดินไปตามทางเข้าสวน สองข้างทางเป็นลานหญ้ากว้างที่ลานลงไปสู่ตึกกิจกรรมพื้นหิน เธอก้มมองลงไปยังลานเหล่านั้น แต่ไม่เห็นใครเลย

“ที่นี้ออกจะเจียบสักหน่อยนะคะ” ฮานวราพลางประคองหญิงสาวเดินไปข้างหน้า “หนูชอบมานั่งเล่นที่สวนฝั่งนี้ค่ะ เจียบสงบดี”

ลมวูบหนึ่งพัดผ่านพวกเธอไป แม้อากาศจะเย็นสบาย แต่หญิงสาวกลับรู้สึกอึดอัด เธอจึงยกมือขวาขึ้นกุมบริเวณอก

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

เธอส่ายหน้า

“คุณเป็นแบบนี้บ่อยไหม”

หญิงสาวหันไปมองฮานด้วยความประหลาดใจ

ฮานนั่งหันข้างไปสบตากับหญิงสาว “ถึงคุณผู้ชายจะบอกมาแล้วว่าคุณไม่ค่อยแข็งแรง แต่หนูว่าอาการของคุณดูจะหนักกว่าคนอื่น”

หญิงสาวไม่ได้ตอบอะไร เธอเพียงเบนสายตาไปมองต้นไม้ต้นใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า แล้วปล่อยให้ความเจียบเข้ากลิ่นกินบพสนทนา

“ไม่ควรถามจริง ๆ ด้วยสินะคะ” ฮานว่าเสียงอ่อน

แต่หญิงสาวกลับเลื่อนมือมากุมมือของฮานเอาไว้ แล้วออกแรงบีบเบา ๆ

“ม...” เธอพยายามพูดบางอย่าง แต่ทันทีที่อ้าปากจะพูดคำนั้น หญิงสาวก็ยกมือปิดปาก พร้อมร้องครางในลำคอด้วยความเจ็บปวด

ฮานโอบไหล่หญิงสาว แล้วลูบต้นแขนเธอเบา ๆ อย่างปลอบโยน “ไม่เป็นไรค่ะ หนูผิดเองที่ถาม ต้องขอโทษด้วยนะคะ”

แต่หญิงสาวส่ายหน้า แล้วพยายามอ้าปากจะพูดอีกครั้ง

“ดูสิคะ! พระอาทิตย์ตกแล้ว”

ฮานขึ้นนั้ไปทางด้านซ้ายของสวน แสงสีส้มอ่อนแรงลงเรื่อย ๆ ยามพระอาทิตย์เคลื่อนตัวลงต่ำ เงาของต้นไม้ทอดเหยียดยาวบนพื้นมาหาพวกเธอ จากเงาสีเข้มก็กลายเป็นสีอ่อน ใกล้เคียงจะเลือนหายไป

หญิงสาวจะสายตาดูจากพระอาทิตย์ไปมองฮาน ก่อนจะพูดออกมาเบา ๆ

“ฮาน”

ฮานหันขวับไปมองหญิงสาวอย่างตกใจ แต่เมื่อเธอเห็นว่าดวงตาของอีกฝ่าย
หยีลงเป็นเส้นเดียวพระจันทร์เล็ก ๆ ฮานก็แยมยิ้มกว้างออกมา

“เรากลับเข้าข้างในกันเถอะค่ะ”

ฮานเป็นคนช่างพูด และมีเรื่องเล่ามากมาย เมื่อก่อนเธอมักจะแบ่งปันเรื่องเล่าเหล่านี้กับเด็ก ๆ แถวบ้าน แต่พอได้เข้ามาทำงานที่นี่ เรื่องเล่าของเธอจึงกลายเป็นเรื่องเล่าสำหรับหญิงสาวแทน

ระหว่างที่พวกเธอนั่งกินเค้กอยู่ในห้องนอน ประตูห้องก็เปิดออก ชายหนุ่มสวมชุดสีขาวเดินเข้ามา พวกเธองยหน้ามองคนที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ก่อนที่หญิงสาวจะหุบ รอยยิ้มลง

“ผมกลับมาแล้ว” เขากล่าวเสียงทุ้มอันเป็นเอกลักษณ์ หน้าตาดูอ่อนระหอยโรยแรง “ขอบคุณมากนะครับ ที่ช่วยดูแลเธอแทนผม”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ฮานตอบแล้ววางข้อลงบนจานใส่เค้ก ที่ยังคงมีเค้กสัมผัสอยู่เกือบเต็มชิ้น

ชายหนุ่มเดินเข้าไปหาหญิงสาว แล้วยกมือทำท่าจะลูบศีรษะของเธอเหมือนทุกที

แต่หญิงสาวกลับผละออก เขาจึงชะงักมือไป

“ฉันไปก่อนนะคะ” ฮานยกจานเค้กขึ้นจากโต๊ะ แล้วลุกขึ้นยืน “ไว้เจอกันใหม่นะคะ คุณผู้หญิง”

แต่หญิงสาวกระซอกแซกฮานไว้ งานเค้กจึงร่วงหล่นกระแทกพื้นจนแตกกระจาย เค้กสัมผัสหน้าคิดว่าเลอะเทะ ฮานมองอีกฝ่ายด้วยความตกใจ เช่นเดียวกับชายหนุ่มที่ปรี่เข้าไปพยายามดึงมือเธอออกจากแขนของฮาน

“มันอันตรายนะครับ!”

หญิงสาวสะดุ้งมือเขากออก แล้ววิ่งไปหลบหลังฮาน และเธอเป็นคนตัวเล็ก ฮานจึงแทบจะบังเธอมิด หญิงสาวเกาะชายเสื้อของฮานเอาไว้แน่น แล้วหลบตาชายหนุ่ม

“ใจเย็นก่อนนะคะ” ฮานลูบศีรษะของหญิงสาวแผ่วเบา น้ำเสียงอ่อนโยนปลอบประโลมให้เธอใจเย็นลง

ชายหนุ่มกำมือเข้าหากันแน่น เขาผ่อนลมหายใจหนักหน่วงออกมา

“ถ้าอย่างนั้น ผมออกไปก่อนจะดีกว่า” เขาว่าแล้วเงยหน้ามองหญิงสาวอีกครั้ง ก่อนจะหันหลังเดินออกไปจากห้อง ประตูปิดตามหลังเขาเบา ๆ

หลังจากชายหนุ่มออกไปแล้ว ทั้งห้องก็ได้ยินเพียงเสียงหอบหายใจน้อย ๆ ของหญิงสาว เธอยังคงหลบอยู่ด้านหลังของฮาน แล้วเกาะชายเสื้อของเธอเอาไว้แน่น แต่ฮานค่อย ๆ ดึงมือของหญิงสาวออก แล้วพุงเธอไปนั่งบนเก้าอี้

“หนูนี่ก็ว่าคุณจะจิตใจที่เขากลับมาแล้ว” ฮานหยิบผ้าที่วางอยู่บนโต๊ะมาโกยเศษจานบนพื้น

หญิงสาวเบนสายตาจากกองผ้าที่เต็มไปด้วยเศษจาน แล้วหันไปมองหน้าต่างที่มีม่านปิดเอาไว้

“คุณเคยอยู่กับเขามาก่อนหรือเปล่าคะ” ฮานถามอย่างระมัดระวัง “ก่อนที่คุณจะเข้ามาอยู่ที่นี่”

แต่หญิงสาวเพียงกระพริบตาช้า ๆ มองฮาน แหวงตาของเธอว่างเปล่าจนฮานมองไปทางอื่น “ไม่เป็นไรค่ะ” ฮานตั้งท่าจะเดินออกไป แต่หญิงสาวกลับคว้าแขนเธอไว้ แล้วพูดคำหนึ่งออกมา

“ใช่”

แล้วเธอก็ปล่อยแขนฮาน ก่อนจะเดินไปทิ้งตัวนอนบนเตียงไม่หันไปมองฮานอีก

คืนนั้นหญิงสาวนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียง หญิงสาวเหม่อมองแสงสว่างเพียงแสงเดียวผ่านในห้อง แล้วปล่อยให้ความคิดล่องลอยไปไกล

ก็อก ก็อก

เสียงเคาะประตูปลุกเธอจากภวังค์ หญิงสาวสะดุ้งตื่นนั่งบนเตียง แล้วมองไปที่ประตู ด้านนอกมีตสนิท เธอจึงมองไม่เห็นเงาที่ปกติจะลอดผ่านชอกประตูด้านล่างเข้ามา

“หนูเองคะ ขอเข้าไปได้ไหมคะ” ฮานส่งเสียงกระซิบ หญิงสาวรีบลุกขึ้นจากเตียง แล้วเดินไปเปิดประตู

ฮานยืนอยู่ที่หน้าประตู เธอใส่ชุดกระโปรงตัวยาวพร้อมอุ้มหมอนมาด้วยหนึ่งใบ

เธอมองหญิงสาวแล้วคลี่ยิ้มกว้าง “เห็นท่าทางคุณไม่ค่อยดี เลยคิดว่ามานอนเป็นเพื่อนน่าจะดีกว่า”

หญิงสาวโผเซ็งกอดอีกฝ่ายเสียแน่น ฮานเผลอก้าวถอยหลังเล็กน้อยตามแรงปะทะของหญิงสาว แต่แล้วก็ตั้งสติได้ ยื่นแขนไปโอบกอดอีกฝ่ายแนบอก

“นอนกันเถอะคะ”

พวกเธอนอนเบียดกันอยู่บนเตียง

“อากาศเย็น ๆ แบบนี้คุณรู้สึกเจ็บข้างไหนคะ” ฮานถามพลางลูบรอยนูนบนใบหน้าของหญิงสาว

หญิงสาวพลันชะงัก แล้วจับมือของฮานเอาไว้

ฮานมองแววตาของอีกฝ่าย ที่ฉายแววสับสนงุนงง

“ทำไมหรือคะ”

หญิงสาวลุกขึ้นนั่ง แล้วยกมือลูบใบหน้าตนเอง

ฮานลุกขึ้นนั่งตามแล้วพยายามดึงมือทั้งสองข้างของหญิงสาวออกจากใบหน้าของตัวเอง

“ແ...”

คราวนี้ฮานเป็นฝ่ายนั่งงั้น

“คุณไม่รู้หรือคะ” ฮานจับไหล่ทั้งสองข้างของหญิงสาวเอาไว้ “ແผลบนแก้มซ้ายขวาของคุณไง”

หญิงสาวส่ายหน้าไม่หยุด แล้วนูนหันลงจากเตียง จนร่างกระแทกพื้นเสียงดังอึก ฮานพยายามเข้าไปประคองเธอ แต่หญิงสาวบัดป้องมือเป็นพัลวัน แล้วกระเียบถอยหลังเข้าหามุมห้อง สองมือขยุ้มผมตัวเองเอาไว้แน่น ดวงตากลอกไปมาอย่างสับสน เสียงหอบหายใจในลำคอมาพร้อมเสียงครางต่ำ และปากที่พยายามจะอ้าให้กว้างขึ้น

“อ้าปากไม่ได้จะคะ!” ฮานรีบพุ่งเข้าไปปิดปากของเธอเอาไว้ “หายใจทางจมูกคะ ค่อย ๆ ค่ะ แบบนั้นแหละ”

หญิงสาวเริ่มกลับมหายใจตามปกติ เธอกลอกตาไปมองฮานที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้าง ๆ ก่อนจะทั้งตัวเข้าหาอ้อมอกของเธอ

ฮานประคองร่างบอบบางของหญิงสาวเอาไว้ แล้วลูบหลังเธอเบา ๆ “หนูไม่น่าถามเลย”

แต่หญิงสาวส่ายหน้า “ແ...”

ฮานเงี่ยหูฟังเสียงของอีกฝ่าย

“...ได้”

หญิงสาวกำแขนเสื้อของฮานเอาไว้แน่น

“จ...ได้”

ใช้เวลาสักพักเลยทีเดียว กว่าจะกล่อมให้หญิงสาวสงบใจลงได้ พวกเธopakันกลับมานอนบนเตียง หญิงสาวนอนหลับไปด้วยความเหนื่อยล้า มีเพียงฮานที่ยังคงลืมตาตื่นท่ามกลางความมืดมิด เธอมองรอยแผลเป็นบนแก้มทั้งสองข้างของอีกฝ่ายก่อนจะถอนหายใจออกมา

เช้าวันต่อมา ฮานไม่อยู่บนเตียงแล้ว หญิงสาวลืมตาตื่นขึ้นมาเพียงลำพัง แสงสว่างลอดจากหน้าต่างฉายทาบบนพื้นห้อง เธอลุกขึ้นนั่งบนเตียง ดวงตาเลือนลอยกวาดมองไปรอบด้าน ก่อนจะก้มมองปลายเท้าตัวเองนิ่ง

หลังจากนั้นประตูห้องก็เปิดออก เธอรีบหันไปมองด้วยความตื่นเต้น แต่เมื่อเห็นว่าเป็นชายหนุ่ม หญิงสาวก็คลายท่าทีลง

“วันนี้คุณตื่นเช้าจังเลยนะครับ” เขาเอ่ยทัก แล้วว่าถาดอาหารเขาลงบนโต๊ะ “ผมเอามือเข้ามาให้”

หญิงสาวไม่ขยับลุกจากเตียง ตายังคงมองไปทางประตู

“ฮาน” เธอเอ่ยเสียงเบาออกมา

ชายหนุ่มชะงักมือที่กำลังวางจานใส่อาหารลงบนโต๊ะ

“เธอไม่มาแล้วครับ”

หญิงสาวจ้องชายหนุ่มไม่วางตา ขาของเธอเริ่มก้าวถอยไปข้างหลังเรื่อย ๆ ชายหนุ่มพยายามขออภัยให้เธอหยุด แต่เมื่อเขายื่นมือมาข้างหน้า หมายจะคว้าแขนเธอเอาไว้ หญิงสาวก็หันหลังแล้ววิ่งหนีออกมาจากห้องทันที

“จับเธอไว้!”

เธอได้ยินเสียงตะโกนดังไล่หลังมา แต่เธอไม่หยุดวิ่ง หญิงสาวผลัดคนที่เดินขวางทางอยู่ตามระเบียบทางเดินออก มีคนหลายคนพยายามเข้ามาจับตัวเธอ แต่หญิงสาวอาศัยร่างเล็ก ๆ หลบหลีกออกมาได้ เธอวิ่งลงบันไดไปยังทางออกจากอาคาร ก่อนจะมุ่งไปยังทางที่นำไปสู่สวนฝั่งตะวันตก

สวนฝั่งตะวันตกยังคงเงียบสงบเหมือนทุกวัน ทงพื้นหญ้าที่ลาดลงไปสู่ลาน

กิจกรรมไร้ผู้คน ต้นไม้ใหญ่สูงตระหง่านแผ่กิ่งก้านสาขาดูน่าเกรงขามขึ้นอยู่ทั่วสวน
สายลมเย็นพัดผ่านร่างของเธอจนผมปลิวสยาย แต่หญิงสาวไม่ใส่ใจจะรวบรวมใบให้
เรียบร้อย เธอปล่อยให้สายลมพัดพาผมระไบหน้า เมื่อเธอเสยผมขึ้น ฮานก็ปรากฏแก่
สายตาของเธอ

“คุณมาทำอะไรที่นี่!” ฮานร้องถามด้วยความตกใจ แล้ววิ่งเข้าไปหาหญิงสาวที่ไม่ละสายตาไปจากเธอ

“ฮาน” หญิงสาวชี้ไปที่ฮาน ก่อนจะคว้ามือของอีกฝ่ายมากุมเอาไว้

ฮานมองมือที่ประสานกันหลวม ๆ ก่อนจะกระชับมือของหญิงสาวแน่น แล้วพาอีกฝ่ายเดินไปนั่งบนม้านั่งตัวเดิม

“เรื่องรอยแผลของคุณ” ฮานเปรยขึ้นมา ระหว่างที่หญิงสาวกำลังยืนอยู่ด้านหลังเธอ เธอกำลังจัดเรียงเสียบดอกไม้เล็ก ๆ ลงบนผมของฮาน “ที่จริงเขาเล่าให้หนูฟังก่อนมาเจอคุณแล้ว ว่ามันเกิดจากอะไร”

หญิงสาวยังไม่หยุดมือที่ขยิบจัดทรงผมกับดอกไม้บนศีรษะของฮาน “เขาบอกหนูด้วยว่า คุณจำเรื่องพวกนั้นไม่ได้” ฮานเหม่อมองไปยังต้นไม้ใหญ่ตรงหน้า แล้วพูดต่อ “แต่หนูคิดว่าบางทีคุณอาจไม่ได้ลืมมันไปทั้งหมดก็ได้ เรื่องแบบนั้นมันยากที่จะลืมออก หนูเลยลองถามคุณดูว่าคุณจะจำอะไรได้บ้าง” หญิงสาวลูบผมด้านข้างของฮานเบา ๆ

“ดี...ม” หญิงสาวกระซิบ แม้คำที่พูดจะฟังได้ไม่ถนัดนัก แต่ฮานกลับฟังออก

“ใช่ค่ะ คุณลืมมันไป”

แต่หญิงสาวกลับเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าของฮาน ชี้นิ้วจิ้มไปที่กลางอกของตัวเอง แล้วสายศีรษะไปมา “ดี...”

ฮานพยายามแกะภาษาของอีกฝ่าย “ไม่ลืมเหรอคะ”

หญิงสาวพยักหน้า

“แต่คุณผู้ชายบอกว่าคุณลืม--” ฮานยังไม่ทันพูดจบ ก็เป็นอันต้องเงยไป เมื่อหญิงสาวชี้นิ้วจิ้มตัวเองอีกครั้ง

“จำ” แล้วเธอก็ส่ายหน้า

“ไม่อยากจำเหอะคะ”

หญิงสาวพยักหน้า

“เป็นหนูก็คงไม่อยากจำเหมือนกัน”

หญิงสาวนั่งลงข้าง ๆ ฮาน แล้วถอนหายใจ

เสียงลมหวีดหวีดดังอยู่ข้างหู พวกเธอต่างมองตรงไปยังต้นไม้ใหญ่เบื้องหน้า ให้ความเงียบโอบกอดร่างกายเอาไว้

หลังปล่อยให้ไปกับความเงียบบอญู่พักใหญ่ ฮานก็พูดขึ้นมา “คุณอยากลืมไหมคะ”

หญิงสาวหันไปมองฮาน ก่อนจะพยักหน้า

“ถ้ามีคนบอกว่าจะช่วยทำให้คุณลืม คุณจะให้เขาช่วยไหม”

หญิงสาวก้มมองมือของตัวเอง ไม่ส่งเสียงใดใดออกมา

“ที่จริงแล้วหนู--”

ฮานยังพูดไม่ทันจบ บางอย่างก็ปลิวตกลงมาบนตักของเธอ

หญิงสาวเอียงตัวไปมองบัตรประหลาดที่อยู่ในมือของฮาน

มันเป็นบัตรร้านอาหารสีเขียวมุกขอบทอง ขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าฝ่ามือ ตัวอักษรสีทองเขียนอยู่ตรงกลางบัตรว่าร้านอาหารเพื่อคนที่คุณรัก ฮานพลิกไปด้านหลังเพื่อหาร่องรอยเพิ่มเติมแต่ก็ไม่พบสิ่งใด ในตอนนั้นเอง หญิงสาวที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ก็สะกิดแขนเธอก่อนจะชี้นิ้วไปข้างหน้า เรียกให้ดูบางอย่างที่ผิดแผกแปลกไป

ฮานเงยหน้ามอง ต้นไม้ที่เคยแผ่ใบสีเขียวข่มตรงหน้า ตอนนี้อันกลับร่วงโกร๋นหมดต้น บนพื้นหญ้าที่มีรากให้ถูหนุนขึ้นมา มีกระดาดแผ่นเล็กสีเขียวกระจายเกลื่อน ฮานลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้าไปใกล้ ๆ ตาเพ่งมองกระดาดที่รายล้อมรอบตัว ก่อนจะก้มหยิบขึ้นมาแผ่นหนึ่ง

“บัตร์ร้านอาหาร” ซานมองบัตร์ในมือซ้ายขวาสลับกัน

หญิงสาวลุกขึ้นเดินไปยืนข้าง ๆ ซาน แล้วก้มมองพื้น เธอใช้ปลายเท้าเขียนบัตร์เหล่านั้น ก่อนจะเงยหน้าขึ้น

สิ่งที่หญิงสาวเห็นเบื้องหน้า ทำให้เธอต้องดิ้นแขนเสื้อซานเพื่อเรียกให้เธอหันไปมอง

“อะไรหรือคะ” ซานมองตามนิ้วชี้ของหญิงสาว ตรงหน้าพวกเธอไม่ได้มีต้นไม้ใหญ่เพียงต้นเดียวอีกต่อไป แต่ด้านหลังของต้นไม้กรน กลับมีต้นไม้ขนาดเล็กกว่ายืนต้นอยู่

หญิงสาวเดินเข้าไปหาต้นไม้ต้นเล็ก แล้วเงยหน้ามองไปไม้สีแดงที่พลิวไหวตามแรงลม กิ่งไม้โยกขึ้นลง ปลดปล่อยใบไม้เล็กใหญ่หลุดลอยไปในอากาศ หญิงสาวมองตามใบไม้สีแดงสองสามใบที่ร่วงหล่นลงมาจากต้นไม้ ก่อนจะหยุดมองอยู่ระหว่างช่องว่างของต้นไม้ทั้งสองต้น

เธอหันไปข้างหลัง หวังจะเดินเข้าไปหาซาน แต่หญิงสาวกลับพบเพียงความว่างเปล่า เธอหันรีหันขวางพยายามมองหาเพื่อนที่เดินตามกันมา แต่ไม่เห็นซานอยู่ที่ไหนเลย

เมื่อเธอหันกลับไปมองช่องว่างระหว่างต้นไม้ก็รอบ คราวนี้หญิงสาวเป็นอันต้องชะงัก

ช่องว่างที่เคยกลวงโบ๋ มองทะลุไปด้านหลังได้ กลับกลายเป็นหน้าร้านอาหารด้านหน้าของร้านมีเสาสีทองสองอันตั้งอยู่ ระหว่างเสาทั้งสองมีเชือกสีแดงแขวนหย่อน ๆ เอาไว้ มองเลยขึ้นไปจะเห็นประตูแบบหมุนเข้าไปด้านใน ประตูกระจกรอบทงใสสะอาดไม่ต่างจากบานกระจกซ้ายขวา แต่ไม่ว่าจะไล่ตั้งแก้วชั้นดีอย่างไร หญิงสาวกลับมองลอดเข้าไปด้านในไม่ได้

เธอมองเห็นเพียงความมืด ที่สะท้อนภาพตัวเอง

ลมวูบหนึ่งพัดผ่านไป บัตร์ร้านอาหารปลิวมาตกอยู่ตรงปลายเท้า หญิงสาวก้มลงเก็บมันขึ้นมา เมื่อเธอเงยหน้า เสาทั้งสองอันหายไปแล้ว ไฟสีนวลบนโคนมเหนื่อ

บานประตูกระพริบสองสามทีก่อนจะสว่างขึ้น แล้งเธอก็แว่วได้ยินเสียงดนตรีดังออกมาจากด้านในร้าน

หญิงสาวค่อย ๆ ก้าวไปข้างหน้า ตามจังหวะเพลงบรรเลงก็ก้มอก เธอทิ้งแขนลงข้างตัวแล้วไกวเบา ๆ ตามอย่างก้าวที่มั่นคง เสื้อแขนสั้นกับกางเกงสีขาวที่เธอสวมอยู่ พลันเปลี่ยนเป็นชุดราตรีสีแดงกำ ขายกระโปรงยาวลากพื้นระไปด้านหลัง รองเท้าส้นสูงสีดำส่งเสียงก็ก ก็ไปตลอดทาง

เมื่อหญิงสาวดันประตูเข้าไป ภายในร้านก็สว่างวูบขึ้นทันที

เล่าเรื่อง

0

โคมโพระย่าเหนือศิระสะท้อนประกายสร้างแสงเล่นเงาทาบไปบนพื้นพรมสีแดงสด ดนตรีบรรเลงท่วงทำนองแสนหวานชวนหลงใหล พาให้บรรยากาศโดยรอบบอบวลไปด้วยเสน่ห์ลึกลับแสนเข้ายวน ฉะนั้นยืนอยู่บนพรม เห็นโต๊ะตัวกลมกับเก้าอี้วางเรียงสลับกันไปมาตรงหน้า ยกพื้นสูงนำทางไปสู่วงดนตรีที่กำลังบรรเลงบทเพลงแสนตรึงใจ จนฉันเผลอโยกตัวคล้อยตามไปกับเสียงเพลง

“ขอโทษที่ให้รอ”

ฉันหันไปมองเจ้าของเสียงทุ่มชวนฟัง เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ผมสีดำสนิทรึกับดวงตาสีดำสนิทที่สะท้อนแสงไฟจากโคมระย้าเป็นประกายชวนมอง หนวดเคราที่ตัดแต่งเข้ารูปไม่กรุงรัง ขึ้นล้อมรอบริมฝีปากหยักบางที่กำลังยิ้มยิ้มมุมปาก นับเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลาเอาการเลยทีเดียว ยิ่งสวมสูทสีดำทับเสื้อเชิ้ตปลดกระดุมเม็ดบนแล้ว ฉันก็ละสายตาไปจากเขาไม่ได้

“ไปกันเถอะ” เขาพูดแล้วจับมือซ้ายของฉันลอดหว่างแขนของเขา จากนั้นพวกเรา ก็พากันเดินผ่านโถงหลายตัวไป

ฉันเหลือบมองเขา จู่ ๆ ใบหน้าก็รู้สึกร้อนผ่าว

“ฟิลลิป” พ่อฉันเรียก เขาก็เอียงศีรษะเข้ามาหาฉันเล็กน้อย

“ทำไมเรียกผมซะเต็มยศขนาดนั้นล่ะ” เขาหัวเราะเบา ๆ แล้วดึงฉันเข้าไปหา “ตื่นตื่นเหวอ”

ฉันก้มมองปลายเท้าตัวเอง แล้วตอบเสียงอ้อมอ้อม “นิดหน่อยค่ะ”

“ไม่ต้องกังวลไปหรอกครับ” เขาคำว่ามือของฉัน ช่างที่จับแขนของเขาอยู่ขึ้นมา จุ่มพิต “คุณพ่อผมท่านเอ็นดูคุณมาตั้งแต่ก่อนคุณจะมาเป็นแฟนผมอีก”

“แต่เราไม่ได้จะมาคุยเรื่องงานเหมือนทุกทีนี่คะ” ฉันถอนหายใจ “ถ้าท่านไม่

เห็นด้วยล่ะ”

ฟิลลิปส่ายหน้า แล้วยิ้มยิ้มกว้าง “ถ้าท่านไม่เห็นด้วย ผมก็จะพาคูณหนีไป
กับผม”

ฉันถึงกับหลุดหัวเราะออกมา

เราเดินมาถึงหน้าประตูบานเลื่อน ด้านหน้ามีชายชุดสูทยืนอยู่ เขาค้อมตัวแล้ว
เปิดประตู

“เข้ามาเลย! ลูกชายพ่อ” ชายวัยกลางคนร่างท้วมลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเอ่ย
ทักทาย

มีอาหารวางอยู่บนโต๊ะทรงกลมตัวใหญ่ แต่ละเอียดอย่างดูน่ากินจนฉันผลอกลิ้น
น้ำลาย

“สวัสดิ์ค่ะ คุณริชาร์ด แล้วก็คุณแม่ของฟิลลิป” ฉันเอ่ยทักคนในห้อง

“เฮ้ ทักทายแม่หล่อนสิคุณ เธอเป็นคนรักของลูกเราเสียวนะ” คุณริชาร์ดสะกิด
ภรรยา

แม่ของฟิลลิปค้อมศีรษะลงเล็กน้อย จนฉันต้องก้มตัวรับคำทักทาย ฟิลลิปเดิน
มาดึงเก้าอี้ให้ฉันนั่งข้าง ๆ แม่ของตัวเอง ก่อนจะเดินอ้อมไปนั่งข้างผู้เป็นพ่อ

“กินกันเถอะ ๆ”

แม่ของฟิลลิปยื่นขึ้นแล้วคว้าช้อนคันโตที่วางอยู่บนจานใกล้ ๆ มือมาถือไว้ เธอ
ก้มหน้ามองฉัน แต่ไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา เพียงจ้องด้วยแววตาเรียบนิ่งอยู่แบบนั้น

“ไม่เอาล่ะ เธอก็ถือเป็นแขกเหมือนกัน จะให้มาทำแบบนี้มันก็ไม่เหมาะไม่
ควร” คุณริชาร์ดพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงค่อนข้างรุนแรงเฉียว แม่ของฟิลลิปจึงละลายตาจาก
ฉัน แล้วเอื้อมมือไปตักอาหารใส่จานของสามี

“เดี๋ยวฉันช่วยเองค่ะ” แม้ว่าคุณริชาร์ดจะพูดแบบนั้น แต่ฉันก็ลุกขึ้นช่วยอยู่ดี

ฟิลลิปเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้ฉันอย่างอ่อนโยน “ขอบคุณครับ”

ฉันกะว่าจะตักอาหารใส่จานของแม่ฟิลลิปด้วย แต่เธอกลับส่ายหน้าแล้วยกมือห้ามเอาไว้

ฉันจึงตักอาหารใส่จานตัวเองเงียบ ๆ ตาก็เหลือบมองแม่ของฟิลลิปวางช้อนคันโตลงบนจานใบเล็ก แต่เธอกลับนั่งนิ่งไม่ขยับไปตักอาหารใส่จานของตัวเองเลย

“คุณแม่ไม่สบายหรือเปล่านั้นคะ” ฉันถามด้วยความเป็นห่วง เพราะเห็นเธอสวมหน้ากากด้วย

ทั้งห้องอาหารตกอยู่ในความเงียบ ฉันนั่งตัวเกร็ง มองพ่อลูกที่จ้องมายังฉันเป็นตาเดียว

แล้วคุณริชาร์ดก็หัวเราะ “เธอเจ็บคอนิดหน่อย ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอก เธอไม่ต้องกินเยอะ ๆ จะได้มีแรงไปขึ้นรับรางวัล”

“เธอได้รับรางวัลผู้ประกาศข่าวดีเด่นครับแม่ เดี่ยวอาทิตย์หน้าก็ขึ้นรับรางวัลแล้ว” ฟิลลิปพูดกับแม่

ตลอดเวลาที่กินอาหาร แม่ของฟิลลิปไม่ถอดหน้ากากออกเลย และไม่ตักอาหารใส่จานตัวเองด้วยเธอทำเพียงลุกขึ้นยืนตักอาหารใส่จานสามีกับลูกชาย แล้วถอยกลับมานั่งเงียบ ๆ อยู่ที่เดิม

“พ่อครับ แม่ครับ” เมื่อมีอาหารสิ้นสุดลง ฟิลลิปก็เหยขึ้นกลางวงสนทนา เขาลุกขึ้นเดินมาหาฉัน แล้วพูดว่า “ผมกับเธอ เราคุยกันว่า...” ฟิลลิปสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วพูดออกมาด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “เราจะแต่งงานกันครับ”

ฉันนั่งตัวแข็งทื่อ จนฟิลลิปต้องนวดไหล่เบา ๆ ให้ฉันคลายท่าที่ตึงเครียดลง แต่มือของฉันก็ยังคงสั่นระริก

คุณริชาร์ดมองพวกเรา “โอ้” เขาร้องออกมา แล้วลุกขึ้นยืนปรบมือเสียงดัง “ลูกพ่อ! มานี่เลย โอ้เสื่อ! แกวางแผนเอาไว้แล้วใช่ไหม”

ฟิลลิปเดินเข้าไปสวมกอดผู้เป็นพ่อเอาไว้แน่น ขณะที่ฉันถอนหายใจเหยียดยาวด้วยความโล่งอก ฉันหันไปมองแม่ของฟิลลิปที่นั่งอยู่ข้าง ๆ พร้อมค้อมศีรษะลงต่ำ

จนแทบแนบกับตักของตัวเอง

“หนูขอฝากตัวด้วยนะคะ คุณแม่”

เมื่อเงยหน้าขึ้นมา แม่ของฟิลลิปก็กำลังมองฉันอยู่ในแวตาราภาภรณ์ร่องรอยบางอย่างที่ยากจะอธิบายออกมาเป็นคำพูด

“หนูจะได้ใส่ชุดเจ้าสาวที่สวยงามที่สุดในเมืองนี้ ได้จัดงานแต่งงานที่ยิ่งใหญ่กว่าหญิงสาวทุกคนในเมือง เชื่อก่อนกรรยาฉันเถอะ หนูจะเป็นเจ้าสาวที่สวยงามที่สุดในโลกเลยที่เดียว”

“คุณพ่อใจเย็นหน่อยสิครับ เจ้าสาวผมเงินแน่แล้วนี่”

ฉันกับฟิลลิป เราสวมกอดกันด้วยความรักใคร่ ต่างจุมพิตกันและกันบนหน้าผาก ใบหน้าของเขาเปี่ยมสุข ดวงตาเอ่อล้นด้วยความรัก

“พ่อไม่ขัดใจหะจะคู่ข่าวใหม่ปลามันแล้วดีกว่า” คุณริชาร์ดคว้ามือเรียกกรรยาให้ลุกขึ้นยืน

คุณริชาร์ดกดกระดิ่งบนประตู พนักงานใส่สูทสองคนจึงเปิดประตูให้ พร้อมค้อมตัวยืนอยู่ด้านข้างก่อนจะยัดตัวขึ้นยืน เมื่อแม่ของฟิลลิปเดินนำหน้าฉันออกไป

คุณริชาร์ดหันไปพูดกับกรรยา “อวยพรลูกสิ มันจะแต่งงานมีครอบครัวแล้วนะ”

แม่ของฟิลลิปเดินไปลูบหัวลูกชายเบา ๆ ก่อนจะวางมือลงบนหลังศีรษะของอัครเซ แล้วแนบหน้าผากเข้ากับลูกชาย พวกเขาเฝ้าฉันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินกลับไปยืนข้างคุณริชาร์ดตามเดิม

“ไว้เจอกันที่บ้านนะสาวน้อย” คุณริชาร์ดขยิบตาให้ฉัน แล้วเดินจากไป ตามหลังด้วยกรรยากับพนักงานใส่สูทอีกคนหนึ่ง

ฟิลลิปโอบรอบเอวของฉัน แล้วพาเดินไปอีกทาง

“ไปเตรียมรถให้ผมหน่อย” เขาสั่งพนักงานใส่สูท ก่อนจะหันมากระซิบข้างหูฉันว่า “หายกังวลหรือยังครับ”

ฉันผลักรอกเขาเบา ๆ “ฉันกลัวแทบแย่ นึกว่าพอกับแม่คุณจะแย่งอะไรซะอีก”
ฉันเคียดเคืองซะพึ๊งอกของว่าที่สามี แล้วถอนหายใจ

ฟิลลิปหัวเราะในลำคอ “ผมจะได้แต่งงานกับผู้ประกาศข่าวอันดับหนึ่งเลยหรือนะ
เนี่ย ผู้หญิงที่ทั้งสวยทั้งเก่ง”

“หวังว่าหลังแต่งงานแล้ว ฉันจะไม่หลุดจากตำแหน่งนี้ไปนะคะ”

พนักงานขับรถของฟิลลิปเข้ามาจอดหน้าประตูทางออก แล้วเปิดประตูฝั่งคน
ขับข้างเอาไว้ออฟิลลิปเดินเข้าไปนั่ง ส่วนฝั่งข้างคนขับจะมีพนักงานอีกคนคอยรอเปิด
ประตูให้ ฉันแทรกตัวเข้าไป พลังเย้ยชอบคุณ

เมื่อฟิลลิปขึ้นรถ เขาก็ขับออกมาทันที

“คุณไม่หลุดจากตำแหน่งนี้หรอกครับ ที่รัก” ฟิลลิปพูดขณะที่ตามองตรงไปยัง
ถนนเบื้องหน้า “คุณจะกลายเป็นดาวค้างฟ้า จะไม่มีใครเด็ดคุณลงมาได้”

คุณริชาร์ดเป็นเจ้าของสถานีโอทิสต์ชื่อดังของเมือง เขาสั่งเพียงคำเดียว ฉันก็ได้วันหยุดมาเตรียมตัวสำหรับวันแต่งงานที่จะจัดขึ้นอาทิตย์หน้า ส่วนฟิลลิปที่เป็นคนคุมช่องรายการ ก็สั่งให้คนเขียนบท เขียนประกาศกำหนดการแต่งงานของฉันกับเขาลงไปด้วย เขาไม่บอกฉันเลยว่าเตรียมการเรื่องนี้เอาไว้แล้ว

หลังจากวันประกาศรางวัล ฉันก็ยุ่งอยู่กับการเตรียมตัวเป็นเจ้าสาว มีผู้หญิงจากบ้านของฟิลลิปมาช่วยฉันเตรียมการด้วย

พวกเธอทุกคนใส่ผ้าปิดปากสีดำ และพยายามหลบตาฉันอยู่ตลอดเวลา วันแรกที่ฉันได้เจอกับพวกเธอ เป็นวันเลือกชุดแต่งงาน

บรรยากาศในห้องชุดเงียบสงัด เพราะต่างก็ไม่มีผู้หญิงคนไหนพูดคุยกัน ผู้หญิงที่มาจากบ้านของฟิลลิป ทำเพียงหยิบผ้าแต่ละชิ้นมาให้ฉันเลือก ทั้งผ้าสีฟอง ผ้าลูกไม้ แล้วก็ผ้าเนื้อกำมะหยี่ ให้ฉันเลือกทีละชิ้น ๆ เพื่อนำไปเย็บต่อกันเป็นชุด

นอกจากเลือกชุดแต่งงานอย่างพิถีพิถันแล้ว ก็ต้องมาเลือกเครื่องประดับ มีพวกพลอย พวกสร้อยคอ ต่างหู กำไลแล้วก็แหวน นับว่าเป็นบ้านที่ใส่ใจกับพิธีแต่งงานเป็นอย่างมาก จนเอดคิดไม่ได้ว่า ผู้หญิงที่ได้แต่งงานเข้าไป คงต่างมีความสุขไม่น้อยเลยทีเดียว

ผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่แต่งเข้าบ้านก็คงได้เลือกของสำหรับวันแต่งงานด้วยตัวเองแบบฉัน นอกจากพวกชุดกับเครื่องประดับแล้ว ทั้งของตกแต่งสถานที่ ของแจกหรือแม้แต่อาหาร ฉันก็เป็นคนเลือกเอง ผู้หญิงใส่ผ้าปิดปากสีดำ มีหน้าที่หาของที่ฉันต้องการมาให้ และช่วยกันจัดตกแต่งตามแบบที่ฉันต้องการ ตลอดหนึ่งอาทิตย์ฉันจึงมีความสุขมาก กับการเลือกสรรสิ่งต่าง ๆ ด้วยตัวเอง

ผู้หญิงบ้านอื่นคงไม่มีโอกาสได้ทำแบบฉันหรอกนะ

เวลาหนึ่งอาทิตย์ผ่านไปไวเหมือนโกหก คืนก่อนหน้าวันแต่งงานฉันต้องไปพักในบ้านที่ตั้งห่างจากบ้านใหญ่ไม่ไกลนัก หญิงสาวใส่หน้ากากปิดปากสีดำสองคน คลุมผ้าสีดำที่บบศีรษะของฉัน แล้วพาฉันเดินมายังบ้านเล็กหลังนี้ ระหว่างทางฉันมองไม่เห็นอะไรเลย รู้ตัวอีกทีก็เข้ามาอยู่ในบ้านแล้ว

ฉันทำแขนกับขอบหน้าต่าง แล้วเงยหน้ามองดวงจันทร์ คืนนี้จันทร์เสี้ยวส่องแสงริบหรี่ และลมก็เย็นยะเยือกกว่าทุกวัน แม้จะได้เสื้อแขนยาวแต่ก็ยังหนาวเสียดกระดูก

แต่แล้วฉันก็ได้ยินเสียงกุกกักดังมาจากนอกหน้าต่าง พอไปเปิดผ้าม่านดูก็เห็นเงาตะคุ่มอยู่ด้านนอก ฉันตกใจร้องเสียงดัง แต่เมื่อเพ่งมองอีกทีก็พบว่าไม่ใช่คนแปลกหน้าที่ไหน

เป็นแม่ของฟิลลิป

“คุณแม่ออกมาทำอะไรตอนนี้หรือคะ”

แต่แม่ของริชาร์ดไม่ตอบ เธอเพียงยืนบางอย่างผ่านหน้าต่างเข้ามา ฉันรับมาถือไว้แล้วถาม “ให้หนูหรือคะ”

ฉันจะสายตาจากเธอเพียงครู่เดียวเท่านั้น แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นมองอีกที แม่ของฟิลลิปก็หายไปเสียแล้ว

ฉันก้มมองสมุดบันทึกปกแข็งสีดำขอบทอง ด้านหน้าและด้านหลังไม่มีอะไรเขียนเอาไว้ ซ้ำยังมีแม่กุญแจดอกเล็กถือคไม่ให้เปิดได้อีก ฉันวางสมุดลงในลิ้นชักข้างหัวเตียง คุณแม่เอามาให้ฉันทำไมกันนะ ของขวัญวันแต่งงานเธอ ฉันคิดสระระตะแล้ว เอนตัวนอนบนเตียง พรุ้งนี้ค่อยถามก็ได้ ถ้าคุณแม่จะยอมพูดกับฉันนะ

ฟ้ายังไม่ทันสว่าง ตะวันยังไม่ทันขึ้น เสียงเคาะประตูหน้าบ้านก็ดังปลุกให้ฉันตื่นจากความฝัน เป็นดังที่คาดเอาไว้ หญิงสาวสวมหน้ากากสีดำมาปลุกฉันจริงๆ พวกเขาหันหน้าคน ต่างสวมชุดกระโปรงสีดำยาวกรอมเท้า แขนเสื้อยาวปิดข้อมือ ฉันลุกขึ้นนั่งบนเตียง พลองกวาดตามองพวกเขาของสำหรับเตรียมตัวลงบนพื้น

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ” ฉันทักทาย พวกเขาทำเพียงค้อมศีรษะให้ฉัน แล้วก้มหน้าก้มตาเปิดกล่องมากมายบนพื้น

หญิงสาวคนหนึ่งพาฉันไปล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำ แล้วให้เวลาฉันเตรียมตัวราวสามสิบนาที หลังจากนั้นพวกเขาก็จับฉันแต่งตัว ชุดเกาะอกสีดำต่อกับกระโปรงสีแดงยาวจนชายผ้าจะไปกับพื้นด้านหลัง ตรงแขนเสื้อกับคอเต่าเป็นลูกไม้สีดำ พวกเขาตั้งสายด้านหลังเกาะอกจนชุดเข้ารูปแน่นตั้งไปหมด ฉันจึงผ่อนลมหายใจเข้าออกได้ที่ละนิดเท่านั้น

หลังจากนั้นพวกเขาก็เกล้าผมฉันขึ้น ประดับด้วยเพชรพลอยสีแดง สีดำ และสีใส ต่างหูสีดำหนักกว่าต่างหูทั่วไปที่ฉันเคยใส่ ระหว่างที่หญิงสาวสองคนกำลังแต่งหน้าให้ฉัน อีกสามคนก็สวมสร้อยคอกับกำไลให้ และตรวจดูความเรียบร้อยของชุดอีกคน พอคคนหนึ่งปาดลิปสติกสีแดงบนริมฝีปากของฉัน อีกคนก็จับทำฉันสวมรองเท้าส้นสูงสีดำทันที

ฉันมองเงาที่สะท้อนในกระจก แล้วยิ้มกว้าง

“ขอบใจจ๊ะ”

หญิงสาวคนหนึ่งหยิบผ้าคลุมลูกไม้สีดำออกมาจากกล่องบนพื้น แล้วบรรจงคลุมผ้าลงบนศีรษะ พอโบหน้าอยู่ใต้ผ้าคลุมแบบนี้ เงาในกระจกที่สะท้อนกลับมาก็ดูลึกลับขึ้นทันที

หญิงสาวช่วยกันประคองฉันเดินไปทางประตู สิ้นสูกับกระโปรงยาวทำให้เดินลำบากมากกว่าปกติ แต่พวกเธอช่วยกันประคองฉันอย่างดี ฉันจึงก้าวเดินไปข้างหน้าได้อย่างมั่นใจ

ฉันเดินตามทางเดิมกับเมื่อคืน พอเดินมาจนถึงประตูใหญ่ที่นำทางไปสู่บ้านหลังใหญ่สามชั้นตรงหน้า ฟ้าก็สว่างพอดี แสงสีทองฉายมาจากทางด้านหลังของบ้าน เสียงนกร้องต้อนรับพระอาทิตย์ที่ขึ้นอยู่บนท้องฟ้า ได้เวลามุ่งหน้าสู่พิธีแต่งงาน

เมื่อประตูใหญ่เปิดออก เสียงดนตรีก็ดังขึ้น ทั้งเสียงกลอง เสียงเครื่องเป่า และเสียงเครื่องสาย ดังประสานกันเป็นบทเพลงแสนรื่นเริง ฉันมองไปรอบ ๆ เห็นผู้หญิงคาดผ้าปิดปากสีแดงยืนอยู่สองข้างทาง เมื่อฉันเดินผ่าน พวกเธอก็จะโบยรดอกไม้หลากสี และโค้งศีรษะลง ฉันเดินมาจนถึงหน้าบ้าน ประตูสองบานเปิดกว้างต้อนรับฉัน พอมองเข้าไปข้างในก็จะเห็นของตกแต่งตามแบบที่ฉันเลือกเอาไว้ ทั้งดอกไม้ ของประดับเพดาน และพรมบนพื้น ฉันเดินเข้าไปด้วยความภาคภูมิใจ งานแต่งที่ฉันเป็นคนตกแต่งด้วยตัวเอง ช่างสวยงามตามที่วาดฝันเอาไว้

เมื่อเดินมาจนถึงทางขึ้นบันได ฉันก็เห็นฟิลลิปยืนหันหลังอยู่ และเห็นคุณริชาร์ดยืนอยู่ข้าง ๆ มีคุณแม่ของฟิลลิปยืนอยู่ตรงกลาง เธอคาดผ้าปิดปากสีแดงกำ สวมชุดกระโปรงเข้ารูปสีแดงสด

“ฟิลลิป! เจ้าสาวลูกมาแล้ว” คุณริชาร์ดตะโกน ฉันแอบเห็นฟิลลิปสะดุ้งจนฉันต้องกลืนข้าเอาไว้

เพลงบรรเลงสิ้นสุดลง ฉันเดาว่าคงเป็นสัญญาณให้เจ้าบ่าวหันมามอง เจ้าสาว ซึ่งก็เป็นดังที่ฉันคาด ฟิลลิปค่อย ๆ หันหลังมาทางฉัน และเมื่อเขามองเห็นฉันเต็มตา เขาก็ยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง

“ว้าว”

“ยังไม่ทันเขาผ้าคลุมหน้าออกเลย แกก็ร้องแล้วหรือ” คุณริชาร์ดเอ่ยแซว “แต่ยังเปิดหน้าไม่ได้หรือคะ ไขว่เสื่อ ต้องรอไปเคารพครอบครัวให้หมด เข้าใจไหม”

ฟิลลิปเดินมาหาฉัน เขายื่นมือทั้งสองข้างกุมมือฉันเอาไว้ ก่อนจะยกขึ้นจูมพิต

แผ่วเบา

“คุณสวยมากเลย”

“ยังไม่ทันเห็นหน้าฉันเลยนะคะ” ฉันหัวเราะ

ฟิลลิปพาฉันเดินไปเคารพพ่อแม่และสมาชิกในบ้านคนอื่น ๆ ที่อยู่บนชั้นสองของบ้าน ฉันมองผู้หญิงที่แต่งเข้าบ้านใหญ่ พวกเธอสวมหน้ากากสีแดงเหมือนกันหมด

เป็นเครื่องแต่งกายบังคับหรืออย่างไรกันนะ

จากนั้นพวกเขาก็ออกมายังระเบียงชั้นสองที่ยื่นไปนอกตัวบ้าน ฉันเห็นเพื่อนฝูงของทั้งฟิลลิปกับฉันกำลังกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ พร้อมกู่ร้องตะโกน

“เจ้าสาวของผม” น้ำเสียงของฟิลลิปฟังดูคล้ายจะร้องไห้ แล้วเขาก็บรรจบเปิดผ้าคลุมหน้าของฉันออก เมื่อเห็นใบหน้าของฉันแล้ว ฟิลลิปก็ร้องไห้ออกมา

เพื่อนของเขาต่างตะโกนแซว ฉันหลุดหัวเราะ

“คนซีไธ” ฉันเอ่ยแซว

แล้วเราโอบกอดกัน พร้อมมอบจุมพิตแสนหวานที่ฉันไม่มีวันลืม

แน่นอนว่าเพื่อน ๆ ตะโกนแซวขึ้นมาทันที

หลังจากผ่านพิธีช่วงเช้าไปแล้ว ก็จะเป็นงานเลี้ยง เราจะกินเลี้ยงสังสรรค์กันจนถึงเย็น มีการแสดงที่ฉันเลือกเอง มามอบความบันเทิงให้คนในงานไม่ขาดสาย

ฉันนั่งอยู่บนโต๊ะร่วมกับครอบครัวของฟิลลิป ฉันมองขวดเหล้าที่เป็นคนสั่งเองกับมือ แล้วยิ้มออกมา

“พ่อของฉันชอบเหล้ายี่ห้อนี้มากเลยคะ” ฉันพูด

แล้วทั้งโต๊ะก็หันมามองฉันเป็นตาเดียว

“ถ้าท่านยังอยู่ก็ต้องบอกให้ฉันใส่เหล้ายี่ห้อนี้ลงในรายการด้วย” ฉันก้มหน้าลงเล็กน้อย “แล้วแม่ก็จะบ่นพ่ออีกทีหนึ่ง ว่าเป็นตาแก่ขี้เมา” ฉันหัวเราะออกมา

“นั่นสินะ ถ้าพ่อแม่หนูยังอยู่ก็คงมานั่งร่วมโต๊ะกับเราแล้ว” คุณริชาร์ดพูดขึ้นพร้อมชูแก้วเหล้า “ดื่มให้แก่คู่บ่าวสาวของเรา!”

มีแต่ฝั่งผู้ชายที่ดีเมื่อกินกันอย่างสนุกสนาน แต่ฝั่งผู้หญิงไม่แม้แต่จะถอดผ้าคาดหน้าออกด้วยซ้ำ ฉันเองก็กินอะไรไม่ลง เพราะชุดที่รัดแน่นแสนแน่นจนแค่หายใจก็ลำบากแล้ว

พอพลบค่ำงานเลี้ยงก็เลิกลา บรรดาเพื่อนฝูงโบกมือลาพวกเราแล้วกลับออกไป ตอนแรกฉันคิดว่าพิธีกรรมตอนค่ำจะเชิญคนนอกเข้ามาร่วมด้วย แต่ฟิลลิป บอกว่า จะมีแต่คนในครอบครัวของเขาที่บ่าวสาวเท่านั้น ที่เข้าร่วมพิธีนี้

มันเป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ของตระกูลครับ เราให้คนนอกเห็นไม่ได้

หลังตะวันตกดิน คบเพลิงก็สว่างไสวไปทั่วบ้าน ผู้ชายหายไปพร้อมกัน แต่ผู้หญิงกลับพาฉันเข้าไปยังห้อง ๆ หนึ่ง ที่อยู่ชั้นหนึ่งของบ้าน ห้องนี้เล็ก เจียบ และไม่มีของอะไรวางอยู่เลย

เสียงระฆังดังห่าหรงมาจากด้านนอก แล้วพวกเขาก็เดินออกจากห้องไป ฉันได้แต่มองตาม ไม่รู้ว่าควรเดินออกไปด้วยดีไหม กระทั่งแม่ของฟิลลิปเดินไปจุดเทียนหอมที่ตั้งอยู่ตามมุมห้อง กลิ่นของมันหอมกำลังพอเหมาะ ฉันเริ่มรู้สึก ผ่อนคลายจากความเหนื่อยล้าที่แบกเอาไว้ตลอดทั้งวัน แล้วก็เหลือบเห็นแม่ของฟิลลิปเดินออกไปจากห้องเจียบ ๆ ทั้งให้ฉันเอนกายลงไปนอนบนพื้นแข็ง ๆ นอนฟังเสียงระฆังที่ยังคงดังไม่หยุด ก่อนที่จะสติจะเริ่มเดือนกลาง ไม่นานฉันก็ผล็อยหลับไป

ฉันเจ็บคอ เจ็บข้อมือและข้อเท้า ฉันอยากอ้าปากส่งเสียงร้อง แต่กลับรู้สึกถึงบางอย่างกำลังปิดปากฉันเอาไว้ นอกจากความเจ็บ ฉันก็ได้ยินเสียงเครื่องดนตรีบรรเลงเพลงเสียงโหยหวน เป็นบทเพลงที่แค่ฟังก็รู้สึกเศร้าจับใจ

พอได้สติฉันก็ลืมตา ภาพแรกที่เห็นคือลานหน้าบ้านที่ตอนนี้ไม่มีโต๊ะวางอยู่แล้ว บนพื้นหญ้าสองข้างทางปักคอปะเลิงเรียงเป็นแถว ไฟสีแดงสว่างวูบไหวตามแรงลม บนทางเดินมีร่างคนหลายคนกำลังนั่งคุกเข่า พวกเขาสวมเสื้อคลุมสีขาวตัวยาว ฉันหรีตามอง แล้วก็รู้ว่าบรรดาคนที่นั่งอยู่ตรงหน้า กำลังจับจ้องมาที่ฉันเป็นตาเดียว

นั่นคุณริชาร์ดใช่หรือเปล่าล่ะ

ฉันอยากขยับตัว แต่กลับขยับไม่ได้เลย ฉันรู้สึกเหมือนมีบางอย่างตรึงลำคอของฉันเอาไว้ และเมื่อพยายามจะขยับแขนกับขา ก็รู้สึกว่กำลังถูกบางอย่างรัดไว้เช่นกัน

“ได้เวลามอบรอยยิ้มให้แก่เจ้าสาวของเธอแล้ว”

เสียงทุ้มประกาศกร้าวขึ้น คนพูดยืนขึ้นเหนือร่างของคนอื่นที่ยังคงนั่งคุกเข่าอยู่ ความมืดทำให้ฉันมองไม่ออกว่าเขาเป็นใคร แต่ฟังจากเสียงแล้ว เขาน่าจะเป็นผู้ชาย

เสียงกลองระรัวชวนใจสั่นทำเอาฉันตัวสั่นสะท้าน หลังจากนั้นก็มีคนใส่ชุดกระโปรงสีแดงเด่นระบำรำยจำไปบนพื้นหญ้า เคลื่อนตัวไปอยู่ด้านหลังของคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ ชายผ้าสะบัดพลิวตามจังหวะการเต้น เสียงกระดิ่งบนก่าไล่อ้อเท้าดังคลอไปกับเสียงเพลง

มีผู้ชายสองคนเดินเข้ามาพร้อมกระจุกบานใหญ่ แล้วฉันก็ได้เห็นสภาพตัวเองเต็มสองตา

ร่างกายตั้งอยู่กับนแผ่นกระดานด้านหลังที่ตั้งฉากเป็นเส้นตรง ไข่มุกเส้นใหญ่ตั้ง

แขนและขาทั้งสองข้างของฉันเอาไว้ และมีบางอย่างลึกลับคอคของฉันจนขยับหันไปไหนไม่ได้ สภาพของฉันไม่ต่างจากนักโทษในแดนประหาร ฉันพูดไม่ได้ เพราะมีผ้าสีแดงพันรอบปากของฉันอยู่

เกิดอะไรขึ้น พวกเขาจะทำอะไรฉัน

เงาสะท้อนจากกระจกเผยให้เห็นผู้หญิงจากบ้านของอัครเซ ยืนเรียงเป็นเส้นโค้ง อยู่ด้านหลังของฉัน ต่างสวมผ้าปิดหน้าสีแดงกันทุกคน ฉันพยายามดิ้นและส่งเสียงร้อง แต่ยิ่งออกแรงก็ยิ่งเจ็บ ยิ่งร้องมากเท่าไรก็ยิ่งเจ็บคอ

ทำไมพวกเขาถึงไม่ช่วยฉัน ทำไมถึงยืนอยู่เฉย ๆ

ทำไมฉันถึงต้องมาเจออะไรแบบนี้

คำถามที่ได้แต่กรีดร้องถามในใจ หลังจากนั้นฉันก็รู้ว่าตัวเอนไปด้านหลังเล็กน้อย เมื่อมองดูให้กระจกก็พบว่า แผ่นกระดานหายไปด้านหลังแต่ไม่ได้ราบไปกับพื้น กระดานตรงส่วนหัวของฉันถูกพับเก็บไป เหลือเพียงตัวลึกลับที่ยังตรึงคอคฉันให้อยู่ที่เดิม

“โปรดให้เราได้อบความบริสุทธิ์ให้แก่เจ้า”

เสียงของชายคนนั้น ที่ตอนนี้ยืนอยู่หลังกระจกยังคงพูดต่อไป

“เพื่อคงไว้ซึ่งร่างกายอันบริสุทธิ์ถึงดงามชั่ววันจันทร์”

ผู้หญิงที่ยืนอยู่สองคนเดินเข้ามาปลดผ้าพันหน้าออกจากฉัน ฉันจึงกรีดร้องแทบสิ้นสติ

“ปล่อยฉัน! พวกคุณจะทำอะไรฉัน เป็นบ้ากันไปหมดแล้วหรือไง!” แต่ไม่มีใครหยุดการกระทำ ชายคนนั้นพูดประโยคสุดท้ายก่อนจะเงยไป

“ขออวยชัยจงสถิตแก่เจ้า ตราบนานเท่านาน”

“พวกเขาจะทำบ้าอะไร!”

เงาในกระจก สะท้อนภาพที่น่ากลัวที่สุด ชายคนหนึ่งเดินเข้ามายืนอยู่ด้านหลังฉัน

“ฟิล...ลิป”

ดวงตาสีดำขลับคู่นั้นที่เคยมองฉันด้วยความอ่อนโยน ตอนนั้นก็กลับเรียบนิ่งราว
วิญญาณได้หลุดลอยออกจากร่างของเขาไปแล้ว ไมสิ คงเป็นวิญญาณของฉันที่ล่อง
ลอยหายไปเองต่างหาก มือเท้าของฉันพลันเย็นเฉียบ เมื่อเขาหยิบมีดเล่มยาวออกมา
จากกระเป๋าเสื้อสูท ใบมีดสะท้อนแสงจันทร์เป็นประกาย และสะท้อนภาพ แวต้ออัน
หวาดผวาของฉันด้วยเช่นกัน

“ที่รัก คุณจะทำอะไร” เสียงฉันสิ้นเครือ มองมีดที่เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ใบหน้า
ด้วยความหวาดกลัว “ฟิลลิป คุณจะทำบ้าอะไร! ฉันเป็นเมียคุณนะ ปล่อยให้ฉันเดี๋ยวนี!”

ฟิลลิปยัดบางอย่างเข้าไปในปากของฉัน จนฉันพูดอะไรไม่ได้ ปิดปากก็ไม่ได้
ได้แต่ร้องอึกอักในลำคอ พร้อมปล่อยให้หน้าตาไหลรินเป็นสาย

กระจกสะท้อนภาพมือของอัครเซที่เคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ ใบมีดวางจรดบนมุมปาก
ขวาของฉัน แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นถัดไป ก็ทำเอาฉันกรีดร้องว่าอยากตายอยู่ในใจ

“อือ!”

ฟิลลิปกดใบมีดตัดมุมปากของฉันออก เลือดสีแดงไหลรินเป็นสายจาก มุม
ปากสู่ปลายคาง ใบมีดลากเฉียงขึ้นช้า ๆ กรีดหนังปากออกจนเห็นฟันกรามที่อยู่ด้านใน
ฟิลลิปจับหน้าผิงขวาของฉันหันไปทางกระจก กระจกสะท้อนข้างแก้มที่เปิดกว้างจนเห็น
ลิ้นที่ดันชุกชุกอยู่ เลือดทะลักล้นอาบแก้ม ไหลไปตามลำคอไม่ขาดสาย ใบมีดยังคง
ตัดไปตามข้างแก้มของฉัน ก่อนจะไปหยุดอยู่ที่ใบหู แล้วฟิลลิปก็เอามีดออก

สิ่งที่อยู่ในปากของฉันร่วงลงไปบนพื้น เปิดโอกาสให้ฉันกรีดร้องแทบสิ้นสติ ฉัน
ไม่รู้สึกถึงอะไรที่ข้างแก้มขวาทั้งนั้น แต่กระจกเผยให้เห็นเนื้อที่ห้อยต่อแต่งขาดออก
จากกัน เลือดที่ทะลักอาบท่วมใบหน้า และฟันกรามที่เรียงตัวกันอยู่ด้านใน ฉันเหลือก
ตามองภาพตรงหน้า แล้วร้องไห้แทบขาดใจ

“ฟิล...” ฉันพยายามพูด แต่แก้มที่ขาดออกจากกัน ทำให้ฉันออกเสียงอย่าง
ที่ต้องการไม่ได้

ฟิลลิปจับหน้าฉันหันไปอีกทาง เขามายืนอยู่ทางผิงซ้ายของฉัน แล้วกรีดมีด

ลากตั้งแต่มุมปากซ้ายไปจรดปลายหู เนื้อแยกออกจากกันจนเห็นฟันกรามครบทุกซี่ เหมือนกะโหลกชั้นกำลังจะเปิดออกเลย เเงาในกระจกนั้น เป็นฉันจริง ๆ หรือ ผู้หญิงที่ทำหน้าหมอคอคล้ายตายอยาก นอนหายใจรวยรินพร้อมโบหน้าส่วนบนกับส่วนล่างทำท่าคล้ายจะแยกออกจากกัน นั่นฉันหรือ ผู้หญิงที่กำลังจะตาย

ฉันทำอะไรผิด ถึงต้องมาเจอเรื่องแบบนี้

ฉันรู้สึกถึงความอบอุ่นที่จับต้องลงบนโบหน้าทั้งสองส่วน ฟิลลิปกำลังจับหน้าท่อนบนกับล่างของฉันให้ประกบเข้าหากันอย่างพอดี ก่อนจะจับมุมปากของฉันเข้าหากัน แล้วเริ่มเย็บด้วยด้ายสีแดง

เข็มทิ่มแทงลงบนแก้ม แต่ฉันไม่รู้สึกรู้สึอะไรอีกต่อไปแล้ว ได้แต่นอนหายใจแผ่วเบา มองเงาสะท้อนของตัวเองจากกระจกด้วยสายตาที่พร่าเลือนไปด้วยหยาดน้ำตา ฟิลลิปเย็บแผลติดกันไปจนจดใบหู เขาทำแบบนี้ทั้งสองด้าน เข็มเลอะเลือดจนกลายเป็นสีแดงฉาด แม้แต่ด้ายที่แดงอยู่แล้วก็ยิ่งแดงกว่าเดิม

“ขอรอยยิ้มจงสถิตแก่เจ้าชั่ววันจันทร์”

เขาพูดแล้วไปยืนด้านหลังฉัน ใช้สองมือประคองโบหน้าของฉันเอาไว้ แล้วแย้มยิ้มกว้างพร้อมจุมพิตหน้าผากฉันแผ่วเบา

“รอยยิ้มของผม”

ฉันปรือตามองเงาในกระจก แผลเป็นบนหน้าเริ่มจากปลายหูด้านซ้ายไปจรดด้านขวา เป็นเส้นโค้งสวยงาม ปากของฉันเหลือรูเพียงนิดเดียว ฉันช้อนตามองด้านบน เห็นจันทร์เสี้ยวส่องสว่างอยู่เหนือศีรษะ

อา...ช่างเหมือนรอยยิ้มกว้างบนหน้าของฉันในตอนนี่เลย

ฉันยังไม่ตาย

ฉันไม่นับว่าเป็นความโชคดีที่ตัวเองยังมีชีวิตอยู่ พร้อมกับทางเดินชีวิตใหม่ที่ฉันไม่ได้เป็นคนเลือกเอง หลังจากวันแต่งงาน ฉันตื่นขึ้นมาบนเตียงในบ้านหลังเล็กหลังเดียวกับที่ฉันมาอยู่เพื่อเตรียมตัวเข้าพิธี แต่เวลานี้ฉันย้ายมาอยู่ที่นี่เป็นการถาวร

ในบ้านมีเพียงสิ่งของจำเป็นพวกโต๊ะ เก้าอี้และเตียงนอนเท่านั้น แต่ในห้องครัวกลับเต็มไปด้วยของสำหรับทำอาหาร ฉันพยายามไม่นึกถึงคืนวันแต่งงาน และพยายามอย่างยิ่งยวดที่จะไม่สงสัยว่าทำไมในบ้านหลังนี้จึงไม่มีกระจกเลยสักบาน

แม่ครัวของบ้านนี้พร้อมสรรพด้วยอุปกรณ์ทำอาหารและวัตถุดิบหลากหลายในตู้เย็น แต่ฉันไม่มีแรงจะลุกไปทำอะไรงิน แม้แต่จะกินอาหารฉันก็กินได้ที่ละนิด และต้องเป็นอาหารที่ไม่ต้องใช้ฟันเคี้ยวมาก ขอแค่กลืนลงท้องได้ก็พอ

ฟิลลิปหายตัวไปหลังจากวันแต่งงาน เขาไม่มาให้ฉันเห็นราวสามวันได้แล้ว และฉันเองก็ไม่ได้ออกไปจากบ้านหลังนี้ ประตูลงกลอนแน่นหนาจนฉันเปิดออกไปไม่ได้ หน้าต่างก็ติดลูกกรงเหล็กตัด ทั้งที่ก่อนหน้านี้กลับเปิดโล่ง แต่ฉันไม่ยอมมองออกไปนอกหน้าต่าง หลังจากคืนเหตุโหดในวันนั้น ฉันก็กลับมามองพระจันทร์เสี้ยวไม่ได้อีกเลย

ฉันกินน้อยลงทุกวัน และต้องทนทรมานกับอาการปวดแผลทุกคืน ฉันไม่มีแม้แต่แรงจะเดินไปไหนมาไหน พอผ่านไปเกือบสัปดาห์ก็ดีขึ้นได้ ภายในบ้านก็เริ่มฝุ่นจับ เสื้อผ้ากองหมักหมมเพราะฉันไม่มีแรงลุกขึ้นไปซัก กองจานกับกระทะก็วางแช่อยู่ในอ่าง ฉันไม่มีเรี่ยวแรงไปทำอะไรเลย ทำได้แต่นอนอยู่เฉย ๆ และปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้า

วันหนึ่งฟิลลิปก็กลับมา เขาไขกุญแจเปิดประตูเสียงดัง เมื่อเข้ามาข้างในเขาก็มองไปรอบ ๆ แล้วถอนหายใจ

“คุณจะเป็นแบบนี้ไม่ได้นะครับ ไม่ดูแลบ้านช่องเลย” เขาเดินไปนั่งบนเก้าอี้ในครัว “ผมรู้ว่าคุณยังไม่ค่อยมีแรง แต่จะปล่อยทิ้งไว้แบบนี้ไม่ได้ ครั้งนี้ผมจะให้พวกผู้หญิงมาช่วยก่อน แต่ครั้งหน้าคุณต้องทำเองแล้วนะ”

ฉันยังคงนอนหันหลังให้เขา “ผมมีข่าวดีจะมาบอกคุณล่ะ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น “พอย้ายผมไปดูแลอีกสถานี่หนึ่งแล้วนะครับ ผมไม่ใช่แค่คนคุมรายการโทรทัศน์แล้ว แต่เป็นถึงเจ้าของสถานีโทรทัศน์เลยนะ!”

ฟิลลิปบอกว่าถึงจะเป็นสถานีโทรทัศน์เล็ก ๆ แต่เขาก็จะดูแลให้ดีที่สุด ให้สมกับที่เขาเป็นลูกชายของคุณอัครินทร์ ฉันนอนฟังโดยไม่ส่งเสียงอะไรกลับไป คราวนี้ ฟิลลิปเดินมาจับตัวฉันให้หันไปมองเขา พร้อมจ้องเขม็งลงมา

“ผมบอกข่าวดีให้ฟังนะ ตอบอะไรหน่อยสิครับ”

ฉันมองเขาบ้าง ปรายสายตาของฟิลลิปวาวโรจน์ด้วยความโกรธ ฉันไม่เคยเห็นแววตาแบบนี้ของเขามาก่อนเลย

“เป็นผู้หญิงบ้านนี้ ต้องแสดงความยินดีกับความสำเร็จของผู้ชาย ไหนยิ่งกว้าง ๆ ให้ผมดูหน่อยสิ”

ฉันก็ยิ้มอยู่นิ่ง

ไม่เคยหุบยิ้มเลยด้วยซ้ำ

แต่ฉันก็เลือกที่จะทำตาหยีใส่เขา ฟิลลิปกลับมาทำท่าดีใจเหมือนเดิม

“น่ารักที่สุดเลย ที่รักของผม” เขาก็มองมาหอมแก้มฉันซ้ายขวา ก่อนจะลูบแผลบนหน้าของฉัน “เป็นรอยยิ้มที่สวยงามที่สุดเลย”

ฟิลลิปเดินกลับไปนั่งบนเก้าอี้ในครัว “ที่รัก ต้มชาให้ผมสักแก้วสิครับ”

แต่ฉันไม่ได้เดินไปต้มชาให้เขาในทันที เพราะพอลุกขึ้นนั่ง อากาศปวดหัวก็เล่นแปลบจนฉันทรงตัวแทบไม่อยู่ ฉันเห็นฟิลลิปเหลือบมองฉันแล้วถอนหายใจ

“เพราะคุณยังป่วยอยู่ผมถึงปล่อยผ่านไปนะ แต่ครั้งหน้าถ้าผมสั่งคุณต้องทำทันที เข้าใจนะครับ”

ฉันจึงเดินขาสั้นไปตัมซาแบบที่เขาชอบ ฉันไม่รู้สึกแบบนี้มาก่อนเลย เขาดูน่ากลัวและอันตรายขึ้นมาก แต่หลังจากคืนนั้น เขาก็เปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน บางครั้งก็ยังคงหลงเหลือความอ่อนโยนให้ฉันบ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วเขาจะมีท่าที่ข่มขู่ฉัน

ฉันเริ่มกลัว

วันนี้เขามาเพื่อเล่าเรื่องสารทุกข์สุกดิบให้ฉันฟัง แล้วก็กลับออกไป ทิ้งให้ฉันอยู่คนเดียวในบ้านอันแสนเงียบเหงาหลังนี้

บ่ายวันนั้น พวกผู้หญิงสวมหน้ากากสีดำประตู่เข้ามาในบ้าน พร้อมอุปกรณ์ทำความสะอาด พวกเธอทำความสะอาดบ้านให้ฉัน พอเสร็จธุระก็พากันเดินจากไป แต่ฉันคว้าจับแขนไว้ได้คนหนึ่ง เธอหันมามองฉันด้วยแววตาเรียบนิ่ง ก่อนจะแกะมือฉันออก

ฉันมีเรื่องที่ยากจะพูดเต็มไปหมด แต่ฉันพูดไม่ได้ ฉันขยับปากไม่ได้เลยด้วยซ้ำ จึงได้แต่มองเธอหันหลังเดินออกไปจากบ้าน เสียงลงกลอนประตู่จากด้านนอกดังก้องอยู่ในหัวฉัน แล้วฉันก็ร้องไห้ออกมา

เวลาผ่านไปหลายวัน พวกผู้หญิงสวมหน้ากากสีดำก็กลับมาอีก คราวนี้พวกเธอใช้ผ้าสีแดงคลุมหน้าของชั้นแล้วพาเดินออกมาจากบ้าน ฉันพอจะได้ว่าพวกเธอจะพาฉันไปไหน พอดูดผ้าคลุมหน้าของฉันออก ฉันมายืนอยู่ในบ้านใหญ่แล้ว

“เจ้าสาวของเรามาแล้ว” คุณริชาร์ดเอ่ยทักฉันทันที ที่ฉันก้าวเข้าไปในห้องรับแขก “สบายดีไหมจะหนู น่าจะแข็งแรงขึ้นแล้วนะ”

ฉันค้อมศีรษะให้เล็กน้อย แล้วก็หันหน้ามองพื้นอยู่แบบนั้น

ภายในห้องมีคุณริชาร์ดกับคู่ค้าทางธุรกิจของเขา นั่งอยู่ด้วย พวกเขาคงคุยกันเรื่องงาน เพราะโดยรอบไม่มีผู้หญิงยืนอยู่เลยนอกจากฉัน

“เธอดูสุขภาพขึ้นกว่าตอนยังเป็นนักข่าว” คู่ค้าคนหนึ่งของคุณริชาร์ดพ่นควีนบุห์รี่แล้วพูด “ในที่สุด ก็รู้จักทำตัวให้เป็นที่น่าพอใจ”

ฉันตัวสั่นด้วยความโกรธ และเกือบจะหลุดท่าที่ออกไปแล้ว หากแม่ของฟิล

ลึบไปปรากฏตัวขึ้นมาเสียก่อน

เธอยืนอยู่ข้างหลังฉัน คุณริชาร์ดจึงเอ่ยทักขึ้นมา “พาเธอไปทำงานสิ จะได้ว่า
ว่าต้องทำอะไรบ้าง”

ฉันเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างบ้านหลังเล็กกับบ้านใหญ่อยู่หลายอาทิตย์ งาน
ส่วนใหญ่ที่ฉันต้องทำคือการดูแลความเรียบร้อยภายในบ้าน เพื่อให้พวกผู้ชายมั่นใจว่า
ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง และจะไม่มีปัญหาอะไรตามมาทีหลัง รวมถึง
จัดการบัญชีเอาไว้ด้วย ผู้ชายบ้านนี้ร่ำรวยมหาศาล และมรดกทุกอย่างจะตกสู่ลูกชาย
หลานชาย รวมถึงทรัพย์สินที่เคยเป็นของภรรยา ก็จะกลายเป็นของสามีด้วยเช่นกัน

วันหนึ่งขณะเดินอยู่ในบ้านใหญ่ ฉันได้ยินเสียงอะอะดังออกมาจากห้องหนึ่ง
เมื่อแอบมองลอดรอยแยกระหว่างประตูเข้าไป ฉันก็ตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว

คุณริชาร์ดที่แสนใจดี กำลังทุบตีหญิงสาวสวมหน้ากากดำคนหนึ่ง เธอ
พยายามป้องกันตัวเองทุกวิถีทาง แต่ด้วยแรงที่น้อยกว่า ทำให้เธอขยับตัวหนีไป
ไหนไม่ได้ ฉันตั้งท่าจะพุ่งเข้าไปช่วย แต่ภรรยาของลุงอาลิสซิงแซนฉันเอาไว้ ฉันไม่ทันรู้ตัว
เลยว่าเธอยืนอยู่ใกล้กับประตูทางเข้า ภรรยาของคุณลุงหันมามองฉันด้วยสายตาห้าม
ปราม ก่อนจะดันตัวฉันออกไปจากห้อง แล้วปิดประตูใส่หน้า

“แกไม่มีวันได้ออกไปจากบ้านหลังนี้!”

ฉันยังคงได้ยินเสียงกรีดร้องของความเมตตาของหญิงสาวดังออกมาไม่ขาด
สาย ผสมปนเปกับเสียงทุบตีอย่างหนักหน่วง ฉันพยายามเปิดประตู แต่กลับไม่เป็นผล
แม้จะทุบประตูเพื่อให้คนข้างในรับรู้ว่ามีคนอยู่ด้านนอกห้อง คุณอัครบารก็ยังคงทำร้าย
ร่างกายหญิงสาวคนนั้นต่อไป ฉันหอบหายใจด้วยความเหนื่อย ทำไมเขาต้องทำแบบ
นั้น ทำร้ายเธอคนนั้นไปทำไม

ทำไมฉันถึงช่วยอะไรเธอไม่ได้เลย

เมื่อรู้ตัวอีกที ฉันก็ล้มตัวนอนไปบนพื้นเสียแล้ว

ฉันเป็นลมจนคนในบ้านใหญ่ต้องตามหามาดูอาการ พอฉันฟื้น คุณหมอมที่ ยืนอยู่ข้างเตียงก็ประกาศออกมาว่า

“ข่าวดีครับ คุณผู้หญิง” หมอพูดแล้วยิ้มกว้าง “คุณตั้งครรภ์ได้สี่สัปดาห์แล้ว”

“ที่เห็นคุณทำท่าเหมือนไม่สบายตลอดเวลา ก็เพราะท้องนี่เอง” พิลิปปุยมือฉัน แล้วยกขึ้นไปจูบ “เราจะมีลูกด้วยกันแล้วนะครับ ที่รัก”

ฉันร้องไห้แบบไร้เสียงสะอื้น ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าร้องเพราะอะไร

หลังจากนั้นฉันก็ไม่ต้องไปที่บ้านใหญ่อีก ฉันต้องอยู่ในบ้านแคบ ๆ ตลอดทั้งวันทั้งคืน ใช้ชีวิตประจำวันซ้ำซากจำเจ ตอนกลางคืนก็นั่งเหงงหน้ามอดวงจันทร์ และปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างไร้ความหมาย

ฟิลลิปมาหาฉันบ่อยขึ้น แต่ก่อนเขาจะโผล่มาแค่สามวันต่ออาทิตย์เท่านั้น แต่ตอนนี้เขามาแทบทุกวัน นอกจากมานั่งกินอาหารกับเล่าเรื่องชีวิตของเขาให้ฉันฟังแล้ว เขาก็จะแนบหน้าเข้ากับท้องของฉัน แล้วพึมพำกับตัวเอง

“ลูกชายตัวน้อยของพ่อ”

เขาคงอยากได้ลูกชายสินะ ก็เป็นปกติของพ่อที่อยากให้ลูกสืบสกุลตัวเอง

พอมานึกดูแล้ว เวลาไปที่บ้านใหญ่ฉันก็เห็นแต่เด็กผู้ชายนั่งเรียนหนังสือบ้าง วิ่งเล่นบ้าง แต่ไม่เคยเห็นเด็กผู้หญิงเลย บ้านหลังนี้แยกเด็กผู้หญิงออกไปอยู่อีกที่หนึ่งหรือเปล่านะ

พวกผู้หญิงเลี้ยงลูกในบ้านแบบนี้กันอย่างไร

คืนหนึ่งขณะที่ฉันกำลังนอนกลิ้งอยู่บนเตียง ก็ได้ยินเสียงเคาะหน้าต่างดังอยู่สองสามครั้ง ฉันเกือบหลุดเสียงร้องออกมา เมื่อเห็นร่างดำ ๆ เคลื่อนไหวอยู่ด้านนอก

เป็นแม่ของฟิลลิปนั่นเอง

เธอยื่นกุญแจดอกเล็กผ่านลูกกรงมาให้ ฉันหยิบมันขึ้นมาก่อนจะสบตาเธอ ด้วยสายตาดังคำถาม

แม่ของฟิลลิปประคบฝ่ามือเข้าหากันแล้วทำท่าเปิดปิดคล้ายเวลาเราเปิดหนังสือ ฉันจึงนึกถึงบันทึกที่เธอยื่นให้ก่อนหน้าวันแต่งงาน ซึ่งยังคงวางอยู่ในลิ้นชักข้างหัวเตียง ฉันหยิบสมุดมาไขกุญแจ เสียงกรีกดังขึ้นแล้วตัวล็อกก็เด้งออก ฉันเปิดไปที่หน้าแรกของสมุด หมึกสีน้ำเงินบนกระดาษเขียนไว้ว่า

แต่ผู้หญิงทุกคน ที่ไม่ยอมให้ตัวตนเลื่อนหายไป

แม่ของฟิลลิปวางปากกาหนึ่งด้ามลงบนสมุด ก่อนจะยกมือขึ้นแตะบ่าของฉัน แล้วเดินหายไปในความมืด

ฉันเพิ่งลืมนึกกับกรอบหน้าต่าง เปิดไปยังหน้าต่างของสมุด แล้วเอื้อมมือไปเร่งแสงโคมไฟข้างหัวเตียง

คืนนี้ฉันก็คงไม่ได้นอนอีกเช่นเคย

“นักข่าวคนที่มาแทนคุณเป็นคนเก่งมากเลยนะครับ” ฟิลลิปพูดระหว่างอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ในห้องครัว ฉันถึงกับชะงักมือที่กำลังคนน้ำแกงในหม้อ “ผู้จัดบอกว่าเธอเรียนรู้งานไวมาก อีกไม่นานก็คงได้มีรายการเป็นของตัวเอง”

ฉันก็เคยมีรายการเป็นของตัวเอง เป็นรายการที่เล่าเรื่องน่าสนใจรอบโลก พวกเหตุการณ์สำคัญในปัจจุบันอะไรทำนองนั้น ฉันรู้หมดเลยว่าทั่วโลกกำลังคิดอะไรกันอยู่ แต่ตอนนี้ฉันไม่รู้อะไรเลย

“อ้อ แกงผักที่คุณชอบทำ ช่วยเติมซอสลงไปอีกได้ไหมครับ ผมว่ามันจืดไปหน่อย”

วันนี้ฟิลลิปบอกว่าจะอยู่กินมื้อเช้ากับฉัน แต่มันเหมือนฉันนั่งดูเขากินอยู่คนเดียวมากกว่า พอฉันยกอาหารมาวางบนโต๊ะ เขาก็ตักส่วนของตัวเองกินเข้าไปทันที

ฟิลลิปมองอาหารสองสามจานบนโต๊ะก่อนจะถอนหายใจออกมา

“ผมว่าให้แม่มาสอนคุณทำอาหารน่าจะดีกว่า” เขาวางช้อนลงแล้วลุกขึ้นทั้งที่ยังกินไม่หมดด้วยซ้ำ “เดี๋ยวผมบอกแม่ให้ล่ะครับ”

เขาเดินมาหอมแก้มฉัน ก่อนจะคว้าเสื้อคลุมที่แขวนอยู่บนราวข้างประตูมาสวม

“ผมไม่ได้บอกว่าอาหารที่คุณทำไม่อร่อยนะ” เขาพูดแล้วเปิดประตู “แต่มัน جيدสำหรับผมไปนิดนึง”

เขาปิดประตูลงกลอนเสียดัง บนโต๊ะยังเหลืออาหารอยู่เต็มจาน ไอร้อนยังไม่ทันจางไปด้วยซ้ำ ฉันนั่งลงบนเก้าอี้แล้วเหม่อมองจานขามตรงหน้า

ก่อนจะกวาดมันลงพื้นจนจานขามแตกกระจาย

แม่ของฟิลลิปใส่ซอสลงในน้ำแกงมากกว่าสูตรของฉันประมาณสองเท่าตัวเลยทีเดียว ฉันตักชิมก่อนจะขมวดคิ้วเพราะมันเค็มเกินไปสำหรับฉัน คุณแม่คนแกงในหม้ออีกสองสามรอบ คราวนี้กลิ่นฉุนประหลาดตลบอบอวลไปทั่วห้องครัว ฉันยกมือขึ้นปิดจมูกแล้วพยายามกลืนเอาเจียน แต่สุดท้ายก็กลืนไม่ไหว ฉันรีบวิ่งไปที่อ่างล้างจานแล้วเอาเจียนออกมา

ฉันยังไม่ลืมว่าปากของตัวเองตอนนี้เล็กกลงกว่าเดิมมาก แต่ฉันควบคุมปากของตัวเองไม่ได้ ทันทีที่อ้าปากกว้างกว่ารอยเย็บตรงมุมทั้งสองข้าง เสียงด้ายขาดก็ดังสะท้อนอยู่ในหู ของเหลวสีใสไหลลงอ่างพร้อมเลือดที่หยดจากมุมปากกองผสมรวมกัน กลายเป็นสีขุ่นน่าขยะแขยง ฉันร้องไม่ออก ไม่รู้ว่าควรจะเจ็บตรงไหนก่อน ระหว่างที่ตเคือง ลำคอที่ปวดแสบปวดร้อน หรือแผลบนมุมปากที่ฉีกขาดออกจากกัน

ฉันจึงได้แต่ปล่อยให้น้ำตาไหลริน

แม่ของฟิลลิปลูบหลังฉัน กระทั่งฉันหยุดอาเจียน เธอนำผ้ามาปิดปากห้ามเลือดให้ฉัน แล้วพาฉันไปนั่งพักบนเตียง

“หมอ...” พอปากกว้างขึ้นกว่าเดิม ฉันก็พูดเป็นคำออกมาได้ แม้จะเจ็บปาน

ขาดใจ แต่พอตัวเองกลับมาพูดได้ตามปกติเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ฉันกลับตีใจจนร้องไห้ ออกมาอีกรอบ “ปาก...หนู”

คุณแม่เช็คตราบเลือดออกจากข้างแก้มของฉัน ก่อนจะหันไปเปิดลิ้นชักชั้นล่างสุด แล้วหยิบกล่องไม้้ออกมา

ฉันใจเต้นรัวตอนเธอเปิดฝากล่องออก ด้านในมีเข็มหลายขนาดกับด้ายสีแสดวางอยู่

“หมอ...” ฉันชี้ปากของตัวเอง

แต่แม่ของอัครเซไม่พูดอะไร เธอทำเพียงสอดด้ายเข้ารูเข็ม แล้วใช้มือซ้ายบีบรอยแยกบนมุมปากเอาไว้ ก่อนจะแทงเข็มลงไป

ฉันร้องอู้อี้ในลำคอแล้วพยายามดิ้น แต่คุณแม่ส่งเสียงห้ามเอาไว้

“สู้”

คุณแม่ผูกปมหลังเย็บเสร็จ แล้วลูบข้างแก้มฉันแผ่วเบา

เกิดความเจ็บขึ้นระหว่างเราสองคน

ฉันเหลือบมองเธอ เห็นแม่ของฟิลลิปหยิบสมุดบันทึกปกสีน้ำเงินออกมาจากกระเป๋าผ้าบนพื้น หรือนี่จะเป็นบันทึกของเธอ

คุณแม่เขียนบางอย่างลงบนกระดาษหน้าหลัง แล้วหันสมุดให้ฉันอ่าน

ฉันขออ่านบันทึกของเธอได้ไหม

ฉันลังเล ฉันไม่เพียงแค่อ่านแต่เขียนเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ยังเขียนความรู้สึกของตัวเองลงไปด้วย หากคุณแม่อ่านแล้วไม่พอใจขึ้นมา เธอจะทำอะไรฉันหรือเปล่า

แม่ของฟิลลิปพลิกสมุดในมือฉัน แล้วเปิดไปยังหน้าแรกของบันทึก คุณแม่ชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง ก่อนจะพยักหน้า

คุณแม่จะให้ฉันอ่านหรือ เหมือนแม่ของฟิลลิปกำลังซื้อความไว้วางใจจากฉันเลย หากฉันให้เธออ่านบันทึกของฉัน ฉันก็จะได้อ่านบันทึกของเธอ

ฉันจึงวางบันทึกของคุณแม่ลงบนเตียง แล้วพลิกสมุดกลับด้านไปยังหน้าแรก
ของบันทึก

หลังจากวันนั้นพวกเราก็นั่งจิบชาด้วยกันบ่อย ๆ (ฉันจิบชาร้อน ๆ ได้บ้างแล้ว)
แลกเปลี่ยนบทสนทนาผ่านตัวหนังสือ และอ่านเรื่องราวของกันและกัน ฉันรู้สึกว่าคุณแม่
รู้จักคุณแม่มากขึ้น ได้รู้ว่าคุณแม่เองก็เจ็บปวดไม่ต่างจากฉัน

คุณแม่คะ ถ้าหนูได้ลูกสาว หนูต้องเลี้ยงลูกที่บ้านนี้หรือเปล่าคะ

ฉันสังเกตเห็นว่าคุณแม่ชะงักไป ไม่นานก็เขียนตอบกลับมาว่า

มีลูกชายเถอะ

บ้านนี้จะไม่อัลตราซาวด์ เราจะรู้เพศของเด็กตอนคลอดแล้วเท่านั้น

ฉันนับเวลาอยู่ในใจ เหลืออีกสี่เดือนก่อนคลอด

แล้วเด็กผู้หญิงล่ะคะ ฉันเขียนถาม

คุณแม่สายหน้า

สำหรับบ้านนี้ มีแค่ผู้ชายเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้ใช้ชีวิต

ฉันเริ่มกลัวขึ้นมา แต่ก็ไม่กล้าถามออกไปว่าหากฉันคลอดลูกสาว จะเกิดอะไร
ขึ้นกับลูกของฉัน

ท้องของฉันใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จนคุณแม่ต้องคอยดูแลอยู่เสมอไม่ห่าง

ฉันเต็มยามาให้เธอกิน

คุณแม่เขียนบอกฉัน ก่อนจะวางถ้วยใบเล็กลงบนโต๊ะข้างเตียง ฉันค่อย ๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง คุณแม่รีบปรีเข้ามาช่วยประคองฉันไว้ ฉันจับน้ำสี้ไสไปเรื่อย ๆ จนหมดด้วยรสชาติของมันฝาดเผื่อน แต่ไม่ขมเท่ายาต้มทั่วไป

คุณแม่กอดฉันเอาไว้ พลังลูบหลังซบกล่อมให้ฉันหลับไหลสู่ห้องนิรรา

กลางดึกฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะสัมผัสเปียกชื้นบนที่นอน ฉันจับท้องที่ปวดตวบ ๆ ก่อนจะคว้าตัวด้วยความเจ็บปวด

จะคลอดแล้วหรือ มันยังไม่ถึงเวลาเลยนี่

ฉันทุบกำแพงข้างเตียงเสียงดัง หวังจะปลุกให้คุณแม่ที่มานอนด้วยตื่นขึ้นมา คุณแม่ที่นอนอยู่บนพื้นดลามาจับตัวฉันเอาไว้ ก่อนจะวิ่งออกจากบ้านตรงไปยังบ้านใหญ่เพื่อเรียกให้คนมาช่วย

ฉันพยายามกลั้นเสียงร้องเพราะไม่อยากให้แผลบนปากฉีกอีกรอบ แต่มันเจ็บเหลือเกิน ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเจ็บขนาดนี้มาก่อนเลย รวากับร่างจะฉีกออกเป็นชิ้น ๆ เจ็บยิ่งกว่าตอนถูกมีดกรีดหน้าเสียอีก ฉันดิ้นทุรนทุรายกำผ้าห่มเอาไว้แน่น ระบายเอาความเจ็บปวดจากข้างในออกมา

ทันใดนั้นประตูก็กระแทกเปิดออก เป็นคุณแม่ที่วิ่งเข้ามาพร้อมกับผู้หญิงสวมหน้ากากดำสีน้ำตาล พวกเขาวางของที่หอบมาด้วยไว้ออบเตียง ก่อนจะชันขาทั้งสองข้างของฉันขึ้น แล้วหลังจากนั้นฉันก็ไม่กล้าก้มมองพวกเขาอีก ฉันจับมือของคุณแม่เอาไว้แน่น พร้อมกับกลั้นเสียงร้องอย่างสุดความสามารถ

“เบ่งเร็วเข้า”

ผู้หญิงที่ท่าคลอทำให้ฉันพูดขึ้นเสียงดัง แล้วความเจ็บปวดเกินบรรยายก็เริ่ม
ต้นขึ้น

“อย่าหลับเสียวนะคะ”

ฉันลืมตาขึ้นพลางหอบหายใจ ความเจ็บปวดไม่ได้ลดลงเลย และยังที่วิญญาณ
เมื่อบางอย่างกำลังทะลุออกมาจากร่างของฉัน

“อีกนิดเดียวก็ออกมาแล้วค่ะ”

ฉันออกแรงเบ่งเฮือกสุดท้าย เมื่อฟ่อนลมหายใจออก เสียงเด็กร้องไห้จังกัง
ขึ้นเรียกให้ฉันหันไปมอง

คนที่ท่าคลออุ้มลูกของฉันไว้ในอ้อมแขน ก่อนจะเงยหน้ามองฉันด้วย แวว
ตาเรียบนิ่ง

“ผู้หญิง”

“ผู้หญิงนี่นา”

“โธ่”

ช่างน่าสงสารเสียจริง เด็กน้อย

ฉันตัวแข็งเกร็งยามหญิงท่าคลอส่งลูกของฉันให้ผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้กับประตู
บ้าน

“เอาออกไป”

ไม่ เธอจะเอาลูกฉันไปไหน

ผู้หญิงคนนั้นหายไปพร้อมกับความมืด ฉันตะเกียกตะกายลงจากเตียง ทั้งคุณแม่
กับพวกผู้หญิงพยายามกันตัวฉันเอาไว้ แล้วดันให้ฉันนอนลงไป แต่ฉันไม่ทนแล้ว! พวก
เธอจะเอาลูกของฉันไปไหน เอาลูกฉันคืนมาเดี๋ยวนี้!

ฉันสะบัดตัวออก แล้วเดินกระเผลไปทางประตู แข็งขาฉันอ่อนแรงจนเกือบ
ล้ม พอก้มหน้ามองพื้นก็เห็นแต่เลือดที่ไหลจากขาของฉันลงไปกองเป็นแอ่งอยู่บนพื้น

บ้าน แต่ตอนนี้ฉันแทบจะลืมความเจ็บที่กัดกินทั้งร่างกายไปจนหมดสิ้น ฉันลากสังขาร ออกมานอกบ้าน แล้วปิดประตูลงกลอนตามหลัง ชังคนที่จะมาขัดขวางฉันเอาไว้ข้างใน เสียงทุบประตูกับเสียงร้องห้ามดังลอดออกมาแต่ฉันไม่สนใจ ฉันสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วลากขาเดินไปข้างหน้า

ฉันยืนอยู่บนทางเดินที่มุ่งหน้าสู่บ้านใหญ่ แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาของผู้หญิงคน นั้น พลันฉันก็รู้สึกได้ถึงแสงไฟสว่างมาจากด้านหลัง เมื่อหันไปมองฉันก็ตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก

ตลอดเวลาที่เดินออกมาเ็นอยู่ตรงนี้ พวกผู้หญิงจะคลุมผ้าบนศีรษะของฉัน ตลอด ฉันไม่เคยเห็นสภาพรอบบ้านตัวเองเลย ไม่เคยรู้เลยว่าบ้านของฉันไม่ได้ตั้งอยู่ เพียงหลังเดียว

บนเนินสูง มีบ้านอีกหลายหลังตั้งลดหลั่นกันไป บ้านที่ทรงเดียวกับฉันมีด้วยกันสี่ห้าหลัง ทุกหลังเปิดไฟสว่าง และผู้หญิงที่แต่งงานเข้าบ้านใหญ่ทุกคนก็เดินออกมา ฉันเดินผ่านบ้านของพวกเธอขึ้นไปบนเนิน ระหว่างทางก็หันหน้ามองผู้หญิงทุกคน ที่มีรอยยิ้มจันทร์เสี้ยวอยู่บนหน้า พวกเธอต่างยกมือปิดปากแล้วมองฉันด้วยสายตาหวาดผวา แล้วรีบวิ่งกลับเข้าไปในบ้าน

ด้านหลังบ้านของผู้หญิงเหล่านั้น เป็นบ้านที่ทรงเล็กกว่า เล็กจนฉันคิดว่าไม่น่าจะมีใครเข้าไปอยู่ได้ แต่ก็มี เป็นบรรดาผู้หญิงสวมหน้ากากสีดำที่พากันจับจ้องมายังฉัน ผ่านหน้าต่างเพียงบานเดียวของบ้าน พวกเธอไม่ได้เดินออกมาเพื่อขวางทางฉัน เพียงมองตามด้วยสายตาเรียบนิ่ง ตอนนี้ขาฉันเริ่มไม่มีแรงแล้ว ขึ้นเดินต่อไปอีกไม่กี่ก้าวต้องล้มแน่ แต่ลูกของฉันล่ะ ลูกของฉันอยู่ไหน ผู้หญิงคนนั้นวิ่งไปทางไหน เธอคลาดสายตาไปจนได้

ฉันเดินไปฟังกำแพงบ้านหลังหนึ่ง ฉันยกแขนโอบกอดตัวเองเอาไว้พร้อมทั้งร้องไห้ออกมา

“ลูก...”

ลมหวีดหวิวออกมาจากปาก ดังกว่าเสียงพูดของฉันเสียอีก ฉันทรุดตัวนั่งลง

กับพื้นแล้วกุมท้องตัวเอง ความเจ็บที่ฉันเพิกเฉยมาตลอดทางเริ่มออกฤทธิ์ ฉันคงเดินต่อไปอีกไม่ได้แล้ว

ไม่ ฉันยังล้มไม่ได้ ฉันจะเอาลูกของฉันคืนมา

เป็นเด็กผู้หญิงแล้วทำไม พวกแกไม่มีสิทธิ์มาพรากลูกไปจากฉัน!

ฉันยันตัวลุกขึ้น แล้วดันตัวเองไปข้างหน้า แล้วฉันก็เห็นผู้หญิงคนนั้นกำลังเดินเข้าไปในป่า

ฉันพยายามไล่ตามให้ทัน แต่เนินบริเวณนี้สูงชันเหลือเกิน ฉันต้องยันตัวขึ้นไปด้านบน มือเลอะทั้งคราบเลือดและเศษดินจนสกปรกไปหมด

ฉันสะดุดรากไม้อยู่หลายครั้ง ล้มลุกคดลุกคดจนจนเป็นแผลอยู่หลายหน แต่ก็ยังเดินลากขาไปข้างหน้า อาศัยเกาะต้นไม้พียงตัวเองเดินต่อไป

แล้วฉันก็ล้มลงพาดกับพื้นดินแข็ง ๆ ฉันนอนหายใจรวยริน รู้สึกขึ้นและไปทั่วร่างกาย

ฉันกำลังจะตายแล้วหรือ ยังตายไม่ได้ดี ยังไม่ได้เห็นหน้าลูกเลย ลูกสาวของแม่ นางฟ้าตัวน้อยของแม่

ตาฉันใกล้ปิดเต็มที แต่แล้วปลายเท้าของคน ๆ หนึ่งก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า รองเท้าสีดำแสนคุ้นเคยที่ฉันเห็นอยู่บ่อย ๆ

รองเท้าใครกันนะ

“วันนี้มีแม่คลอดลูกหรือ” เสียงผู้หญิงดังอยู่เหนือตัวฉัน เมื่อข้อนตาขึ้นก็เห็นบรรดาผู้หญิงสวมหน้ากากสีดำยืนล้อมรอบฉันอยู่ “ยังไม่ถึงกำหนดเลยนี่นา”

“น่าจะเป็นฝีมือของคุณนายอีกนั่นแหละ”

“พวกผู้ชายไม่อยู่บ้านกันด้วย ทางสะดวกเลยล่ะ”

พวกเธอพูดเรื่องอะไร ฉันไม่เข้าใจเลยสักนิด

“เด็กอยู่นี่ค่ะพี่” คราวนี้เสียงใส ๆ ของผู้หญิงดังขึ้นพร้อมเสียงเท้าย่ำหนัก ๆ

ดังผ่านหน้าฉันไป

“เด็กหญิงตัวน้อย น่ารักน่าชังเสียจริง” ผู้หญิงที่อุ้มบางอย่างไว้ในอ้อมกอด พูดยิ้ม แล้วนั่งลงยื่นสิ่งที่เธอทอดอุ้มให้ฉันดู “ลูกสาวคุณไงคะ น่าเอ็นดูมากเลย”

ฉันพยายามยกแขนไปคว้าลูกเอาไว้ แต่ผู้หญิงคนนั้นกลับถอยหลังหนี

“ช่วยพุงคุณผู้หญิงนั่งหน่อยเร็ว” เธอสั่ง แล้วผู้หญิงสวมหน้ากากสองสาม คนก็พุงตัวฉันขึ้นนั่งอย่างระมัดระวัง แล้วโอบกอดฉันเอาไว้ คอยกันไม่ให้ฉันล้ม “ฉันจะให้คุณอุ้มเธอนะคะ”

ฉันค่อย ๆ ขึ้นแขนไปข้างหน้า แล้วรับร่างน้อย ๆ มาประคองไว้อย่างระมัดระวัง ผู้หญิงสองคนที่คอยโอบกอดตัวฉันอยู่ คอยกันไม่ให้ฉันเผลอปล่อยลูกหล่นลงพื้นด้วย ฉันดึงตัวลูกเข้ามากอดแนบอก มองใบหน้าที่จิ้มลิ้มที่หลับตาพร้อมอย่างสุขใจ แล้วฉันก็ร้องไห้

ลูกสาวตัวน้อยของแม่

แม่มาหาแล้วนะลูก

“เทียนยังไม่ดับเลย”

ฉันสะดุ้งเฮือก แล้วกวาดตามองไปรอบตัวด้วยความตื่นตระหนก

เสียงพูดดังมาจากข้างหน้า ฉันเห็นแสงเทียนสองตั้งวางโปร่งของหญิงคนหนึ่ง เธอยืนอยู่ด้านหลังโต๊ะตัวยาวที่วางติดผนังทั้งสองด้าน

“ถ้าเจ้าเล่าความหลังจบแล้ว เปลวไฟจะดับลง” หญิงคนนั้นพูดแล้วใช้นิ้วแตะเปลวไฟ รวากับมันไม่ใช่ของร้อน “เจ้าอยากเล่าอะไรอีกไหม”

ฉันยืนอยู่กลางห้องที่รอบด้านไม่มีสิ่งใดวางอยู่ แสงเทียนส่องให้เห็นรอยแผลเป็นบนลำคอ กับริมฝีปากสีแดงของหญิงคนนั้น

ฉันเผลอก้าวไปด้านหลัง

“กลับไปรี้อฟื้นความหลังให้จบก่อนแล้วค่อยกลับมา” หญิงคนนั้นดีดนิ้วเสียงดัง พลันลมแรงก็กระแทกอัดเข้ากับร่างของฉันจนปลิวไปด้านหลัง ฉันพยายามขึ้นตัวเอาไว้ แต่ไม่อาจต้านแรงลมได้ ฉันปลิวไปหาผนังด้านหลัง แต่แทนที่ร่างจะกระแทกเข้ากับผนัง ฉันดันทะลุเข้าไปแทน

“เล่าไม่จบข้าก็ไม่รับซื้อหรอกนะ คุณผู้หญิง”

แล้วร่างของฉันก็ตกลงบนเตียง

“คุณผู้หญิงฟื้นแล้ว!”

ฉันเหลียวมองรอบตัว ก่อนจะยันตัวลุกขึ้นนั่ง ฉันเห็นผู้หญิงสวมหน้ากากสีดำคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างเตียง ผู้หญิงคนนั้นถอดหน้ากากออก แล้วส่งยิ้มกว้างมาให้

“คุณหลับไปสองวันเต็ม ๆ เลยค่ะ แต่หมอคอยมาตรวจให้ตลอด หมอบอกว่าไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง”

ฉันขึ้นเวทีใส่ผู้หญิงตรงหน้า

“ฉันชื่อคาร่าค่ะ” คาร่าพูด “ไม่ค่อยมีคนเรียกชื่อลูกสาวหรอกค่ะ แต่ฉันต้องแนะนำตัวตามมารยาท”

ฉันหันซ้ายหันขวามองไปรอบตัว

คาร่าจับมือฉันเอาไว้ “เด็กปลอดภัยดีค่ะ เราแอบส่งลูกสาวคุณข้ามรั้วออกไปข้างนอกตั้งแต่เมื่อวานแล้ว”

ฉันกระซอกแซกคาร่า แล้วจ้องอีกฝ่ายเขม็ง

คาร่ายกมืออีกข้างขึ้นปิดปากตัวเอง “คุณนายสี่ยังไม่บอกคุณหรือคะ”

ฉันขยับตัวฟังหมอนด้านหลัง แล้วพยายามโน้มตัวเข้าไปหาคาร่า แต่แล้วตาก็เหลือบไปเห็นพวกผู้หญิงหน้ากากด่าที่กำลังยืนออกันอยู่นอกประตู

“พวกเธอ! ไม่มีงานมีการทำหรือไง” คาร่าเอ่ยปากไล่พวกเธอ “ตอนนี้คุณนายสี่กำลังดำเนินเรื่องพาลูกสาวคุณออกจากบ้านใหญ่อยู่ เธอคงจะกลับมาตอนค่ำ ๆ”

คาร่าลูบไหล่ฉันไปมา “ถ้าให้ลูกคุณอยู่ที่นี้ เธอจะกลายเป็นแบบเราค่ะ” ฉันจ้องเข้าไปในดวงตาของคาร่า ประกายตาแสนเศร้าปรากฏแวบหนึ่งก่อนจะหายไป “เราเกิดมาคอยดูแลรับใช้บ้านใหญ่ และถูกสั่งห้ามไม่ให้ออกไปข้างนอก”

คาร่าพูดต่อ “กระทั่งคุณนายสี่แต่งเข้ามาที่แหละค่ะ เธอแอบพาพวกเราสองสามคนออกไปข้างนอก โลกข้างนอกสนุกมากเลยนะค่ะ! แต่ไม่ว่าอย่างไรพวกเราก็หนีออกไปไม่ได้” เสียงของเธอค่อย ๆ เบาลง “พี่สาวของฉันเธอเคยหนีออกไปครั้งหนึ่ง แต่แล้วก็ถูกจับกลับมาที่บ้านใหญ่ จนตอนนี้เธอก็ยังไม่กลับมาที่นี่เลย”

ฉันยกมือลูบข้างแก้มของคาร่าเบา ๆ “คุณนายสี่เลยคิดว่า ถ้าช่วยพวกเราไม่ได้ อย่างน้อยขอให้ได้ช่วยเด็กหญิงที่เพิ่งลืมตาดูโลกก็ยังดี” เธอถอนหายใจ “คุณนายรอจนลูกคุณคลอด เพื่อที่จะได้ลองส่งลูกสาวคุณออกไปเป็นคนแรก”

คาร่าบีบมือของหญิงสาว “ถ้าครั้งนี้คุณได้ลูกสาว ครั้งต่อ ๆ ไปก็อาจจะคลอดลูกสาวอีก คุณนายคิดว่าควรหาทางหนีที่ไ้ไว้แต่เนิ่น ๆ จะดีกว่า เพื่อให้เด็กหญิงคนต่อ

ไป ได้มีโอกาสออกไปอยู่ข้างนอก”

ฉันร้องให้ จนคร่ำต้องยกผ้าเช็ดหน้าของตัวเองขึ้นซับน้ำตาให้ “ลูกของคุณปลอดภัยแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงแล้วนะคะ”

ฉันร้องไห้ปานจะขาดใจ แม้แต่พวกผู้หญิงที่อยู่นอกห้อง ก็ร้องไห้ไปพร้อมกับฉัน

แต่เมื่อฟิลลิปเดินเข้ามาในห้อง เวลาเศร้าโศกก็จบลง

“ที่รัก ร่างกายคุณไม่เป็นอะไรใช่ไหม” เขาเดินเข้าไปสวมกอดภรรยา ก่อนจะส่งสายตาให้คร่ำเดินออกไป “ผมเป็นห่วงแทบแย่ เห็นหญิงทำคลอดบอกว่าคุณตกเลือดมาก”

ฉันนั่งตัวเกร็งอยู่ในอ้อมกอดของเขา “ถ้าคุณเป็นอะไรขึ้นมา ผมก็หมดสิทธิ์ได้ลูกชายกันพอดี”

ฉันหมดความอดทน แล้วผลักฟิลลิปจนตกจากเตียง ก่อนจะตามไปทุบตีอย่างแรง

“ที่รัก ใจเย็นครับ! มาคุยกันดี ๆ ก่อนนะ โอ๊ย!”

ไม่มีหญิงสวมหน้ากากดำคนไหนเดินเข้ามาช่วยเขาเลย

“ยื่นมืออะไรกันอยู่เล่า เข้ามาช่วยสิ!” ฟิลลิปคว้าข้อมือทั้งสองข้างของฉันเอาไว้ได้ แต่ฉันโหม่งหัวใส่ปลายคางของเขาแทน ฟิลลิปปล่อยข้อมือของฉัน แล้วล้มลงนอนกับพื้น

ฉันตามไปนั่งคร่อมตัวเขาเอาไว้ แล้วตะโกนใส่หน้าเขา จนปากฉีกอ้ากรอบ

“เอาลูกสาวฉันคืนมา!”

ฉันกรีดร้องจนหน้ามืด ตัวเริ่มเอนไปด้านหลัง พอรู้สึกตัวอีกทีก็กลับมาอยู่ในห้องมืด ๆ เสียแล้ว

“แล้วเจ้าก็มาอยู่ที่นี่-- พวกเจ้าเรียกว่าอะไรนะ โรงพยาบาลจิตเวชใช่ไหม”

ฉันมองเจ้าของรอยยิ้มสีแดงที่ยืนอยู่หลังโต๊ะตัวยาว ริมฝีปากของเธอขยับพูด
ออกมาว่า

หนึ่งความหลังแลกกับหนึ่งความปรารถนา

เมื่อใจเพรียกหาการจากลา

ความฝันจะพาเรามาพบกัน

ยินดีต้อนรับเข้าสู่ร้านรับซื้อความหลังของมาตามแคท

เจ้าพร้อมที่จะขายความหลังแล้วหรือยัง

ความหลัง

“เทียบดับไปแล้ว”

หญิงในชุดดำเอ่ย พลังมอเทียบเล่มใหญ่มอดดับไป เธอยื่นมือไปหาใบหน้าของหญิงสาวตรงหน้า แล้วกำใบหน้าส่วนล่างเอาไว้ หญิงสาวตื่นซัดซัน แต่เรี่ยวแรงของอีกฝ่ายกลับเยอะผิดปกติ

“ก่อนอื่นก็ต้องเอารอยแผลเจ้าปัญหานี้ออกก่อน”

เมื่ออีกฝ่ายปล่อยมือจากใบหน้าของเธอ หญิงสาวก็สุดลมหายใจเข้าเต็มปอด เถลยมือขึ้นจับ ใบหน้าของตัวเอง ก่อนจะร้องด้วยความประหลาดใจ

“เฮ้ะ”

“ข้ามมานแผลให้เจ้าครู่เดียวเท่านั้น” หญิงในชุดดำโบกมือสองสามที “เราจะได้ใจจากกันง่ายขึ้น”

หญิงสาวเงยหน้ามองคนที่สูงกว่า แม้จะขยับเข้ามาใกล้ถึงเพียงนี้ แต่ก็ยังมองไม่เห็นใบหน้าของเธอ

“คุณต้องการอะไร” หญิงสาวเอ่ยถาม พลังเหลือบมองแสงไฟสีทองที่ส่องออกมาจากด้านหลังชั้นหนังสือที่เรียงอยู่เต็มไปหมด

“ใกล้เข้าแล้ว” หญิงในชุดดำรำพึงรำพัน “อย่างที่ข้าบอกไปหนึ่งความหลัง แลกกับหนึ่งความปรารถนา” เธอยื่นหน้าเข้าไปใกล้หญิงสาว จนปลายจมูกแทบชนกัน “ความหลังที่เจ้าอยากลืม แลกกับพรหนึ่งประการที่ข้าจะมอบให้”

หญิงสาวลอบกลืนน้ำลาย ยามอีกฝ่ายเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น

“ความหลังของเจ้าน่าสนใจมาก ข้าต้องการซื้อ”

“แล้วทำไมฉันต้องขาย นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน”

“อลาตินี่แปลว่าหญิงสาวผู้โชคดี” หญิงในชุดดำเอ่ย “ไม่มีใครเรียกชื่อของเจ้า

มานานแค่ไหนแล้ว”

อลาดินี่เบิกตากว้าง มองหญิงตรงหน้าด้วยสายตาราวเห็นภูติผี “ปีศาจ”

“จะเรียกข้าแบบนี้ก็ได้” เธอว่าอย่างไม่ว่างใจนัก “เจ้าไม่ยอมกลืนหรือ ความทรงจำที่ตามหลอกหลอนเจ้าอยู่ทุกคำคืน เจ้าไม่ได้โยนหาอยากกลับไปใช้ชีวิตอย่างมีความสุขเหมือนเดิมหรือหรือ”

“อยากสิ” อลาดินี่เค้นหัวเราะ “แต่ฉันก็จะลืมไปด้วยนะสิ ว่าตัวเองมีลูกสาวอยู่”

หญิงในชุดดำหัวเราะเบา ๆ “ถึงอย่างไร ลูกก็ไม่รู้จักเจ้าอยู่แล้ว”

“แต่ฉันรู้จักลูกสาวตัวเอง” อลาดินี่ขัดขึ้น “ขอให้ลูกจะไม่รู้จักฉัน แค่นั้นยังจำได้ว่าตัวเองมีลูกก็พอแล้ว”

อลาดินี่ทำเสียงแข็งใส่อีกฝ่าย “จะไม่มีใครมาพรากลูกไปจากฉันอีกเป็นครั้งที่สอง”

หญิงในชุดดำถอนหายใจ “เจ้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลูกสาวอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่นี้ไง นางปีศาจ” อลาดินี่แนบฝ่ามือเข้ากับช่วงอกของตัวเอง “ตลอดกาล และตลอดไป”

คราวนี้หญิงในชุดดำเป็นฝ่ายหุบรอยยิ้ม “ข้าไม่เข้าใจพวกเจ้าเลย และคงไม่มีวันเข้าใจด้วย”

“ฉันอยากกลืนใจจะขาด” อลาดินี่ทำแขนลงบนโต๊ะตัวยาว “แต่ฉันรู้ดีแก่ใจว่าฉันกลืนลูกสาวไม่ได้”

หญิงในชุดดำอดออกตัวเอง “หากข้ายื่นข้อเสนอ ขอซื้อความทรงจำ แลกกับการที่เจ้ายังคงจำลูกสาวได้อยู่ เจ้าจะว่าอย่างไร”

อลาดินี่ส่ายหน้า “ทำไมจึงยึดติดกับความทรงจำของฉันนัก”

“เหตุผลส่วนตัว”

อลาดินี่บีบมือตัวเองไปมา “เอาไปสิ” เธอตัดสินใจตอบ “ฉันไม่รู้ว่ามันคือความฝันหรืออะไร ทำไมฉันถึงได้มาทำสัญญากับปีศาจแบบนี้ แต่เอาไปเลย! ความทรงจำชั่วร้ายแบบนี้ละ ฉันไม่ต้องการแล้ว”

หญิงในชุดดำฉีกยิ้มกว้าง แล้วเสกเทียนสีของเล่มใหญ่ออกมาจากฝ่ามือ เธอวางมันลงบนโต๊ะพร้อมเสกเสกคาถาจุดไฟบนไส้เทียน เปลวเพลิงไม่ไหววูบราวกับไม่ใช่ไฟจริง แต่อลาดินี่ไม่อาจละสายตาไปจากเทียนสีของตรงหน้าได้ ยิ่งเธอได้กลิ่นหอมคล้ายกลิ่นดอกไม้ยามบ่าย หญิงสาวก็ขยับไม่ได้แม้แต่ปลายนิ้ว รวกับว่า กลิ่นหอมยั่วยวนนั้น ตรึงร่างของเธอเอาไว้

“ความหลังอันแสนระทมขมขื่นของหญิงนางนี้” นางปีศาจเอ่ยด้วยเสียงเรงรา พลันเปลวไฟบนไส้เทียนก็ขยายใหญ่ขึ้นกว่าเดิม “ข้าขอแลกกับความรักอันเป็นนิรันดร์ของมารดา เอยนามบุตรของเจ้ามา แล้วเจ้าจะลดจำนางตลอดไป”

แสงสีของโอบล้อมร่างของอลาดินี่เอาไว้ หญิงสาวสัมผัสได้ถึงไออุ่นที่แผ่ออกมาจากแสงสว่างรอบตัว เธอประสานมือเข้าหากัน ก่อนจะร้องให้ออกมา

“ชื่อที่ไม่ใช่นามของเด็กคนนั้น แต่เป็นชื่อที่ฉันตั้งไว้ให้ลูกสาวสุดที่รักของตัวเอง”

หญิงในชุดดำค่อย ๆ หุบยิ้ม ยามอลาดินี่ขานชื่อของลูกสาวเสียงดัง

“อลิซา ผู้ที่พระเจ้าปกป้องดูแล”

แสงสว่างวูบดับไป เหลือเพียงเปลวไฟบนไส้เทียนสีของที่ค่อย ๆ มอดดับลง และร่างของอลาดินี่ที่ยืนสงบนิ่งอยู่เบื้องหน้าหญิงชุดดำ

“เมื่อเจ้าลืมตา เจ้าจะยืนอยู่ในสวน จะมีคนเดินเข้ามาหาเจ้า ให้เจ้าเดินตามเขาไปแต่โดยดี”

หญิงในชุดดำแตะมือลงบนหน้าผากของอลาดินี่ แล้วร่างของหญิงสาวก็ลอยขึ้นจากพื้น

“อลาดินี่ หญิงสาวผู้โชคดี”

เธอมองตามร่างของอลาดินี่ลอยไปทางผนัง ที่ตอนนี้แยกตัวออกกลายเป็น ช่องว่างคล้ายกับประตู

“ซึกี้เสียใจด้วยจริง ๆ”

อลาดินี่ลอยผ่านช่องว่างเข้าไปสู่ความมืดมิดสุดหยั่งถึง ก่อนที่ผนังจะปิด เข้าหากัน

เสียงไซเรนดังบาดหู ปลูกให้อลาดินี่ตื่นขึ้นมา หญิงสาวยันตัวลุกขึ้นนั่งบนพื้น หญ้าพรางเหลี่ยมมองรอบตัว

บนสนามหญ้าที่เป็นลานกิจกรรมของสวนฝั่งตะวันออก ครคร่ำไปด้วยตำรวจ ในเครื่องแบบหลายสิบคน พอมองออกไปนอกสวน ก็เห็นรถตำรวจหลายคันจอดอยู่ เสียงไซเรนเงียบไปแล้ว แต่เสียงพูดคุ้ยเขี่ยยังคงดังต่อเนื่อง หญิงสาวยกมือกุมศีรษะ ตัวเอง ก่อนจะลุกขึ้นยืน

“คุณผู้หญิงครับ”

ตำรวจคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหาเธอ “คุณอลาดินี่ใช่ไหมครับ” เขาหันซ้ายหันขวาราวกับมองใครบางคนอยู่ “ผู้ดูแลของคุณไปไหนแล้วล่ะครับ”

อลาดินี่ส่ายหน้า

“อา รบกวนตามผมมาด้วยครับ” ตำรวจคนนั้นพยายามเดินเข้าไปคว้าแขนของอลาดินี่ แต่หญิงสาวชักแขนหลบ “ไม่ต้องกังวลนะครับ ผมไม่ทำอะไรคุณหรอก”

อลาดินี่จึงเดินเว้นระยะห่างตามหลังตำรวจคนนั้นไป เธอเห็นสายตาหลายคู่ จับจ้องมายังเธอ พรางหันไปซุบซิบบางอย่างต่อกัน หญิงสาวขมวดคิ้วแล้วก้มหน้ามองพื้นไปตลอดทาง

“อลาดินี่!”

หญิงสาวสะดุ้งเมื่อเสียงท่มใหญ่ตะโกนเรียกชื่อเธอ “ที่รัก! ผมอยู่ทางนี้”

เมื่อเธอหันไปมอง ก็เห็นชายหนุ่มร่างโปร่งคนหนึ่ง กำลังถูกตำรวจสองคน กักตัวเอาไว้

“คุณอย่าตามตำรวจไปนะ! อย่าตามไปเชียวนะ”

“คุณผู้หญิงครับ รบกวนมาทางนี้ดีกว่า” ตำรวจที่เดินนำหน้าอลาดินี รีบหันมาคว้าไหล่เธอแล้วพาเดินไปอีกทาง แม้แต่ตอนหันหลังให้ชายหนุ่มคนนั้น เขาก็ยังคงตะโกนเรียกชื่อของเธอไม่หยุด หญิงสาวตั้งท่าจะพูดบางอย่างกับตำรวจ แต่เมื่ออ้าปากได้เล็กน้อยเธอก็เป็นอันต้องปิดปากลง

ตำรวจก็มองเธอก่อนจะพูด “เดียวทางเราจะพาคุณหมอบระจำตัวมาหาคุณนะครับ คุณไม่ต้องพูดอะไรเลย”

อลาดินีเดินเข้ามาในอาคาร เธอเห็นคนใส่ชุดสีขาวเดินไปมา แต่ท่ามกลางคนเหล่านั้น หญิงวัยกลางคนสวมชุดกาวนคนหนึ่งกำลังวิ่งตรงมาหาพวกเขา

“โอ้! อยู่นี่เองอลาดินีที่รัก! ไม่เป็นไรแล้วจ้ะ หมออยู่ที่นี่แล้ว”

“คุณเป็นหมอของคุณอลาดินีใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ ถ้าคุณจะถามอะไรก็มาถามฉันได้เลย” คุณหมอหันไปมองอลาดินีแล้วกุมมือหญิงสาวเอาไว้ “อลาดินีจะเดียวฉันจะพากลับไปที่ห้อง ให้คุณอยู่ในห้องอย่าออกไปไหนเด็ดขาด เชื้อใจหมอจะนะจ๊ะ”

อลาดินีชักมือกลับ แล้วตั้งท่าจะอ้าปากพูดแต่หมอห้ามเอาไว้ก่อน

“ไม่เอาจ้ะ! ไม่อ้าปากพูด เดียวจะเจ็บเอานะ”

แต่อลาดินีไม่ยอมแพ้ เธอพยายามจะอ้าปากอีกครั้ง หมอจึงรีบหยิบสมุดเล่มเล็กกับปากกาออกมาจากกระเป๋าเสื้อกาวน “เขียนลงในนี้แทนนะ โหนคุณอย่าบอกอะไรหมอ”

อลาดินีรับปากกากับสมุดมาถือ เธอเงยหน้ามองหมอแวบหนึ่ง ก่อนจะเขียนลงไป

หมอรับสมุดคืนมาจากอลาดินี เมื่ออ่านข้อความที่ปรากฏอยู่ด้านในแล้ว เธอก็เงยหน้ามองหญิงสาวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“อลาดินี คุณหลอกหมอไม่ได้หรอกนะ หมอรู้อยู่แล้วว่าคุณไม่ได้ลืม”

อลาดินี่มองหมอมด้วยความงุนงง แล้วส่ายหน้า

หมอพิจารณาท่าทีของหญิงสาวก่อนจะหันไปคว้าแขนของตำรวจคนนั้น แล้วกระซิบข้างหูเขาว่า

“เรามีปัญหาแล้วค่ะ”

ตำรวจหุบิบสมุดในมือของหมอไปดู เขาเห็นข้อความเขียนไว้สองสามบรรทัด ใจความว่า

ฉันมาทำอะไรที่นี่คะ

ทำไมฉันจึงอ้าปากพูดไม่ได้ มุมปากมันเจ็บมากเลย เกิดอะไรขึ้นหรือคะ

ช่วยติดต่อสสดีโอให้ฉันหน่อยได้ไหมคะ ฉันต้องกลับไปทำข่าวภาคค่ำต่อ มันใกล้จะมีดีแล้ว

“คุณตำรวจ ผลการวินิจฉัยของฉันระบุชัดเจนว่าอลาดินี่ไม่ได้ลืมเรื่องบ้านใหญ่ไป แต่จากท่าทีของเธอคราวนี้--” หมอกระซิบกระซาบกับตำรวจเสียงเครือียด “--เธอ ดูเหมือนคนที่ลืมไปแล้วจริง ๆ”

อลาดินี่เป็นกระสับกระส่าย ในขณะที่ด้านนอกโรงพยาบาลยังคงวุ่นวาย และ แสงยามเย็นก็เริ่มลับขอบฟ้าไปเช่นกัน

บนเนินเขาเหนือโรงพยาบาล หญิงสาวร่างสูงคนหนึ่งกำลังยืนมองโรงพยาบาล เบื้องล่างด้วยสายตาเรียบนิ่ง เธอถอดหน้ากากออกจากหน้า แล้วคลี่ขี้นาง

“เรื่องนี้สนุกไหม” เธอเอ่ยถามคนที่เดินมายืนอยู่ข้าง ๆ

“ตื่นเต้นดี” คน ๆ นั้นพูด “ขอบใจ ที่ช่วยแนะนำเรื่องสนุก ๆ ให้”

หญิงสาวหัวเราะ “ตอบแทนฉันเยอะ ๆ ละ” ว่าพลางเหลือบมองอีกฝ่าย “อุตสาหกรรมตัวเข้าไปเก็บหลักฐานในบ้านหลังนั้นตั้งหลายเดือน”

“เจ้าต้องเก็บหลักฐานไปเขียนข่าวอยู่แล้ว”

หญิงสาวไหวไหล่ แล้วเปลี่ยนเรื่อง “ตลาดนี้สมปรารถนาไหม”

“ข้าทำตลาด” คน ๆ นั้นพูดเสียงเบา “หญิงนางนั้นจะจำลูกสาวตัวเองไม่ได้”

หญิงสาวหันไปมองคนข้าง ๆ แล้วฟังอีกฝ่ายพูดต่อ “ลูกสาวของนางมีสองชื่อ แต่ชื่อที่นางบอกข้า ไม่ใช่ชื่อจริง ๆ ของเด็กคนนั้น”

“ช่วยไม่ได้นี่นา มนุษย์อย่างเราบางครั้งก็มีชื่อเรียกถึงสองชื่อ”

แต่คน ๆ นั้นไม่ตอบอะไร ทำเพียงมองพระอาทิตย์ที่สูดปลายขอบฟ้าลาลับไป ส่งต่อหน้าที่ทำให้ความมืดคืบคลานเข้ามาแทน

“ที่โลกของเจ้า สว่างแล้วนะ”

หญิงสาวพึมพำ แล้วมองคน ๆ นั้นเดินหันหลังให้แสงตะวัน หายเข้าไปในป่า

ที่

หวนกลับมา

เปิดร้าน

0

“มาตามแคท รู้ได้อย่างไรว่าลูกค้าอยากจะทำเรื่องเล่าให้”

แคทเทอรินวางถ้วยน้ำชาลงบนโต๊ะกลางร้าน แล้วตอบคำถามของปีศาจหางเพลิง “ซ้าก็เข้าไปตีสนิทกับพวกมัน แล้วลวงให้มันเล่าความหลังออกมา”

“แล้วมาตามรู้ได้อย่างไร ว่าต้องไปหามนุษย์คนไหน”

“เจ้าต้องไปยังสถานที่ที่มักจะมีเรื่องโศกเศร้าเอาไว้” แคทเทอรินนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับปีศาจตรงหน้า พลังงาน้ำชาด้วยท่าทางสบายอารมณ์ “ที่โลกนั้นมีเยอะแยะที่เดียวล่ะ”

“พวกมันไม่มีความสุขกันบ้างเลยหรือ” ปีศาจหางเพลิงเท้าแขนลงบนโต๊ะ

“ซ้าแคไม่ไปยังที่ที่พวกมันอยู่แล้วมีความสุขเท่านั้นเอง อันอัน” แคทเทอรินหัวเราะในลำคอ “เพราะหากมันมีความสุข มันก็จะไม่ขายความหลังให้ซ้าล่ะสิ”

อันอันกระดิกใบหูแหลมเรียวยาวสีแดง พลังงาน้ำชาครุ่นคิด “มาตาม ถ้าเจอเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแก้แค้น หรือความโกรธแค้นสุดจะบรรยาย บอกซ้าด้วยนะ” ขณะที่พูดนางก็ส่ายหางเพลิงด้านหลังไปมา

“ชีวิตเจ้ายิ่งโกรธแค้นไม่พออีกหรือ”

“ซ้าไม่ได้จะอ่านเองเสียหน่อย” อันอันชี้ไปยังปีศาจอีกตนที่ยืนอ่านหนังสือฝั่งเรื่องเล่าอย่างใจจดใจจ่อ “ให้มันต่างหาก”

แคทเทอรินเหลือบมองปีศาจบุหงา มันกำลังก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือในมือ และดูท่าจะชอบใจเสียด้วย เพราะดอกไม้สีขาวหลายดอกบนผมสีดำยาวของมัน เปลี่ยนเป็นสีชมพูทีละดอก ๆ พร้อมละอองเกสรที่ฟุ้งกระจาย

อันอันจิบชา แต่ตาไม่ได้มองแคทเทอริน นางกลับจ้องไปยังปีศาจบุหงา

“ข้าซื้อเล่มนั้นแล้วกัน มาตาม” อันอันวางเหรียญลงบนโต๊ะ “ข้ามีกิจต้องไปทำต่อ คงอยู่นานไม่ได้” นางว่าแล้วลุกขึ้นยืน พร้อมตะโกนเรียกปีศาจบุหงาให้ได้สติจากหนังสือในมือ “ซาน! ข้าซื้อเล่มนั้นให้เจ้าแล้ว รีบไปกันก่อนโรงยาจะปิด”

ดอกไม้บนผมของซานกลับมาเป็นสีเขียวดังเดิม “เจ้าซื้อให้ข้าหรือ”

“เจ้าจะประหลาดใจอะไร ข้าก็ซื้อให้ตลอดนั่นล่ะ” อันอันรอกจนซานเดินเข้ามาหานาง ก่อนจะค้อมตัวให้แคทเทอริน “แล้วครั้งหน้าข้าจะแวะมาเยี่ยมเยียนอีก”

ซานรีบค้อมตัวตาม แล้วส่งยิ้มหวานให้แคทเทอริน “ข้าไปก่อนนะขอรับ มาตามแคท”

หลังส่งแขกออกจากร้าน แคทเทอรินก็เดินกลับเข้าไปในร้าน แม่หมดสวมถุงมือ ลายลูกไม้สีดำ ก่อนจะเสกหนังสือปกหนังเล่มหนึ่งออกมา

“ได้เวลาเก็บเรื่องใหม่แล้วสิ”

แคทเทอรินปิดร้านเร็วกว่าปกติ ระหว่างทางกลับบ้านนางแวะซื้อของสดไปให้ภูตลาทำอาหารด้วย

“ข้าอยากกินเนื้อปีศาจเหม็นตั๋ย่าง” นางสั่งภูตลาแล้ววางถุงใส่เนื้อลงบนโต๊ะตรงหน้ามัน

“อยากกินก็ทำเองสิ” ภูตลานั่งอ่านหนังสือบนโซฟาต่อไป แต่แคทเทอรินดึงหนังสือออก แล้วว่าเสียงแข็ง

“ข้าต้องได้กิน”

ภูตลาบ่นตามหลังแคทเทอริน จนนางเดินออกไปด้านหลังบ้าน แม่หมดก็ยังไต่ยืนเสียงบ่นของมันอยู่

ทางลงไปยังห้องใต้ดินตั้งอยู่หลังบ้าน แคทเทอรินก้มตัวเปิดประตูแล้วก้าวลงไป แสงไฟจากเทียนที่ตั้งอยู่ริมขอบทางเดินสว่างไสวตามหลังนาง เจามีดเริ่มจางหายแทนที่ด้วยแสงสว่าง เมื่อลงมาข้างล่าง ก็เผยให้เห็นชั้นวางของกับอุปกรณ์ปรุงยาบนชั้นติดกระจกมีหนังสือสีดำหลายเล่มวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ ด้าน

หน้าเป็นโต๊ะตัวยาว มีกล่องใส่รูปสีดำตั้งอยู่ ด้านหลังหม้อปรุงยาเป็นชั้นเตี้ย ๆ ใ่ว่าง
ปีกกระดาษสีขาว ด้านข้างของชั้นวางมีโต๊ะเก้าอี้กับเข็มและด้ายวางอยู่

ลูกไฟสีทองลอยอยู่เหนือศีรษะของแคทเทอริน ยามนางเดินไปยืนอยู่ด้านหน้า
หม้อปรุงยา แม่มดไล่ปลายนิวไปบนชั้นวางเทียนสีดำ ก่อนจะหยิบเทียนเล่มที่วางอยู่ริม
ขอบตู้ออกมา

นางเสกเปลวไฟให้ลูกโซนอยู่ด้านล่างหม้อใบเล็ก แล้วหย่อนเทียนเล่มใหญ่
ลงไป ใ้อร้อนลอยขึ้นมาจากปากหม้อ พร้อมเทียนที่ค่อย ๆ ละลายกลายเป็นน้ำสีดำ ฟอง
เดือดปุด ๆ อยู่บนผิวน้ำ เมื่อแคทเทอรินใช้ไม้พายคนไล่ใ้อร้อน ฟองเหล่านั้นก็ค่อย ๆ ลด
จำนวนลง

แม่มดติดนิ้วหนึ่งครั้ง ไฟด้านล่างก็มอดดับ นางหันไปหยิบกระดาษปีกหนึ่ง
ออกมาจากตู้ด้านหลัง แล้วหย่อนแผ่นกระดาษลงไป ในหม้อที่ละลาย เนื้อแผ่นแรกเปียก
ชุ่ม แคทเทอรินก็ใช้ไม้พายตักขึ้นมา แล้วนำไปวางบนเชือกที่แขวนอยู่เหนือศีรษะ นาง
ทำแบบนี้ซ้ำไปเรื่อย ๆ จนน้ำในหม้อแห้งเหือด และบนเชือกมีแต่กระดาษสีดำ

ระหว่างรอให้กระดาษแห้ง แคทเทอรินก็เดินไปนั่งบนเก้าอี้ตัวเล็ก ที่ตั้งอยู่หน้า
โต๊ะตัวยาวสำหรับวางกล่องรูป ก่อนจะแฝามือข้างหนึ่งขึ้นแล้วร่ายคาถา

มนตร์สีทองเปล่งประกายเหนือฝ่ามือ ทันทีที่वादมือเป็นวงกลม กระดาษแผ่น
ใหญ่ยับสับแผ่นก็ล่องลอยของนางเอาไว้ กระดาษแต่ละแผ่นพิมพ์ด้วยหมึกสีดำ มีตัว
อักษรเล็กใหญ่สลับกันไปในแต่ละบรรทัด แคทเทอรินเลื่อนกระดาษแต่ละแผ่นมาไว้ตรง
หน้า ก่อนจะหยุดอยู่ที่แผ่นหนึ่ง นางเพ่งมองกระดาษแผ่นเล็กสีเหลือง ที่ปะทับหัวข้อ
ใหญ่เอาไว้ แล้วคลี่ยืมออกมา

ทันทีที่นางจับกระดาษ กระดาษแผ่นอื่นก็อันตรธานหายไป

แคทเทอรินอ่านข้อความกระดาษสีเหลืองเขียนว่า

กำลังทำข่าวเรื่องนี้อยู่ หวังว่าจะสนใจ

แล้วนางก็หัวเราะออกมา

เหตุประท้วงหน้าโรงเรียนมัธยมต้นประจำเมืองทวีความรุนแรงขึ้น เมื่อไม่มีมาตรการเยียวยาผู้เสียหายจากเหตุรุนแรงภายในสถานศึกษา และบทลงโทษต่อผู้กระทำผิด ผู้ประท้วงกล่าวว่า แม้ผู้กระทำผิดเป็นเยาวชนแต่ก็สมควรได้รับบทลงโทษเทียบเท่านักโทษอาชญากรรม เนื่องจากผู้กระทำผิดมีเจตนาทำร้ายร่างกายอย่างชัดเจน...

“เธอช่วยเปิดอะไรจรรโลงใจหน่อยได้ไหม ชาวแบบนี้ไม่เห็นน่าฟังตรงไหนเลย” อลิเซียสั่งให้คนรับใช้เปลี่ยนช่องโทรทัศน์ไปเป็นรายการบันเทิงยามเช้าแทน “สามิฉันออกไปทำงานแล้วเหอ”

“คุณผู้ชายไม่ได้กลับเข้าเมืองตั้งแต่เมื่อคืนคะ” คนรับใช้ตอบ พลางรินชาให้ อลิเซีย

“เพราะคนมาประท้วงไร้สาระอะไรแบบนี้ละนะ” อลิเซียถอนหายใจ “ไม่ใช่เรื่องที่สามิฉันต้องมาแก้ปัญหาให้สักหน่อย เด็กมันก็แค่เล่น ๆ กันเท่านั้นเอง”

อลิเซียจิบชา ก้อนจะกัมมองนาฬิกาข้อมือ “สายป่านี่แล้ว ลูกชายฉันแต่งตัวเสร็จหรือยัง”

“เสร็จแล้วคะ แต่คุณหนูยังนั่งเล่นเกมอยู่ในห้อง...”

“บอกให้ไปเล่นต่อในรถ ไปโรงเรียนสายเดี๋ยวคนกับอกใช้อภิสิทธิ์ลูกผอ.อีก” อลิเซียพูดทั้งที่ยังกดโทรศัพท์มือถือไม่หยุด “สายนิดสายหนอยทำมาเป็นบ่นกัน”

หญิงรับใช้เดินออกไปจากห้องอาหาร อลิเซียเปลี่ยนจากนั่งจิบชาบนเก้าอี้ มายืนมองทีวีทัศน์ยามเช้าด้านนอกกระเบื้องแทน

จากจุดที่เธอยืนอยู่ มองเห็นบ้านเมืองด้านล่างได้อย่างถนัดตา ตั้งแต่ยอดตึกไปจนถึงหลังคาบ้านหลังเล็ก เห็นคนเดินขวักไขว่เต็มถนน กับรถราที่จอดกันแน่นขนัด

อลิเซียจิบชาแล้วถอนหายใจ พลังพิมพ์อย่างอารมณ์ดี

“เข้าน้ำอากาศดีจังเลย”

ขณะที่เธอยืนรับแสงแดดยามเช้า เสียงเตือนจากห้องแซทในโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น อลิเซียเปิดอ่านก่อนจะกระโดดโลดเต้นจนน้ำชาหกออกมาจากถ้วย

“เธอไปเตรียมของว่าง” อลิเซียขี้นิ้วสั่งหญิงรับใช้อีกคน “ฉันจะจัดปาร์ตี้น้ำชา”

...ผู้ปกครองหลายท่านกล่าวว่า เรื่องการทำร้ายร่างกายกันภายในโรงเรียนเป็นเรื่องที่มีมานานแล้ว ไม่เพียงเกิดกับเด็กนักเรียนเท่านั้น แม้แต่คุณครูเองก็มี การทำร้ายร่างกายเด็กด้วย

“เพราะเราไม่ใช่ผู้มีอำนาจ เพราะเราไม่มีเงินไปมอบให้เขา เขาเลยจะทำอะไรกับลูกเราก็ได้”

อมิตตาเงี่ยหูฟังเสียงโทรทัศนจากบ้านหลังหนึ่ง ขณะวางขวดนมไว้หน้าประตูบ้าน เด็กหญิงแอบย่องไปทางหน้าต่าง แล้วเขย่งตัวมองเข้าไป

กลุ่มผู้ประท้วงซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ปกครองต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า อยากรู้ทางโรงเรียนปฏิบัติกับเด็กอย่างไรบ้าง ไม่แบ่งแยกสีผิว ชนชั้น และเชื้อชาติ เพราะการกลั่นแกล้ง เริ่มต้นมาจากการกีดกันเด็กในโรงเรียนและปัญหาเหล่านี้จะไม่วันหมดไปหากผู้มีอำนาจไม่เริ่มแก้ไข การประท้วงในครั้งนี้จึงต้องการส่งสาส์นถึงผู้มีอำนาจทุกคน...

ผู้ชายที่เพิ่งเดินเข้ามาในห้องเป็นฝ่ายกดเปลี่ยนช่องรายการ อมิตตารีบก้มตัวหลบแอบอยู่ใต้หน้าต่าง

“แค่ให้เด็กพวกนั้นได้เรียนก็ดีเท่าไรแล้ว ยังจะมาเรียกร้องอะไรอีก”

เด็กหญิงชะงัก ก่อนจะไปส่งขวดนมที่บ้านอื่นต่อ แต่คำพูดของชายคนนั้นยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของเธอ

เด็กทุกคนในเมืองมีสิทธิ์เรียนหนังสือ เพราะผู้อำนวยการโรงเรียนกล่าวไว้ว่า

การศึกษาไม่มีราคาที่ต้องจ่าย แต่อมิตตาารู้ดีว่าที่เข่าพุดมันโกหกทั้งเพ แม่ไม่ได้จ่ายเงินเต็มจำนวนแต่ก็มีค่าใช้จ่ายปลีกย่อย จนผู้ปกครองต้องดิ้นรนหาเงินเพิ่มเพื่อมาจ่ายให้โรงเรียน ทั้งค่าเรียนเสริมประสบการณ์ ค่าทัศนศึกษา แม้แต่ค่ากิจกรรมก็ต้องจ่าย พ่อแม่ของเธอทำงานตั้งแต่เช้ายันค่ำ เพื่อส่งเสียให้เธอกับน้องชายได้เรียนหนังสือ

และอมิตตาที่เพิ่งจะอายุสิบสามปี ก็ต้องออกมาทำงานเล็กๆ น้อยๆ เพื่อแบ่งเบาค่าใช้จ่ายของพ่อแม่

อมิตตาเดินมาขึ้นหน้ารั้วบ้านสุดปลายถนน บ้านหลังนี้ร้างคนมาโดยตลอดแต่ด้านในกลับมีเงาคนเดินไปเดินมา และเป็นบ้านที่อยู่ในเส้นทางการสงนมของเธอ

“เพ็งย้ายเข้ามาใหม่ละมั้ง” อมิตตาผลัดประตูรั้วเข้าไปวางขวดนมไว้หน้าประตูบ้าน แต่เมื่อเธอยืดตัวขึ้น ก็ปะทะสายตากับเจ้าของบ้านเข้าพอดี

อมิตตาผล่อแก้ววอลยหลังแล้วร้องเสียงดัง

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ” เจ้าของบ้านเอ่ยทักทายด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

อมิตตาค้อมตัวให้เธอ “อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

“เข้ามากินมื้อเช้าด้วยกันไหม”

อมิตตารีบส่ายหน้าปฏิเสธ

“แบบเดียวเอง ฉันทำมือเข้าไว้เยอะเกินไป กลัวมันเสียหมดนะ” เจ้าของบ้านไม่ฟังคำปฏิเสธเป็นครั้งที่สอง เธอคว้าจ๊อบแขนเด็กหญิงแล้วลากเข้าไปในบ้านทันที

อมิตตาเดินตามหลังหญิงสาวเจ้าของบ้านเข้าไป เธอจ้องผมสีดำยาวเหยียดตรงของคนตรงหน้าไม่วางตา อีกฝ่ายพาเธอเดินเข้ามาในครัว อมิตตาได้กลิ่นขนมปังทาเนยอบอวลไปทั่ว

“มีขนมปัง ไข่ แล้วก็นม โยเก้ มีแฮมด้วย” เธอจัดจานให้อมิตตา แล้วพาเด็กหญิงเดินไปนั่งบนเก้าอี้

“ไม่ดีกว่าค่ะ คุณ...”

“โดโรริต้า” ดวงตาสีดำสนิทจับจ้องมองอมิตตา “จะเรียกฉันว่าริต้าก็ได้”

“คือคุณโดโรริต้าคะ หนูต้องเตรียมตัวไปโรงเรียน”

โดโรริต้าวางแก้วใสโกโก้ไว้ข้างงานของอมิตตา “ฉันก็ต้องไปโรงเรียนเหมือนกัน” เธอนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับเด็กหญิง “ฉันเป็นครูสอนภาษาคนใหม่ของเด็กเกรดเจ็ด”

อมิตตามองอีกฝ่ายยิ้มแป้นส่งมาให้ “ถ้าฉันคุณก็ต้องรีบไปโรงเรียน”

“ยังไม่ถึงเวลาเข้าเรียนเลย” โดโรริต้ากอดขนมปังในมือ แล้วเหยียดริมฝีปากสีแดงสดออกเป็นรอยยิ้ม

อมิตตาจึงได้แต่กินขนมปังเงียบ ๆ ตาก็มองสำรวจคนตรงหน้าไปด้วย

โดโรริต้ามีผิวสีแทนผิติดกับผู้หญิงในเสื้อหนังที่ผิวจะออกขาว ที่จริงผิวของอมิตตาก็สีคล้ายกันกับเธอ เด็กหญิงจึงค่อนข้างมั่นใจว่า โดโรริต้าไม่ใช่คนที่เกิดในเมืองนี้

เหมือนที่เธอก็ไม่ได้มาจากเมืองนี้เช่นกัน

เด็กหญิงเคี้ยวขนมปังคำสุดท้าย แล้วตีมือโกโก้รวดเดียวจนหมด “ขอบคุณสำหรับอาหารค่ะ” เธอโค้งตัวให้โดโรริต้า

“แล้วเจอกันที่โรงเรียนนะ”

หญิงสาวเดินมาส่งอมิตตาที่หน้าประตูบ้าน ก่อนจะยื่นใบมือให้เด็กหญิงอยู่อย่างนั้น กระทั่งอมิตตาเดินลับหายไป

อมิตตาไม่ได้ขึ้นรถโรงเรียน พ่อแม่ของเธอไม่มีเงินมาจ่ายตรงส่วนนี้ หลังเลิกงานส่งนมในตอนเช้า เธอจะเร่งกลับบ้านเพื่อรับน้องชายไปโรงเรียนพร้อมกัน น้องชายของอมิตตาอายุเพียงสิบขวบ แต่เป็นเด็กที่โตเกินวัยไปมากทีเดียว

“พี่มาช้า” ราเจชนั่งรออยู่หน้าบ้านคนเดียว “พอกับแม่ออกไปตั้งนานแล้ว”

“ขอโทษที” อมิตต่ายื่นมือไปให้น้องชายกุม แล้วพาเดินออกมาจากรั้วบ้าน

ละแวกบ้านของสองพี่น้องไม่เหมือนกับที่ที่อมิตตาไปส่งนม แม่ไม่ได้ผู้ฟังแต่ก็

อยู่กันค่อนข้างแออัด บ้านแต่ละหลังไม่ใหญ่มากนัก นอกจากบ้านก็มีแพลตฟอร์มต่างๆ ตั้งอยู่ บริเวณตรงนี้แสงส่องมาไม่ค่อยถึง จึงดูมืดมนตลอดเวลา

ระหว่างทางเดินออกไปยังถนนใหญ่ เพื่อนบ้านและคนรู้จักต่างทักทายสองพี่น้องด้วยท่าทีสนิทสนม บางคนถึงกับให้ขนมไว้เป็นของขวัญไปกินที่โรงเรียน

“วันนี้แม่ทำอะไรไว้ให้” อมิตตามักจะออกไปทำงานก่อนแม่ทำอาหารเสมอ จึงเป็นหน้าที่ของน้องชายที่คอยแบ่งอาหารเก็บไว้ให้เธอ

“เนื้อผัดจากเมื่อคืน”

“แล้วตอนกลางวันล่ะ”

“ก็ยังเป็นเนื้อผัด แต่มีส้มด้วย”

อมิตตาเหม่อมองถนนที่มีแต่ร้านขายของต่าง ๆ ที่เธอไม่เคยมีโอกาสได้เดินเข้าไป คนตัวสูงใหญ่เดินขวักไขว่ไปมา บ้างก็เกือบชนเธอกับน้องชาย บ้างก็มองด้วยปรายหางตา แต่สองพี่น้องเคยชินกับพฤติกรรมแบบนั้นแล้ว จึงพากันเดินต่อไปข้างหน้าอย่างไม่สะทกสะท้าน

อมิตตาหลับศีรษะระแเจจ ก่อนจะดันหลังให้เขาเดินเข้าไปในโรงเรียน

“ตั้งใจเรียนด้วยล่ะ”

“พี่ก็ด้วยนะ!”

อมิตตามองตามหลังน้องชาย ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วเดินไปทางโรงเรียนฝั่งมัธยม

เมื่อเดินมาถึงถนนที่มุ่งหน้าสู่โรงเรียนมัธยมต้น ก็เห็นเด็กหลายคนสวมเสื้อผ้าหลากสีส่น และต่างเดินรวมกันเป็นกลุ่ม ทั้งผู้หญิงและผู้ชายพูดกันเสียงดัง เซึ่งแซ่รอยยิ้มฉาบไปบนใบหน้าของพวกเขา อมิตตาพยายามเดินเลี่ยงเด็กเหล่านั้น แล้วทำตัวให้กลืนหายไปกับกำแพงโรงเรียน

“อมิต”

อมิตตาสะดุ้งเบา ๆ แล้วหันไปมองถนนใหญ่ด้านข้าง

“ใส่เสื้อคลุมขอเดินถืออาหารเหม็น ๆ อีกแล้วเหรอ” เด็กผู้ชายคนหนึ่งชะเงว
หน้าผ่านกระจกรถออกมา เขาทำหน้าที่ทำตาด้อเลียนเธอ ก่อนจะบีบจมูกตัวเอง “อื
เหม็น!”

เด็กหญิงถอนหายใจ พยายามสะกดกลิ่นอารมณ์มิโห

“เอริค รดข้างหลังรอก่อนนะ” อมิตตาแยมยิ้ม “อย่าทำให้คนอื่นเขาลำบากสิ”

“ปากดีไปเถอะ ขยายตัวเหม็น!” เอริคปากกระดากเช็ดปากที่ใช้แล้วใส่เธอ

กระจกเลื่อนปิดตามเดิม แล้วรถคันใหญ่สีดำก็ขับออกไป การจราจรหน้า
โรงเรียนกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

แต่อมิตตาเข้าไปพังกำแพง แล้วพยายามขมิใจให้เย็นลง

ตั้งแต่ด้านหน้าโรงเรียนมาถึงโถงทางเดินด้านใน มีแต่เสียงเด็กร้องอยู่
ทุกหนทุกแห่ง บรรยากาศดูสดใส เหมือนคำโฆษณาของโรงเรียนที่กล่าวไว้ตั้งแต่หน้า
ประตูจนถึงหน้าห้องเรียนทุกห้องว่า โรงเรียนคือสนามเด็กเล่น

อมิตตาจ้องป้ายอัตลักษณ์ของโรงเรียนที่อยู่เหนือล็อกเกอร์ของเธอ แล้ว
ถอนหายใจเหยียดยาว เด็กหญิงค่อย ๆ แง้มเปิดตู้ล็อกเกอร์แล้วมองลอดเข้าไประหว่าง
ช่องเล็ก ๆ เพื่อตรวจสอบว่ามีสิ่งแปลกปลอมอยู่ด้านในหรือไม่ แล้วเธอก็เห็นหนังสือ
ประหลาดวางอยู่ด้านใน อมิตตาเปิดตู้แล้วหยิบมันออกมา หนังสือปกหนังในมือของ
เธอเขียนหน้าปกไว้ว่า คัมภีร์พยากรณ์

แต่อมิตตายังไม่ทันได้เปิดอ่าน เด็กผู้หญิงคนหนึ่งก็เดินชนไหล่ของเธอจน
หนังสือตกลงพื้น

“เดินดูทางหน่อยสิ”

อมิตตาเก็บหนังสือขึ้นมากอด แล้วเดินตัวลีบไปตามโถงทางเดินเพื่อไปยัง
ห้องเรียนคาบแรก ระหว่างทางไม่มีเด็กสักคนหันมาทักทายอมิตตา แม้แต่เด็กที่เรียน
วิชาเดียวกับเธอ ก็เดินผ่านไปราวกับเด็กหญิงเป็นเพียงอากาศธาตุ

เสียงออกดังก้องไปทั้งโถงทางเดิน นักเรียนต่างทยอยกันเข้าห้องเรียนคาบเช้า
อมิตตาจึงเดินคอดกเข้าห้องเรียนไปเงียบ ๆ

อมิตตาไม่กินข้าวโรงอาหารของโรงเรียน เพราะหากอยากได้มื้อกลางวันที อร่อยและดูสะอาด ผู้ปกครองต้องจ่ายเงินเพิ่ม ครอบครัวของพวกเขาจึงตัดสินใจทำ อาหารไว้ให้ลูกสาวกิน แทนที่จะพึ่งพามื้อกลางวันของโรงเรียน

เธอนั่งอยู่ริมสุดของโรงอาหาร พยายามอยู่ให้ห่างจากสายตาของเด็กคนอื่น โดยเฉพาะกลุ่มของเอริคที่มักจะนั่งอยู่แถวหน้าเสมอ

แต่ไม่ว่าเธอจะพยายามอยู่อย่างสงบแค่ไหน ปัญหาที่มักจะตามมาหลอก หลอน

โดยเฉพาะปัญหาใหญ่อย่างเอริค

“มันเสียหรือเปล่า กลิ่นเหม็นเปรี้ยวขนาดนี้” เอริคก้มดมอาหารของอมิตตา แล้วทำท่าทำใจคงคล้ายจะอาเจียน “กินไปได้ไง ชยะแซง”

พวกเขาเพื่อนผู้ชายของเอริคต่างพากันหัวเราะชอบใจอยู่ด้านหลังเขา

อมิตตามองตอบได้ “แม่ไม่สอนมารยาทเธอ เอริค ว่าอย่ากวตอนคนอื่นกิน อยู่”

“อามิต!” เอริคปราดเข้าไปชี้หน้าอมิตตา

“ฉันชื่ออมิตตา เรียกให้มันถูกต้องด้วย”

เอริคกำมือแน่น ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ “เฮ้ย! ไปเอาถังชยะมา” เด็ก ชายตะโกนสั่งเพื่อนที่อยู่ด้านหลัง อมิตตามองตามพรรคพวกของเอริคไปยกถังชยะที่ตั้ง ติดกำแพงมว้างไว้ข้าง ๆ โต๊ะของเธอ

ตอนนั้นทั้งโรงอาหารเงิบกริบ สายตาทุกคู่ต่างจ้องมองมายังโต๊ะของอมิตตา แต่ไม่มีใครขยับตัวลุกขึ้นมาช่วยเลย

“ขยะมันก็ต้องอยู่ในถังขยะ!”

เอริคกวาดท่ออาหารของอมิตตาลงถังขยะ ก่อนจะยกถังคว่ำใส่ศีรษะของเด็กหญิง จนเศษขยะเปรอะเปื้อนไปทั้งตัว

“ค่อนข้างดูขึ้นมาหน่อย” เอริคหัวเราะร่วนไปกับเพื่อน ๆ ก่อนจะหันหลังทิ้งให้อมิตต่ายืนกำมือแน่น พร้อมหลบหายใจเสียดัง

“เอริค!” อมิตตาดาวาดลัน แล้ววิ่งเข้าไปหาเอริค

แต่ร่างท่วมของเอริคถูกดึงถอยห่างจากเธอ อมิตตาจึงชนเข้ากับอากาศ ว่างเปล่า

“เอริค เอริค” มือที่กำคอเสื้อของเอริคดึงไปข้างหลังแน่นขึ้น จนเด็กชายตื่นรนพยายามหายใจเข้าปอด “ทำสกปรกเลอะเทอะไปทั่วเลยนะจ๊ะ”

สิ่งแรกที่สะดุดสายตาของอมิตตา คือริมฝีปากสีแดงที่เหยียดออกเป็นรอยยิ้มกว้าง

“เด็กดีอย่างเธอเนี่ย ฉันชอบนัก” โดโรริต้าหัวเราะในลำคอ ก่อนจะใช้แขนรัดรอบเอวของเอริค แล้วยกเขาขึ้นจากพื้น “อมิตตาจะไปล้างเนื้อล้างตัวก่อนไป” เธอบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

แล้วหัวเราะแข็งแกร็งของเอริคเดินจากไป

อมิตตารีบเก็บข้าวของออกมาจากโรงอาหาร แล้วเข้าไปล้างเนื้อล้างตัวในห้องน้ำ แต่เสื้อผ้าของเธอลอะคราบสกปรกจนส่งกลิ่นเหม็น เด็กหญิงจึงได้แต่ถอนหายใจอย่างปลงตก

“ไปขอยืมเสื้อคนเรียนพลະดีใหม่ละ” แต่แล้วเสียงออกดหมดเวลาพักเที่ยงก็ดังขึ้น อมิตตาจึงมองคราบเปื้อนบนเสื้อด้วยความสิ้นหวัง

ประตูห้องน้ำเปิดออก โดโรริต้าก้าวเข้ามา แล้วยื่นชุดสะอาดใหม่เอี่ยมให้อมิตตา

“เอาไปเปลี่ยนสิ”

“แล้วห้องเรียน...” อมิตตามองเธอด้วยความฉงน

“คาบแรกเรียนด้วยตัวเอง” โดโรริต้าแยมยิ้มแล้วโบกมือให้อมิตตาเข้าไปในห้องน้ำ “แล้วก็ครูเรียกผู้ปกครองมาแล้วจ๊ะ”

อมิตตากระแทกประตูห้องน้ำดังปัง แล้วเบิกตากว้างมองโดโรริต้า

“ครูทำแบบนั้นไม่ได้นะคะ!”

โดโรริต้ายกมือทาบอกตัวเอง “แต่นี้มันเรื่องใหญ่...”

“ครูคะ พอกับแม่หนูไม่ว่างมาทำเรื่องแบบนี้หรอกค่ะ” อมิตตาว่าเสียงแข็ง

“แต่พ่อแม่ที่ดี เวลาลูกเดือดร้อนก็ต้องมาช่วยลูกสิ”

อมิตตากระแทกลมหายใจ “ชีวิตของแต่ละคนไม่เหมือนกันค่ะ พ่อแม่หนูทำงานหนักจะตายอยู่แล้ว อย่าให้พวกท่านต้องมานั่งกังวลเรื่องของหนูเลย”

โดโรริต้าเฝ้มปากแล้วพูด “แต่ครูโทรเรียกแล้ว และแม่ของเธอกำลังมาที่โรงเรียน”

อมิตตาจ้องหญิงสาวราวกับกำลังมองปีศาจ

“ยิ่งแก้ปัญหาได้เร็วเท่าไร ก็ยิ่งดี”

“ครูเพิ่งเข้ามาใหม่ ครูไม่รู้หรอกค่ะว่าแม่ของเอริคเป็นใคร” อมิตตาสายหน้าดวงตาสีน้ำตาลของเธอฉายแววเศร้าสลด

“รู้สิ” โดโรริต้าพูดพลางหลุดซ้ำ “เป็นภรรยาของผู้อำนวยการโรงเรียนนี่ไง”

“ถ้าครูรู้แล้วทำไมถึง...” อมิตตาอ้าปากค้าง

โดโรริต้าแยมยิ้มจนตาหยี “ไม่ต้องห่วงนะ ครูจะพยายามไม่ให้กระทบครอบครัวของเธอ”

พวกเขามุ่งหน้าไปยังห้องพักรูทรมอดภาษา เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็เห็นเอริคนั่งอยู่บนโซฟาหนังตัวใหญ่ติดผนังห้อง ทำทางเขาไม่เป็นเดือตเป็นร้อนใดใดเลย ทั้งยังนั่งกินไอศกรีมสบายใจเฉิบ พอเห็นอมิตตาเดินเข้ามา เอริคก็ขีดหน้าอย่างคนที่ม่่านาจ

เหนือกว่า

“ห้ามกินไอศกรีมในห้อง” โดโรรีต้าเดินไปหยิบถ้วยไอศกรีมออกจากมือของ เอริค แล้วปาลงถึงชยะ

คุณคนหนึ่งที่อยู่ในห้องรีบเดินมาห้ามเธอ “คุณโดโรรีต้าครับ ไม่เป็นไรหรอกนะ ครับ ให้เขากินเถอะ” เขาเหลือบมองถึงชยะ ก่อนจะหันไปพูดกับเอริคว่า “เดี๋ยวคุณไปซื้อ มาให้ใหม่ล่ะ”

“คุณคารอสคะ” โดโรรีต้าจับไหล่ของเธอไว้ แล้วออกแรงบีบจนคารอสรีว หน้า “กฎต้องเป็นกฎค่ะ ไม่อย่างนั้นเราจะตั้งกฎขึ้นมาทำไมล่ะคะ ถ้าคนใดคนหนึ่งจะมี อกสิทธิ์เหนือกว่า”

“แหม คุณโดโรรีต้า” คารอสค่อย ๆ ถดถอยกลับไปยังโต๊ะของตัวเอง

โดโรรีต้าปรายตามองเอริคที่ก้มหน้างูดไม้ก้ำล้าสบตาเธอ “คงไม่เคยมีใครทำ แบบนี้ใส่เธอเลยสินะ เอริค” หญิงสาวจับมืออมิตตาไปนั่งบนโซฟาตรงข้ามกับเด็กชาย

“มะ...แม่ผมเอาเรื่องครูแน่!” แม้จะตัวสั้นนั่งงกแต่เอริคก็ยังตะเบ็งเสียงใส่ อีก ฝ่าย

โดโรรีต้าหัวเราะชอบใจ “มาดูกันว่าแม่ของเธอจะทำอะไรได้บ้าง”

อมิตตาเอนตัวเข้าไปกระซิบกับหญิงสาวว่า “ชอบคุณนะคะ” โดโรรีต้าหันมอง เด็กหญิงแล้วลูบศีรษะเธอเบา ๆ

เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะของโดโรรีตาดังขึ้น หญิงสาวลุกไปรับ ก่อนจะขมวดคิ้ว แน่นแล้วถอนหายใจ

“แม่ไม่มาใช่ไหมล่ะครับ” เอริคยิ้มเป็นต่อ “ครูยอมแพ้เถอะ”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเรียกให้ทุกคนในห้องหันไปมอง ผู้หญิงสวมชุดทำงาน ทำทางทะมัดทะแมงยืนอยู่ตรงประตู เธอค้อมตัวให้คนที่นั่งอยู่ในห้อง แล้วเอ่ยแนะนำ ตัวเสียงเบา “แม่ของอมิตตาคะ”

อมิตตารีบเข้าไปช่วยแม่ถือกระเป๋าใบโต แล้วพามาที่นั่งข้าง ๆ เธอบนโซฟา แม่

ของอมิตดาอุบผมเผ้าลูกสาว ก่อนจะจุมพิตหน้าผากของเธออย่างรักใคร่

โดโรริต้ารีบเดินไปต้อนรับ “สวัสดิ์คะ คุณแม่”

“วิรินดาคะ” แม่ของอมิตดาแนะนำตัว

“เชิญนั่งคะ คุณวิรินดา” โดโรริต้าเดินไปรินน้ำใส่แก้วแล้วนำมาวางบนโต๊ะ “ผู้ปกครองอีกท่านไม่มาด้วย แต่เราจะต้องคุยเรื่องนี้กันคะ”

วิรินดาอมองหญิงสาวด้วยท่าทีกังวล

“คุณวิรินดา เอริคคิดว่าถึงขยะใส่หัวลูกสาวคุณคะ”

วิรินดาขมกมือทาบปาก แล้วก้มมองอมิตดาด้วยความตกใจ

“และฉันเชื่อว่า นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาทำเรื่องแบบนี้”

เอริคยังคงนั่งเป็นทองไม่รู้ร้อน

“ในเมื่อผู้ปกครองของเอริคไม่มา” โดโรริต้าพูด “อย่างเดียวที่พอจะทำได้ตอนนี้ คือให้เอริคขอโทษอมิตดาต่อหน้าคุณคะ”

คราวนี้เอริคร้องโวยวาย “ทำไมผมต้องทำ!”

“เธอทำผิด เธอก็ต้องขอโทษ” โดโรริต้าไม่ยอมแพ้

“ไม่ขอโทษ! หูจไม่ต้องขอโทษคนพวกนี้ด้วย”

โดโรริต้าตั้งท่าจะพูดอะไรต่อ แต่วิรินดาเอื้อมมือมาจับแขนเธอเอาไว้

“ไม่เป็นไรคะ” หญิงวัยกลางคนทำสีหน้าเหนื่อยล้า

อมิตดาเองก็เหลือบมองครูสาวด้วยแววตาเจ็บปวด

เอริคลงมาจากโซฟา “ครูโดนดีแน่!” เขาตะโกนเป็นครั้งสุดท้าย แล้วหันหันออกจากรoom

อมิตดาชบอกแม่แล้วปล่อยให้หน้าตาไหลรินเงียบ ๆ

โดโรริต้าพาอมิตดาเดินไปส่งแม่ของเธอที่ทางออกของอาคารเรียน วิรินดาจับ

มือลูกสาวแล้วพูดเสียงอ่อน “วันนี้ต้องทำงานล่วงเวลา คงมารับไม่ได้ล่ะจ๊ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะแม่ เดี่ยวหนูพาราเจทกลับบ้านเอง”

วิรันดาสวมกอดลูกอีกครั้ง ก่อนจะหันหลังเดินลงบันไดไป แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าว น้ำสูกปรกก็เทใส่ร่างของเธอจนเปียกโชก อมิตตาร้องด้วยความตกใจ แล้ววิ่งเข้าไปโอบประคองแม่ของเธอ

“ขอโทษชะคุณน้า! พวกเรานึกว่าไม่มีคนอยู่” เมื่ออมิตตาเงยหน้าขึ้นไปมอง ก็เห็นเอริคกับบรรดาเพื่อนตัวแสบของเขา กำลังยื่นหัวเราะคิกคักกันอย่างสนุกสนาน เด็กหญิงกำมือเข้าหากันแน่น ตัวสั่นเทาด้วยความโกรธเกรี้ยว

“เข้าไปข้างในเถอะลูก” วิรันดากระซิบบอกลูกสาว “เดี๋ยวเสื้อก็แห้งแล้ว” หญิงวัยกลางคนดันตัวอมิตตาออก แล้วรีบเดินออกไปจากโรงเรียน

“สภาพเหมือนเธอตอนกลางวันเลย ยายตัวเหม็น!” เอริคตะโกนเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่ทั่วบริเวณจะมีแต่คำว่ายายตัวเหม็น

โดโรริต้าเดินเข้าไปหาเด็กหญิง เมื่อมองเห็นใบหน้าของเธอใกล้ ๆ ก็เห็นว่า อมิตตากำลังยื่นร้องไห้

“เอริคจ๊ะ” หญิงสาวตะโกนขึ้นไปยังชั้นสองของอาคารเรียน “ยื่นหน้าออกมาขนาดนั้น ระวังพลัดตกจากหน้าต่างนะ”

“ไม่ตกหรอกน้า--เหวอ!” ไม่ทันขาดคำ มือของเอริคที่เกาะขอบหน้าต่างอยู่ก็ ลื่นหยดน้ำจนตัวทะลุออกมา เพื่อน ๆ ด้านหลังต่างร้องเสียงหลง แล้วพยายามดึงเสื้อพาร่างท่วม ๆ ของเขากลับเข้าไป บรรดาเด็กชายจอมแสบพากันหายหลังล้มล้มกับบนพื้น และส่งเสียงร้องโอดโอยดังลั่นมาถึด้านล้างอาคาร

โดโรริต้าหัวเราะชอบใจ “กลับเข้าห้องเรียนกันเถอะ” เธอเดินนำหน้าอมิตตา เข้าไปในอาคาร เด็กหญิงมองแผ่นหลังเหยียดตรงของครูสาว สลับกับมองไปยังชั้นสอง ด้วยสีหน้าฉงน

คาบบ่ายอมิตตาไม่มีสมาธิเรียนหนังสือเลย ภาพแม่ของเธอที่ตัวเปียกโชกกับเสียงหัวเราะระใจของเอริคและเพื่อน ๆ ยังคงวนเวียนอยู่ในความคิดของเธอ แม้แต่เสียงออดเล็กเรียนก็ไม่อาจปลุกเธอขึ้นมาจากเหตุการณ์นั้นได้

เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นมาจากโต๊ะ ก็เห็นว่าไม่มีใครอยู่ในห้องแล้ว เธอหลับตาแน่น แล้วปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมาเงียบ ๆ

อมิตตาไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว แต่ตาเธอวมขี้และหนักอึ้ง เด็กหญิงสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ พร้อมเปิดตากลับมาสู่โลกความเป็นจริงอีกครั้ง

แต่แล้วอะไรบางอย่างก็คลุมปิดศีรษะของเธอ แล้วออกแรงดึงจนเธอขยับตัวหนีไม่ได้ อมิตตาหอบหายใจอยู่ในถุงพลาสติก เสียงหอบของเธอดังแหบแห้ง ก่อนที่ร่างจะถูกดึงให้ลุกขึ้น แล้วลากถูสู่ตู้กึ่งไปข้างหน้า

อมิตตาร้องไม่ออกเพราะอากาศหายใจไม่พอ แต่เธอรู้สึกได้ว่าใครบางคนกำลังจับตัวของเธออยู่ คน ๆ นั้นพาเธอเดินไปเรื่อย ๆ เพราะถุงเป็นสีดำ เธอจึงมองไม่เห็นเลยว่าตัวเองกำลังเดินไปทางไหน

เดินมาได้สักพัก คน ๆ นั้นก็กระชากถุงออกจากศีรษะของเธอ อมิตตาสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด ก่อนจะเบิกตากว้างมองรอบตัว

“ยายตัวเหмян เธอทำฉันไว้แสบมากเลยนะ” เอริคเดินมายืนอยู่ตรงหน้าเธอ พลังยิ้มเยาะ “แม่ฉันบ่นจนหูชาเลย ว่าฉันไปซัดจิ้งหะงานเลี้ยงน้ำชาของแม่!”

“เอริค นี่มันจะมากเกินไปแล้วนะ” อมิตตาพยายามตะเบ็งเสียง และตั้งท่าจะพุ่งใส่เอริค แต่พวกเพื่อนของเขากลับจับตัวเธอไว้ จนเด็กหญิงขยับตัวไปไหนไม่ได้ “ทำกับแม่ฉันขนาดนั้นยังไม่พออีกหรือไง!”

เอริคหัวเราะเย้ยหยัน เด็กชายถ่มน้ำลายใส่พื้นตรงหน้าอมิตตา “ขยะแบบพวกเรานั้นขวางหูขวางตา ถ้าทำให้หายไปได้หมดก็คงจะดีไม่น้อย”

อมิตตาหอบหายใจด้วยความโกรธ เธอวิ่งตามองเด็กชาย แล้วสลับออกมาเป็นภาษาบ้านเกิด

“ภาษาอะไร ไม่เห็นน่าฟังเลย” เอริคบีบแก้มอมิตตาจนเธอพูดต่อไม่ได้ “อยู่ที่นี้ก็พูดภาษาของที่นี่สิ ยายโง่”

เอริคหันไปพยักหน้าให้เพื่อน ๆ ที่กำลังจับตัวอมิตตาเอาไว้ “เอาเธอไปได้ตรงโน้น”

อมิตตาพยายามดิ้นขยับขึ้น แต่แรงของเธอคนเดียวไม่อาจสู้แรงของเด็กอีกสามคนได้ เด็กหญิงจึงได้แต่กรีดร้องและทุบตีไปมั่วซั่ว แต่เด็กผู้ชายพวกนั้นกลับไม่ยอมปล่อยเธอไปง่าย ๆ พวกเขาอุดกระซากลากถูเธอไปยังรั้วไม้ที่ล้อมกั้นระหว่างโรงเรียนกับแม่น้ำเอาไว้

บ้ายเตือนบักอยู่ไม่ไกลบอกว่า อย่าเข้าใกล้ น้ำลึกอันตรายถึงชีวิต

“ปล่อย! จะแกลังกันแรงเกินไปแล้วนะ!” อมิตตาอาศัยจังหวะที่เด็กผู้ชายคนหนึ่งเผลอ กัดเข้าที่มือของเขาเต็มแรง เธอได้ยินเสียงกรีดร้องและกลิ่นควาเลือดในปาก แต่เด็กหญิงไม่สนใจ เธอพยายามคลานหนีออกมาจากตรงนั้น แต่ยังไม่ทันก้าว เด็กผู้ชายอีกสองคนก็กระซากผมของเธอนจนหายไปด้านหลัง อมิตตาล้มลุกคลุกคลานไปกับพื้นดินชื้น ๆ จนเนื้อตัวเปอะเปื้อนไปด้วยคราบสีน้ำตาล

“เหมือนสีผิวเธอเลย!” เอริคเข้าไปผลักศีรษะอมิตตากระแทกกับพื้น เด็กหญิงโง่งนงด้วยอาการมึนงง ดวงตาสีน้ำตาลซ่อนมองพวกของเอริคทั้งน้ำตา

“เธอร้องให้วะ”

“โอ้ ๆ ยายเด็กขี้แฉะ ร้องหาแม่แม่ก็ไม่มาหา”

พวกเขาหัวเราะอหังาย อมิตตากำดินกำหญ้าบนพื้น ก่อนจะตัดสินใจผุดลุกขึ้น แล้วสวนหมัดใส่หน้าของเอริคทันที

เอริคล้มลุกไปกับพื้น เขากุมหน้าแล้วร้องดุดันด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส เด็กผู้ชายที่เหลือรีบวิ่งเข้าไปตะครุบร่างของอุมิตตา เด็กหญิงกรี๊ดร้องตะโกนป่นเสียง หอบ แล้วพยายามดิ้นขัดขึ้น แต่แรงคนเดียวไม่อาจสู้แรงของเด็กชายสามคนได้ คราวนี้พวกเขาไม่เพียงจับแขนขาเธอเท่านั้น แต่พวกเด็กผู้ชายอุ้มเธอขึ้น แล้วเหวี่ยงข้ามรั้วลงแม่น้ำไป

อุมิตตากระเสือกกระสนอยู่ใต้น้ำ เด็กหญิงพยายามโผล่หน้าขึ้นมาร้องขอความช่วยเหลือ แต่ยี่งอปากน้ำก็ยั้งเข้าไปในคอ จนเธอสำลักและเริ่มหมดแรง ข้างล่างทำเธอไม่มีสิ่งใดให้ยึดเกาะได้เลย ขาทั้งสองข้างจึงได้แต่ปดปายอยู่อย่างนั้น แต่ไม่อาจพาร่างของตัวเองขึ้นมาเหนือผิวน้ำได้

เอริคขีดเลือดที่ไหลจากมุมปาก ก่อนจะล้อเลียนอุมิตตา “ว่ายน้ำไม่เป็นละสิ ไม่มีเงินจ่ายค่าเรียนว่ายน้ำก็แหย่นอนนะ อามิต”

“ช่วย...ด้วย”

“อะไรนะ ได้ยินไม่ชัดเลย” แล้วพวกเด็กผู้ชายก็หัวเราะร่วนไปด้วยกัน ทั้งให้อุมิตตาจมลงสู่ก้นบึ้งของแม่น้ำเพียงลำพัง

“เอริค” เด็กผู้ชายคนหนึ่งพูดขึ้น “เธอไม่ขึ้นมาเลยอะ”

เอริคชะโงกหน้าข้ามรั้วไปมองผิวน้ำที่นิ่งสนิท “เดี๋ยวเธอก็ขึ้นมา ใครมันจะว่ายน้ำไม่เป็นขนาดนั้น”

แต่จนแล้วจนรอดอุมิตตาก็ไม่ขึ้นมา

เอริคและพรรคพวกเริ่มอยู่ไม่เป็นสุข

“กะ...กลับกันเถอะ” เอริคทำเป็นมองนาฬิกาข้อมือ “คนขับรถจะมาจับฉันแล้ว”

พวกเด็กผู้ชายค่อย ๆ เดินถอยหลังจากไป แม้สายตาจะไม่อาจละจากผิวน้ำที่นิ่งสงบนั้นได้ แต่สองขาของพวกเขาก็ไม่หยุดเดิน ไม่นานกลุ่มเด็กทั้งสี่คนก็ทิ้งอุมิตตาไว้เบื้องหลัง รอบบริเวณกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง จวกับไม่เคยมีสิ่งใดเกิดขึ้น

อมิตตายังไม่หมดสติ เธอปล่อยให้ร่างของตัวเองจมลงสู่ก้นแม่น้ำช้า ๆ ขณะที่สายตาก็ทอดมองผิวน้ำ ด้านล่างนี้เจียบสงบเหลือเกิน ไม่มีเสียงหัวเราะเย้ยหยันมากวนใจ เด็กหญิงหลับตา แขนและขาเริ่มลอยตามแรงดันน้ำ พร้อมสติที่เริ่มเลือนลาง

แต่แล้วด้านหลังของเธอก็รู้สึกอุ่น ทั้งที่สายน้ำเย็นเยียบแต่ด้านหลังกลับเริ่มอุ่นขึ้นเรื่อย ๆ อมิตตาลี้มตาขึ้นอีกครั้ง

แสงประหลาดฉายขึ้นมาจนถึงตัวเธอ โอบล้อมร่างกายไว้เร็ววแรงของอมิตตาเอาไว้ ก่อนที่เธอจะรู้สึกว่าร่างกายถูกดึงขึ้นไปด้านบน อมิตตาทลบตาลงอีกหนเมื่อแสงสว่างเจิดจ้าขึ้นเรื่อย ๆ จนเธอไม่อาจทนมองแสงนั้นได้อีกต่อไป และเมื่อรู้สึกตัวอีกที ร่างของเธอก็ลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำอีกครั้ง

“เฮ้อก!”

อมิตตาสลัดทั้งน้ำทั้งลมหายใจของตัวเอง ร่างของเธอถูกลากไปไว้บนฝั่งพร้อมทั้งพวงเธอให้ขำมั่วกลับมายังที่ปลอดภัย

“ตัวเปียกชกเขียว” เสียงเยียบเย็นดังขึ้น แล้วมือที่ทาเล็บสีแดงก็จับลงบนไหล่ของอมิตตา “เดี๋ยวก็ไม่สบายหรอก”

“ครูโตโรรिता!” อมิตตาถอนหายใจด้วยความโล่งอก “ตกใจหมดเลย”

“ตามมา” แคทเทอรินสั่งอมิตตา แม้เด็กหญิงจะยังไม่เข้าใจสถานการณ์ แต่ก็เดินตามไปทันที

แคทเทอรินเดินนำไปยังซอกระหว่างอาคารกับกำแพงด้านหลังโรงเรียน ตอนแรกอมิตตาเห็นเพียงช่องแคบมืดทึบ แต่เมื่อกะพริบอีกที กลับเห็นเป็นหน้าต่างกระจกใสบานยาวที่มองลอดเข้าไปด้านในไม่ได้ แคทเทอรินเอี้ยวตัวมองอมิตตา “เข้าไปสิ”

“แต่มันเป็นกระจก...”

“เดินเข้าไปได้เลย” แคทเทอรินย้ำอีกรอบ อมิตตาจึงไม่มีทางเลือก นอกจากค่อย ๆ ยื่นมือไปวางแนบกับหน้าต่างบานยาว และเรื่องเหลือเชื่อก็เกิดขึ้น มือของเด็กหญิงทะลุเข้าไปด้านใน เมื่อเธอดันตัวเข้าไปอีก คราวนี้เธอก็เดินทะลุเข้าไปในหน้าต่าง

เล่าเรื่อง

0

อมิตตามองไปรอบ ๆ เธอเห็นผนังสีทึบด้านซ้ายขวาที่ไม่มีสิ่งใดแขวนอยู่ ด้านหน้าเป็นโต๊ะตัวยาว มีชั้นหนังสือตั้งเรียงรายอยู่ด้านหลังโต๊ะตัวนั้น เด็กหญิงเห็นแสงสว่างลอดออกมาตามช่องว่างระหว่างชั้น ก่อนที่เธอจะได้ยินเสียงพิมพ์ “เข้าแล้ว”

“จะเย็นแล้วต่างหาก” อมิตตาหันไปข้างหลัง หวังจะมองออกไปด้านนอก แต่เธอกลับเห็นเพียงผนังโล่ง ๆ ไม่ใช่หน้าต่างกระจกบานใสอย่างในตอนแรก “ทางเข้า...”

เมื่อเด็กหญิงหันหน้ากลับมา ก็เห็นแคทเทอร์นกำลังจิกยืมรอกอยู่

“คุณเป็นใครกันแน่”

“อย่างที่เจ้าเห็นซ้ำไม่ใช่มนุษย์” แคทเทอร์นหยิบเสกเทียนสีดำออกมาวางบนโต๊ะ แล้วจุดไฟบนไส้เทียน “เรียกซ้ำว่ามาตามแคทลี”

พลันแสงสีของก็โอบล้อมรอบตัวของอมิตตา แล้วหนังสือประหลาดที่เธอเห็นในล็อกเกอร์ก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าแคทเทอร์น

“เจ้าจับหนังสือเล่มนี้ไปแล้วใช่หรือไม่”

อมิตตาพยักหน้าเกร็ง ๆ

“แล้วเจ้าเปิดอ่านหรือยัง”

อมิตตาส่ายหน้า ตามองหนังสือที่ลอยลงมาอยู่ในมือของเธอ

“เปิดสิ หนังสือเล่มนี้จะทำให้ชีวิตของเจ้าเปลี่ยนไป”

เด็กหญิงมองหนังสือในมือด้วยสายตาหวาดระแวง แต่ที่สุดลมหายใจเข้า แล้วเปิดหนังสือไปที่หน้าแรก แสงสว่างสีขาวเจิดจ้าส่องออกมาจากหน้าหนังสือจนเธอต้องหลับตา

เมื่ออมิตตาลืมตาขึ้นมาอีกที เธอก็กลับยืนอยู่หน้ารั้วกันแม่น้ำเสียแล้ว

อมิตตาหันรีหันขวามองไปรอบตัว บริเวณที่เธอยืนอยู่เป็นสถานที่ต้องห้าม
ประจำโรงเรียน เพราะติดแม่น้ำลึก ครูจึงสั่งไม่ให้นักเรียนมาวิ่งเล่นตรงนี้

“เย็นแล้วนี่นา” อมิตตานวดขมับที่ปวดตบ ๆ “แม่! ได้เวลาแม่มารับแล้ว” เด็ก
หญิงร้องเสียงดัง ก่อนจะออกวิ่งไปจากบริเวณนี้

เมื่อเธอวิ่งมาถึงหน้าประตูโรงเรียน ก็เห็นแม่ยืนคุยกับครูหน้าประตูอยู่

“อมิตตา!” แม่ของเธอทำเอวแล้ววิ่งตามอง “แม่เป็นห่วงแทบแย่ หายไปไหน
มา”

อมิตตาได้แต่หัวเราะแห้ง ๆ แล้วค้อมตัวให้ครูหน้าประตู ก่อนจะเดินตามแม่
ออกไป

“แล้วน้องล่ะคะ”

“เราเจไปซื้อของกับพ่อ” แม่ของอมิตตานวดไหล่ซ้ายของตัวเอง “ต้องไปซื้อ
ของมาทำกิจกรรมวันพรุ่งนี้”

“จะมีคนมาประเมินโรงเรียนน้องหรือคะ”

“น่าจะเป็นอย่างนั้น”

สองแม่ลูกพากันเดินบนถนนที่มีแต่คนออกมาเดินเล่นยามเย็นกัน เด็ก ๆ จูงมือ
พ่อแม่แล้วหัวเราะอย่างสดใสว่าเจิงดังดูตสายตาของเธอ แต่เมื่อพ่อแม่ของเด็กเหล่านั้น
เห็นว่าเธอกำลังมองอยู่ ต่างก็พากันจูงลูกตัวเองเดินไปอีกทาง อมิตตาก็มึนหน้ามองพื้น
แล้วเดินต่อไปโดยไม่มองสิ่งใดอีก

พอเข้ามาถึงบริเวณชุมชนของเธอ อมิตตาก็ว่าเจิงขึ้น เธอกับแม่ทักทายคนใน
ชุมชนที่ออกมาพบปะกันยามเย็น มีคนฝากของกินให้พวกเธอนำกลับบ้านไปด้วย พอ

เดินมาถึงหน้าบ้าน สองแม่ลูกก็ถือของเต็มไม้เต็มมือไปหมด

อมิตตาเอาของไปเก็บ แล้วล้างไม้ล้างมือมาเตรียมตัวทำอาหารกับแม่ มือเย็นของบ้านมักจะยิ่งใหญ่เสมอ แม้วัตถุดิบที่ใช้ทำอาจจะไม่เยอะ แต่ในเรื่องของปริมาณอมิตตามันแน่ใจว่าบ้านของเธอไม่เป็นสองรองใคร เธอช่วยแม่ทำอาหารกระทั่งพ้ามืด และพอกับน้องชายกลับมาถึงบ้านด้วยสภาพเหงื่อโชกกาย

“ไปอาบน้ำอาบทำก่อนไป แล้วค่อยมากินข้าว” แม่ไล่ให้ทั้งสองคนไปอาบน้ำ ขณะกำลังจัดโต๊ะอาหารไปด้วย

ครอบครัวนั่งกินข้าวกันพร้อมหน้า ราเชมมีเรื่องมาคุยระหว่างมื้ออาหารเยอะแยะเต็มไปหมด น้องชายของอมิตตาดูตื่นเต้นมากที่จะได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ในวันพรุ่งนี้

“แล้วลูกล่ะ อมิตตาที่โรงเรียนเป็นอย่างไรบ้าง” พ่อหันไปถามลูกสาวคนโต อมิตตาขะขิงก็กำลังกินข้าว ก่อนจะอ้อมแอ้มตอบพ่อไป

“ก็ดีค่ะ”

“ถ้ามีปัญหาให้บอกแม่ล่ะลูก” แม่ของเธอพูดแล้วมองตาลูกสาวด้วยความห่วงใย “ถึงพวกนั้นจะใหญ่มาจากไหนก็ตาม แม่จะปกป้องลูกเอง”

“แคไทร แล้วพอกับแม่ก็จะไปหาลูก” พ่อเสริม พร้อมยิ้มให้อมิตตา

อมิตตาดูตื่นแต่เช้ามืด คนในบ้านยังคงหลับไหล แต่เธอต้องรีบไปส่งนมตามบ้านในอีกละแวกหนึ่ง เด็กหญิงจะเดินไปรับกระเป๋านมจากรถขนส่งที่จอดอยู่หน้าชุมชน แล้วเริ่มทำงานตอนฟ้าสว่างพอดี

...ผู้ปกครองหลายท่านกล่าวว่า เรื่องการทำร้ายร่างกายกันภายในโรงเรียนเป็นเรื่องที่มีมานานแล้ว ไม่เพียงเกิดกับเด็กนักเรียนเท่านั้น แต่คุณครูเองก็มีการทำร้ายร่างกายเด็กด้วย

เสียงผู้ประกาศข่าวดังลอดออกมาทางหน้าต่างของบ้านหลังหนึ่ง อมิตตาวางขวดนมไว้หน้าบ้านหลังนั้น แล้วแอบย่องไปฟังข่าวจากโทรทัศน์

“เพราะเราไม่ใช่ผู้มีอำนาจ เพราะเราไม่มีเงินไปมอบให้เขา เขาเลยจะทำอะไรกับลูกเราก็ได้”

อมิตตาคำสาयกระเป่าใส่ขวดนมแน่น แล้วเงี่ยหูฟังต่อ

แต่เสียงผู้ประกาศข่าวหายไป และแทนที่ด้วยเสียงจากรายการบันเทิงยามเช้าแทน

“ทำให้เป็นเรื่องใหญ่กันไปได้” เสียงผู้ชายเจ้าของบ้านถอนหายใจเสียงดังเรียกให้อมิตตาได้สติ แล้วเดินอย่างหมดเรี่ยวแรงไปส่งนมที่บ้านอื่นต่อ

เธอมาหยุดยืนอยู่หน้าบ้านสุดท้ายในรายชื่อผู้ส่งนม ปกติบ้านนี้เป็นบ้านร้าง แต่วันนี้ด้านในกลับมีเงาคนเดินผ่านไปผ่านมาทางหน้าต่าง

“เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ละมั้ง” อมิตตาพึมพำกับตัวเอง แล้วเดินไปวางขวดนมไว้หน้าประตูบ้าน เธอกดออกหน้าบ้านเป็นสัญญาณบอกว่าจะมาส่งแล้ว ก่อนจะหันหลังเดินจากมา

“เดี๋ยวก่อนสิจ๊ะ”

อมิตตาชะงักฝีเท้า แล้วหันกลับไปมอง เธอเห็นหญิงสาวหน้าคมผมยาวสลวยสีดำกำลังยืนพิงกรอบประตูอยู่

“มากินมื่อเข้ากับฉันหน่อยสิ ฉันทำไว้เยอะเกินไป กลัวว่าจะกินไม่หมดนะ” เธอว่าพลางแยมริมฝีปากสีแดงสดเป็นรอยยิ้มกว้าง

อมิตตารีบโบกมือเป็นพัลวัน

“ไม่ต้องกลัวไปหรอก ฉันชื่อโคโรริต้า แล้วเธอล่ะ”

“อ...อมิตตาค่ะ” อมิตตาเดินถอยหลัง “ขอโทษด้วยนะคะ!” แล้วเด็กหญิงก็วิ่งหนีไป

เธอเอากระเป๋านมไปส่งคืนที่รถ แล้วจำอำวกลับบ้าน เมื่อเธอกลับมาถึงก็เห็นน้องชายนั่งรออยู่หน้าบ้าน พร้อมกระเป๋านักเรียนของเธอ

“พี่มาช้า” ราเจชบ่น แล้วยื่นกระเป๋าส่งให้พี่สาว

“พี่ขอโทษจ๊ะ” อมิตตาจับมือน้องชายแล้วพาเดินออกมาจากบ้าน

แต่ขณะเดินอยู่ริมถนน รถคันหนึ่งก็แล่นมาด้วยความเร็วสูง ล้อรถบดถนนตรง
แอ่งน้ำ ทำให้น้ำที่ขังอยู่บนพื้นสาดกระจายไปถูกตัวสองพี่น้องจนตัวเปียกโชก อมิตตา
พยายามบังน้องชายเอาไว้ แต่ไม่ทันการ น้ำซังสกปรกสาดกระเด็นถูกใบหน้าของราเจ
ชไปเสียแล้ว

ราเจชล้างน้ำแล้วเช็ดหน้าเช็ดตา อมิตตารีบก้มมองน้องชาย เมื่อเห็นดวงตา
แดงก่ำของน้อง เธอก็หันขวับไปมองรถคันนั้นที่จอดเทียบทางเท้าอยู่ทันที

“ขับรถประสาอะไรของคุณ!” เด็กหญิงจูงมือน้องชายเดินไปทวาดเสียงดังใส่
กระจกรถสี่ที่บ

กระจกเลื่อนลง เผยให้เห็นใบหน้าอ้วนท้วมของเด็กชายคนหนึ่ง เขายิ้มเยาะ
ใส่อมิตตา แล้วพูดอย่างไม่ยี่หระว่า “พอดีตัวเธอก็น่าไปกับถนนนะ ก็เลยมองไม่เห็น”

อมิตตาคำหมาดแน่น แล้วกระซิบล่อรถไฟฟ “เอริค”

“ไว้เจอกันที่โรงเรียน” เอริคเลื่อนกระจกขึ้น แล้วรถก็ขับออกไป

“พี่ฮะผมแสบตา” ราเจชดึงแขนเสื้อพี่สาว แล้วขยี้ตา

อมิตตารีบกุ๊กกฏอหยาบขวิดน้ำมาล้างตาให้น้องชาย แต่ดูเหมือนราเจชจะไม่รู้
สึกดีขึ้น เธอจึงพาน้องกลับไปล้างตาที่บ้าน พอเห็นว่าน้องชายอาการเริ่มดีขึ้นแล้ว พวก
เขาก็พากันเดินไปที่โรงเรียน อมิตตาต้องเสียเวลาอธิบายให้ครูหน้าโรงเรียนฟังว่าทำไม
จึงมาสาย แต่ไม่ว่าจะพูดอย่างไร ทั้งน้องชายและเธอต่างก็ถูกทำโทษอยู่ดี

หลังเลิกเรียน นักเรียนพากันทยอยออกไปทางประตูโรงเรียน แต่อมิตตาเดินสวนพวกเขาไปหยิบไม้กวาดกับตะกร้าใส่ใบไม้แห้งออกมาจากห้องเก็บของ แล้วไปกวาดใบไม้แห้งบนสนามของโรงเรียน

ช่วงนี้เป็นฤดูใบไม้ร่วง ใบไม้แห้งจึงเต็มสนาม อมิตตาลากตะกร้าไปทิ้งเศษใบไม้ลงถังขยะประมาณสองสามรอบได้แล้ว แต่บทลงโทษของเธอยังคงดำเนินต่อไป

และยิ่งยากเย็นแสนเข็ญมากขึ้นไปอีก เมื่อปลายทางตาเธอเหลือบเห็นเอริคกับพรรคพวกเดินเข้าไปหาตะกร้าใส่ใบไม้

“ทำอะไรผิดอีกล่ะ ยายตัวเหม็น” เอริคทำหน้าที่ทำตาล้อเลียนใส่เธอ

อมิตตาถอนหายใจ มีอกำไม้กวาดแน่น เด็กหญิงไม่ตอบโต้อะไรกลับไปเลย เธอทำเพียงกวาดใบไม้ต่อไปเสีย ๆ

“อ้าว โคนน้ำสะอาดทีเดียว ถึงกับพูดไม่เป็นเลยเธอ” เอริคเดินไปผลักหลังของอมิตตา จนเธอเซไปข้างหน้า

พวกเพื่อนของเขาก็เริ่มแผลงฤทธิ์ แต่ละคนเดินเตะใบไม้แห้งที่อมิตตากวาดมารวมกันไปคนละทิศละทาง ยิ่งลมพัด ใบไม้ก็ยิ่งกระจายตัวออกไปทั่วพื้นสนาม เอริคขีดหน้ามองอมิตตาแล้วยิ้มมุมปาก เด็กหญิงจ้องตาเขาแล้วถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

“ไม่รำคาญตัวเองบ้างเธอ เอริค” อมิตตาซึ่งปลายด้ามไม้กวาดใส่หน้าเอริค จนเด็กชายผลอผงะถอยหลัง “ลูกชายของผู้บริหารโรงเรียน มีดีแค่กลั่นแกล้งคนอื่นไปวัน ๆ เฮอะ น่าสมเพช”

“พูดแบบนี้อยากเจอดีใช่ไหม!” ลิ่นคำของเอริค เพื่อนคนหนึ่งของเขา ก็เตะตะกร้าใส่ใบไม้แห้งจนล้ม ใบไม้ปลิวว่อนอยู่กลางอากาศ แล้วตกลงมากองทับถมกัน

บนพื้นเป็นพะเนิน

“ฉันท้อมเต็มทนแล้ว” อมิตตาอย่างสามชุกเข้าไปหาเอริค “เธอจะแก้งฉันท่าไรก็ได้ เอริค” เอริคก้าวถอยหลัง “แต่อย่าได้มายุ่งกับน้องชายฉันทเป็นอันขาด!” ว่าจบก็กระทุ้งด้ามไม้กวาดกับพุงของเอริคเต็มแรง จนเขางอตัวเป็นกุ่มลงไปร้องโอดโอยอยู่บนพื้น

เอริคตะโกนเสียงดัง “จับเธอไว้!”

เพื่อนของเอริคกรูเข้าไปจับแขนจับขาของอมิตตา เด็กหญิงพยายามใช้ไม้กวาดไล่ตีพวกเขา แต่ด้วยกำลังคนทีมากกว่า สุดท้ายด้ามไม้กวาดก็ถูกขยี้ไป เด็กหญิงตกอยู่ในกำมือของพวกเขาเด็กผู้ชายเป็นที่เรียบร้อย

“ปล่อย!” อมิตตาทักพื้น แล้วจ้องเอริคอย่างอาฆาตแค้น

เอริคหัวเราะเยาะขณะเดินไปหาอมิตตา เขาก็มองเธอ แล้วพูดเสียงหยันว่า “เธอมันอ่อนแอ ให้ตายก็ไม่มีวันทำอะไรฉันทได้หรอก”

เด็กชายก้มลงกำใบไม้แห้งขึ้นมาเต็มมือ ก่อนจะใช้มืออีกข้างบีบข้างแก้มของอมิตตา บังคับให้เธออ้าปาก “เธอจะเอาใบไม้แห้งไปทิ้งถึงขยะใช่ไหม” อมิตตาพยายามหุบปาก แต่ด้วยแรงบีบที่มากเกินไปจะต้านไหว ทำให้ปากของเธออ้ากว้างขึ้นเรื่อย ๆ “กินเข้าไปสิ ตัวเธอนี้แหละถึงขยะชั้นดี”

แล้วเอริคก็ยึดใบไม้ในกำมือเข้าปากอมิตตา เด็กหญิงพยายามดิ้นรนขัดขืนจนน้ำตาไหล แต่พวกเขาเด็กผู้ชายไม่ปล่อยเธอไป ขี้ร้ายยังหัวเราะชอบใจกับท่าที่แสนทรมานของเธอ

เด็กหญิงสำลักน้ำลาย และเศษใบไม้ในปาก อมิตตาฟันใบไม้แห้งบางส่วนออกมาจากปาก แล้วทิ้งตัวอย่างหมดแรงลงบนพื้น

“ละเทะไปหมดเลย” เอริคใช้เท้าเขี่ยใบไม้แห้งตรงหน้าอมิตตา “ทำงานไม่ได้เรื่องเหมือนพวกคนในชุมชนเธอเลยนะ” เด็กชายหัวเราะว่า แล้วปรายตามองเด็กหญิง “แล้วยังจะมีหน้ามาขอชื้อนค่าแรงอีก น่าสมเพช”

อมิตตาโอไฮลกลไม่หยุด เธอกำสองมือเข้าหากันแน่น แล้วซ่อนตาที่คลอไปด้วยน้ำสีใสมองเอริค

“เบื่อแล้ว” เอริคไหวไหล่แล้วหันหลังเดินตะโป้ไม่แห่งไปบนสนาม “กลับดีกว่า”

พรรคพวกของเอริคเดินเฉียดอมิตตาตามหลังเอริคไป บางคนยังอุตุส่าห้ใช้เท้าเขี่ยร่างของเธอให้พ้นทาง อมิตตาก็หันหน้าซบหน้าผากลงกับพื้น ก่อนจะกรีดร้องเสียงดัง

“เอริค!”

สนามที่เรียบร้างผู้คน ตอนนั้กลับดังสะท่อนก้องไปด้วยเสียงกรีดร้องของอมิตตา เด็กหญิงผุดลุกขึ้นแล้ววิ่งตรงเข้าไปหาเอริค บรรดาเด็กผู้ชายต่างหันไปมองเธอ และโดยไม่ทันตั้งตัว อมิตตาก็คว่ำมลัน ๆ ของเอริคเอาไว้ แล้วกระซอกเต็มแรง

“โอ๊ย! ยายบ้า ทำน้ำอะไรของเธอ”

อมิตตาไม่สนใจเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของเอริค เธอทิ้งมมเขา แล้วทุบตีเอริคไม่ยั้ง พรรคพวกของเด็กชายรีบเข้ามาจับตัวเธอเอาไว้ แล้วดึงให้ออกห่างจากเอริคร่างของอมิตตาลอยตามแรงกระซอกของพวกเขาของเด็กผู้ชาย แต่เด็กหญิงด้นรนต่อสู้อจนเด็กผู้ชายบางคนร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดเมื่อหมัดของเธอตอยเข้าที่หน้าโดยบังเอิญ เอริคกุมศีรษะของตัวเอง แล้วพุ่งเข้าไปส้ออมิตตาด้วยความโกรธเกรี้ยว พวกเด็กผู้ชายรีบพลอยตัวเธอเมื่อเห็นเอริควิ่งเข้ามา และพริบตาเดียว ร่างของอมิตตาก็ลอยไปด้านหลังตามแรงกระแทก ศีรษะของเธอฟาดกับขอบพื้น ก่อนที่เธอจะแน่นิ่งไป

เอริคหอบหายใจเสียงดัง เขาจับจ้องอมิตตาที่นอนอยู่บนพื้น “ยายเน่า” เด็กชายค่อย ๆ เดินเข้าไปหาอมิตตา “เฮ้ย ผลักนิตเดียวเอง อย่าล้าออยไปหน่อยเลย”

แต่ไม่ว่าจะเรียกเท่าไรอมิตตาก็ไม่ตื่นขึ้นมา

เพื่อนคนหนึ่งของเอริคเดินเข้าไปใช้เท้าเขี่ยร่างของเธอ ก่อนที่เขาจะร้องเสียงดังแล้วทรุดลงไปนั่งกับพื้น

“เลือด! เลือด!”

เด็กคนอื่นตัวแข็งค้าง หน้าซีดเผือดยามเห็นเลือดไหลออกมาจากด้านหลัง
ศีรษะของอมิตตา

“เอริค! เธอตายแล้วแน่ ๆ เลย!” เพื่อนคนอื่นรีบเข้าไปช่วยตัวเอริคอย่าง
บ้าคลั่ง แหวดตาของพวกเขาฉายแววหวาดกลัวสุดขีด

เอริคตัวสั่น เขากลอกตามองไปมา แต่ไม่อาจให้คำตอบกับเพื่อนได้

“แม่น้ำ!” เพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้น แล้วชี้ไปยังแม่น้ำด้านหลังโรงเรียน “แม่น้ำต้อง
ห้ามไง”

เอริคพยักหน้าด้วยท่าที่เหม่อลอย “ใช่ แม่น้ำ” เขาหันไปมองเพื่อนแต่ละคน
แล้วชี้นิ้วไปยังอมิตตา “ไปอุ้มเธอขึ้นมา”

แต่ละคนเกียงกัน ไม่มีใครอยากเข้าไปอุ้ม แต่เมื่อเอริคตวาดเรียกสติแต่ละคน
พวกเขาก็เดินเข้าไปกร่างของอมิตตาขึ้นมาประคอง แล้วลากเธอไปยังแม่น้ำที่ติดป้าย
เอาไว้ว่าอันตราย ห้ามเข้าใกล้

“เอาละนะ” เด็กผู้ชายทั้งสี่คนจับแขนและขาของอมิตตาคนละข้าง โดยมีเอ
ริคยืนกำกับอยู่ด้านหลัง

พวกเขาเหวี่ยงร่างของอมิตตาลงน้ำ เสียงดังตูมใหญ่พร้อมกับน้ำที่สาด
กระจาย เลือดสีแดงลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำ แล้วร่างของอมิตตาก็ค่อย ๆ จมลงไปสู่ก้น
บึงเบื้องล่าง

“ไม่เป็นไร” เอริคพูดเสียงสั่น “กลับบ้านกันเถอะ”

พวกเขาเด็กผู้ชายมองแม่น้ำที่แดงจาดไปด้วยเลือดเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะแยก
ย้ายกันเดินจากไป

ที่จริงแล้วอมิตตายังไม่ตาย

เธอเพียงสลบไปครู่เดียวเท่านั้น

เด็กหญิงลิมตาขึ้นมองผิวน้ำ เธอเห็นแสงสีส้มของยามเย็นสว่างอยู่ด้านบน
น้ำวูบไหวส่งเสียงอ้ออึ้งประหลาดอยู่ในหูของเธอ อมิตตาปล่อยให้ตัวเองจมดิ่งลงไป

เบื้องล่าง ไม่เหลือเรี่ยวแรงมากพอให้เตชะพาตัวเองกลับขึ้นไปเหนือผิวน้ำอีกแล้ว

แต่แล้วอมิตตาก็เห็นเงาดำ ๆ ของใครบางคนกำลังว่ายน้ำลงมาหาเธอ

“อดทนไว้ เดี่ยวก็จบแล้ว”

แล้วสติของอมิตตาก็เลือนหายไป

อมิตตาไออย่างแรง เธอพ่นน้ำออกมาจากปาก แล้วพยายามหายใจอีกครั้ง

“เจ้าฟื้นแล้ว” เสียงของผู้หญิงเรียกให้อมิตตาเปิดเปลือกตาขึ้น

อมิตตายันตัวขึ้นนั่ง แล้วกวาดตามองไปรอบตัว มีผนังสีที่บล่อมเธอไว้ทั้งซ้ายขวา ด้านหลังโต๊ะเป็นร่างสูงโปร่งของหญิงคนหนึ่ง

“อมิตตาที่รัก” หญิงคนนั้นพูด “จำข้าได้ไหม”

อมิตตาเพ่งมอง ลู ๆ ชื่อหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในความทรงจำ “มาตามแคท” เด็กหญิงถามเสียงแหบ “มันเกิดอะไรขึ้น”

มาตามแคทกระแอมไอ “เจ้าจำได้ไหม ว่าก่อนมาที่นี่ เกิดอะไรขึ้นกับเจ้าบ้าง”

อมิตตามองมาตามแคทด้วยสายตาตั้งคำถาม ก่อนจะส่ายหน้า

“อมิตตา เจ้าตายแล้ว”

เด็กหญิงชะงัก เกือบหยุดหายใจ

“เจ้าตายตั้งแต่ครั้งแรกที่เราเจอกัน”

อมิตตาเบิกตากว้าง “เป็นไปได้”

“มันเป็นผลมาจากคัมภีร์พยากรณ์” แคทเทอร์รินอธิบาย แล้วชูหนังสือประหลาดที่อมิตตาเจอในลิ้นกเกอร์ให้เธอดู “คัมภีร์พยากรณ์จะบอกชะตาชีวิตของผู้ที่แตะต้องมัน เมื่อจับมันแล้วเจ้าต้องเปิดเพื่อให้มันบอกชะตากรรมของเจ้า”

ฮวาจุงมืออมิตตาเดินเข้าไปใกล้โต๊ะตัวยาว แคทเทอร์รินพูดต่อทั้งที่ยังจ้องเด็กหญิงไม่วางตา

“ปกติแล้วศาสตร์พยากรณ์ของโลกพิศวง จะทำนายได้เพียงทางเลือก

เดียว และเป็นการทำนายที่ไม่แน่นอน” แคทเทอรีนคอยสังเกตท่าทีของอมิตตา “แต่ คัมภีร์พยากรณ์จะทำนายอนาคตได้หลายทาง และเป็นอนาคตที่แม่นยำ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง”

แคทเทอรีนลูบแก้มของอมิตตาเบา ๆ “เมื่อเจ้าแตะโดนคัมภีร์ มันจึงทำนายอนาคตของเจ้า” แคทเทอรีนคลี่ยิ้มกว้าง “จุดจบของเจ้าคือการจมน้ำตาย แต่ระหว่างทางจะแตกต่างกันออกไป ซึ่งตอนนี้เจ้าได้ท่องอนาคตของตัวเองมาสองเส้นทางแล้ว” แคทเทอรีนเสกหนังสือให้หายไป “เหลืออีกเส้นทางเดียว”

อมิตตาก็มน้ำกุ่มศีรษะตัวเอง “แล้วหนูต้องทำอะไรต่อ หนูต้องติดอยู่แบบนี้ไปเรื่อย ๆ หรือคะ”

“เมื่อท่องครบทุกเส้นทางแล้ว เจ้าก็จะลงเอยตามที่ชะตากรรมของคัมภีร์กำหนดเอาไว้”

“หนูถูกกำหนดมาให้จมน้ำตายอยู่แล้วใช่ไหมคะ”

แคทเทอรีนพยักหน้า

อมิตตาบีบมือตัวเองแล้วทำหน้าเคร่งเครียด “คุณช่วยหนูได้ไหม”

“ไม่มีใครเปลี่ยนจุดจบของตัวเองได้ อมิตตา” แคทเทอรีนย้ำเสียงหนักแน่น แล้วมองอมิตตาร้องไห้สะอื้น

“อันที่จริง ข้ามายังโลกแห่งนี้ด้วยหวังว่าจะรับซื้อความหลังจากเจ้า อมิตตา”

อมิตตาเงยหน้ามองแคทเทอรีนทั้งน้ำตา

“ข้ารับซื้อความหลังอันขมขื่นของมนุษย์” แม้มดกั้มองเทียนบนโต๊ะที่ยังคงสว่างไสว “แล้วมนุษย์ก็จะลืมความหลังนั้นไป”

อมิตตาถามเสียงสั่น “ลืมหรือคะ”

“ลืมว่าเคยมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น”

“ถ้าหนูลืม แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับหนูต่อ”

แคทเทอรีนสายหน้า “เรื่องนั้นข้าตอบไม่ได้” แม่มดจึงดวงตาสีน้ำตาลของเด็กหญิง “ข้าบอกได้แค่ว่า อนาคตครั้งสุดท้ายนี้ เจ้าทำในสิ่งที่อยากทำได้นะ”

“สิ่งที่อยากทำหรือ” อมิตตาปาดน้ำตาออกจากแก้มทั้งสองข้าง

“สิ่งที่ทางเลือกอื่น ๆ เจ้าไม่ได้ทำ แต่ทำได้ในทางเลือกสุดท้ายนี้” แคทเทอรีนแย้มยิ้มแล้วจับมือของอมิตตาอย่างอ่อนโยน

อมิตตาก็หันหน้าปล่อยความคิดให้วนอยู่ในหัวตัวเอง แม่มดจับจ้องเธอด้วยดวงตาที่เปล่งประกายในเงามืด รอยยิ้มแสบะกว้างระหว่างรอฟังคำตอบจากเด็กหญิง

“แล้วหลังจากนั้นหนูก็จะเป็นอิสระใช่ไหมคะ”

แคทเทอรีนพยักหน้า “ใช่แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นส่งหนูไปยังอนาคตต่อไปเลยคะ” อมิตตามองแคทเทอรีนด้วยสายตามุ่งมั่น “หนูจะทำให้เรื่องทั้งหมดมันจบเอง”

อมิตตาดูมิตตาขึ้นมาแล้วพบว่าตนเองยืนอยู่หลังรั้วกั้นระหว่างแม่น้ำกับพื้นดิน เด็กหญิงมองแสงสีส้มค่อย ๆ อ่อนกำลังลง ก่อนจะมองนาฬิกาข้อมือ

“เย็นปานนี้แล้วหรอเนี่ย” เธอพึมพำ แล้วก็หยิบกระเป๋าที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมาสะพาย

เธอเดินออกมาจากประตูโรงเรียน เด็กหญิงเดินผ่านแผงขายหนังสือริมถนน แล้วสายตาก็สะดุดเข้ากับพาดหัวข่าวที่เขียนว่าคำสั่งยกเลิกการชุมนุมโดยด่วน ผู้ใดฝ่าฝืนต้องโทษจำคุกทันที!

อมิตตาเบนสายตาดูกลับมามองถนนตรงหน้า แล้วเดินกลับบ้านท่ามกลางเงามืดที่ฉาบทั่วมืดฟ้าจนมองเห็นดวงดาว

วันนี้ชุมชนของเธอเงียบผิดปกติ ไม่มีคนมานั่งสังสรรค์กันนอกบ้าน ไม่มีคนออกมาเดินเล่น และไฟในบ้านทุกหลังข้างสลัวเหลือเกิน จวกับไม่อยากให้คนภายนอกรู้ว่ามีสมาชิกอยู่ในบ้าน อมิตตาเดินไปตามถนนร้างผู้คน แล้วเลี้ยวเข้ารั้วบ้านตัวเอง บ้านของเธอเป็นเพียงหลังเดียวที่มีแสงสว่างส่องลอดออกมาจากหน้าต่าง และมีกลิ่นอาหารลอยอบอวลไปทั่ว

“เรียนเป็นอย่างไรบ้างลูก” แม่ของเธอกำลังวางอาหารลงบนโต๊ะ มีพ่อกับน้องชายนั่งรออยู่ก่อนแล้ว “วันนี้ต้องอยู่ทำกิจกรรมตอนเย็นคงจะเหนื่อยแยะ รีบไปล้างเนื้อล้างตัวแล้วมากินข้าวกัน”

อมิตตาจึงขึ้นห้องไปเก็บของ แล้วลงมาล้างมือในห้องครัว อาหารบนโต๊ะมีเพียงสองสามอย่าง แต่ก็มากพอที่จะทำให้คนในบ้านอิ่มท้องจนถึงเช้า อมิตตาทกินอาหารในจานเสียบ ๆ แต่ทั้งแม่และพ่อของเธอ กลับไม่ปล่อยให้ความเสียบปกคลุมโต๊ะอาหารนาน ๆ

“แขนไปโดนอะไรมา” พ่อของอมิตตามองแขนข้างขวาของลูกสาว อมิตตายกแขนขึ้นมาดู ก็เห็นรอยข้ำสีเขียวขนาดใหญ่อยู่บนท้องแขนของตัวเอง จากตอนแรกที่ไม่รู้ลึกเจ็บ ตอนนี้เด็กหญิงเริ่มเจ็บขึ้นมา

“น่าจะไปชนอะไรเข้าล่ะ” อมิตตาตอบด้วยความไม่แน่ใจ

“พี่ต้องเดินระวัง ๆ สิอะ” น้องชายของเธอเตือนด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย

แม่ของอมิตตาลุกขึ้นแล้วเดินไปหยิบกล่องปฐมพยาบาลมาวางบนโต๊ะฝั่งลูกสาว แล้วจับแขนของเธอมาททายาแก้ข้ำ

“มีอะไรบอกแม่ได้นะลูก” แม่ของเธอพูดทั้งที่ยังก้มหน้าก้มตาทายา

อมิตตามองแม่ทำแผลให้อย่างเบามือ อยู่ ๆ น้ำตาก็คลอเบา ๆ “หนูรักแม่นะคะ”

แม่ของเธอชะงัก แล้วเงยหน้ามองอมิตตาที่นั่งร้องไห้ปานจะขาดใจ

“พ่อคะหนูรักพ่อคะ” อมิตตาปาดน้ำออกจากริมฝีปาก แต่ยิ่งเช็ดน้ำตาก็ยิ่งไหลริน “ราเจซด้วย พี่รักเธอนะ”

แม่ลูบแก้มอมิตตาแผ่วเบา แล้วลุกขึ้นสวมกอดเธอแนบอก อมิตตาโอบกอดรอบตัวของแม่เอาไว้ แล้วร้องไห้เสียงดัง พ่อของเธอเองก็ลุกเข้ามาสวมกอดทั้งแม่และลูกสาวด้วยความรักใคร่ ราเจซสะอื้นให้ตามพี่สาว ก่อนจะรีบลงจากเก้าอี้เพื่อเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของทุกคน แล้วพวกเขาก็ร้องไห้ไปพร้อมกัน

เช้าวันต่อมาอมิตตาตื่นเช้าว่าปกติ พ่ายังไม่ทันสว่างเธอก็ลุกขึ้นมาทำมือเช้าเสียแล้ว เด็กหญิงหิวปวดอุจจาระออกมาจากตู้เย็น แล้วเริ่มจัดเตรียมด้วยความระมัดระวัง เธอทำอย่างเงียบเชียบที่สุด ก่อนจะตักใส่จานแล้วห่อปิดเอาไว้ หลังจากนั้นเธอก็ไปเตรียมตัวส่งนมตามละแวกบ้านนอกชุมชน

เสียงผู้ประกาศข่าวจากบ้านหลังหนึ่งเรียกให้อมิตตาเงี้ยวหูฟัง เธอวางขวดนมไว้หน้าบ้านหลังนั้น แล้วตั้งใจฟังข่าวจากโทรทัศน์ภายในบ้าน

คำสั่งด่วนให้ยกเลิกการชุมนุมอย่างเป็นทางการ พร้อมมาตรการเด็ดขาดในการควบคุมผู้ที่ฝ่าฝืนข้อห้ามจากทางการ ผู้ใดชุมนุมโดยไม่ได้รับอนุญาต ต้องโทษจำ

คุกสูงสุดสามเดือน

“จับมันเข้าคุกให้หมดเลย พวกก่อความวุ่นวาย”

ผู้ชายที่อยู่ในบ้านหัวเราะหลังจากพูดจบ อมิตตาก็หันหน้ามองปลายเท้า ก่อนจะเดินไปส่งนมที่บ้านอื่นต่อ

บ้านสุดท้ายถนนเป็นบ้านหลังเดียวที่ร้างไร้คนอาศัย อมิตตาเห็นเงาอุบโหลอยู่ด้านใน แต่เมื่อลองมองอีกที เงานั้นก็หายไปแล้ว

เด็กหญิงละลายตาจากหน้าต่างบ้านร้าง แล้วเดินกลับไปคืนกระเป๋าสีขาวให้รถขนนม ก่อนออกเดินทางไปโรงเรียน

วันนี้เธอไม่ได้เดินไปพร้อมกับน้องชาย เพราะจางเจซมีกิจกรรมที่โรงเรียน แม่ต้องเข้าร่วมด้วย อมิตตาก็เดินไปโรงเรียนคนเดียว ขณะเดินผ่านโรงเรียนประถมของน้องชาย เธอก็เห็นภายในโรงเรียนจัดตกแต่งซุ้มประตูอย่างสวยงาม มีครูหลายคนวิ่งวุ่นตรวจดูของที่วางอยู่ พร้อมเสียงเพลงสดใสที่ดังก้องไปทั่ว

อมิตตาทาบหนังสือที่ใช้เรียนตอนเช้าออกมาจากล็อกเกอร์ ประจวบเหมาะ กับเสียงฮอดดังพอดี เธอก็รีบเร่งเดินเข้าห้องเรียนไป

แต่ยังไม่ทันพ้นหน้าห้องเรียนดี อมิตตาก็สะดุดล้มหน้าคะมำไปกับพื้น เธอได้ยินเสียงหัวเราะขบขันของเด็กผู้ชายดังอยู่เหนือหัว พอเหลือบตามองก็เห็นว่าเป็นเอริคกับพวกเพื่อน ๆ ตัวแสบของเขา

“เซ่อซ่าจริง ๆ เลยยัยตัวเหม็น” เอริคแสบะยิ้มมุมปาก จนแก้มอวบอูมขึ้นมาข้างหนึ่ง “เดินอยู่ดี ๆ ก็สะดุดฝุ่น โง่สมกับเป็นเธอจริง ๆ”

อมิตตาลุกขึ้นกำหมัดแน่น ก่อนจะคลายออกแล้วเดินไปนั่งที่ของตัวเองที่อยู่ด้านหลังสุด ตลอดเวลาที่เดินไป สายตาของเพื่อนในห้องต่างจับจ้องมายังเธอ

เอริคมีท่าที่ชะงักไปเล็กน้อย แต่แล้วเขาก็สบถเสียงดัง พร้อมเดินกลับไปนั่งที่ของตัวเอง

เวลาเรียนตอนเช้าผ่านไปอย่างเชื่องช้าเหลือเกินสำหรับอมิตตา กระทั่งถึงคาบ

เรียนวรรณกรรมช่วงก่อนพักเที่ยง เรื่องน่าสนใจก็เกิดขึ้น

“ครูมาสอนแทนครูคารอสที่ยังอยู่โรงพยาบาล” หญิงสาวเขียนชื่อตัวเองบนกระดาน “ชื่อโดโรริต้า”

“มันแปลว่าความเศร้าไม่ใช่เหรอครับครู” เอิริคยกขาขึ้นพาดกับโต๊ะเรียนแล้วตะโกนแซว “แม่ครูเศร้ามากเลยเหรอตอนคลอดครูออกมา” แล้วทั้งห้องก็หัวเราะเสียงดัง ยกเว้นอมิตตาที่ก้มหน้ามองโต๊ะ

“เป็นตัวครูเองที่เศร้า” โดโรริต้ารับมือกับเอริคอย่างไม่สะทกสะท้านใดใด “เกิดมาชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ก็เศร้าแล้ว” โดโรริต้าสวนกลับ พร้อมมองเอริคด้วยดวงตาคมกริบ “เออละ แต่ละคนอ่านกลอนที่ครูคารอสสั่งเอาไว้เมื่ออาทิตย์ที่แล้วสิ เริ่มจากเธอก่อน”

เอริคเหม่ปากเมื่อไม่สามารถทำอะไรโดโรริต้าได้ อมิตตาแอบหัวเราะอยู่ในใจ ครูที่มาสอนแทนคนนี้เป็นคนแรกที่รับมือกับเอริคได้อยู่หมัด

เอริคนั่งอยู่แถวกลาง ๆ จึงต้องอ่านกลอนก่อนอมิตตา เขาลุกขึ้นยืนเมื่อถึงตาตัวเอง แล้วเปล่งเสียงอ่านกลอนออกมาเสียงดัง

ขยะเหม็นเหม็น

เห็นแล้วบาดตา

ขยะนามว่า

มิตตานั่นไง

อมิตตาตัวแข็งทื่อเมื่อเสียงหัวเราะดังก้องไปทั้งห้อง สายตาทุกคู่จับจ้องมายังเธอ บางคนถึงขั้นอึดวิดิโอเอาไว้ด้วยซ้ำ เด็กหญิงก้มหน้าแทบติดกับโต๊ะเรียน พอแอบซ้อนตาขึ้นมองเอริค ก็เห็นเขายืนยิ้มสะใจอยู่

“เป็นกลอนที่ไม่น่าฟังเอาเสียเลย” โดโรริต้าพูดผ่ากลางเสียงหัวเราะ จนทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ “เนื้อความสร้างคามเกลียดชัง การเลือกใช้คำก็สิ้นคิด” หญิงสาวค่อย ๆ เดินไปหาเอริค ตาสีดำสนิทของเธอจ้องมองเด็กชายไม่วางตา “ครูก็ไม่ได้อ่าน

หวังอะไรกับลูกชายคนเดียวของผู้อำนวยการอยู่แล้ว” เธอหยุดยื่นจ้องหน้าเอริค ที่ตัวเริ่มสั่นตั้งแต่ปลายนิ้วยันขาทั้งสองข้าง “แต่ไม่คิดว่าจะไร้ความสามารถถึงขนาดนี้”

เอริคเริ่มหายใจติดขัด พลังมองตามมือเรียวยาวของโดโรริต้าที่ยื่นมาหยิบกระดาษเขียนกลอนในมือของเขา

“คุณจะเรียกผู้ปกครองของเธอ” โดโรริต้าว่าเสียงขาด “ไว้พักเที่ยงเราค่อยมาคุยเรื่องนี้นัก”

โดโรริต้าเดินกลับไปหน้าห้อง แล้วบอกให้คนถัดไปอ่านกลอนของตัวเอง นักเรียนในห้องไม่มีใครหันไปมองเอริค และไม่มีใครส่งเสียงหัวเราะออกมาอีก

เสียงออดเล็กเรียนคาบเข้าดั่งขึ้น นักเรียนแต่ละคนทยอยเดินออกจากห้องเอริคเองก็แทรกตัวออกไปก่อนใครเพื่อน เหลืออมิตตาอยู่ในห้องเป็นคนสุดท้ายกับโดโรริต้าที่กำลังเก็บหนังสือประกอบการเรียนอยู่

“อมิตตา” โดโรริต้าร้องเด็กหญิงที่กำลังจะเดินออกจากห้องเอาไว้ “หลังมือเที่ยงมาที่ห้องพักครูด้วย”

“ทำไมหรือคะ” อมิตตาเงยหน้ามองโดโรริต้าด้วยแวตาสงสัย

“สิ่งที่เอริคทำมันเลวร้ายเกินไป” โดโรริต้าเดินออกมาจากห้องพร้อมอมิตตา “เขาต้องขอโทษหนูต่อหน้า”

“ไม่เป็นไรหรอกคะครู” อมิตตารีบโบกมือปฎิเสธ

โดโรริต้าก้มมองลูกศิษย์ แล้วยิ้มคำเดิม “ห้องพักครู ตอนเที่ยง” เธอเดินจากไปทิ้งให้อมิตตายืนแว้งคว้างอยู่บนโถงทางเดิน

อมิตตาหลบไปกินมือเที่ยงคนเดียว เธอมักจะมานั่งกินใต้ต้นไม้ริมแม่น้ำต้องห้ามเสมอ เพราะบริเวณนี้ยึดติดกับแม่น้ำลึก ครูจึงสั่งห้ามไม่ให้นักเรียนเข้าใกล้ บริเวณนี้จึงเงียบสงบ อมิตตารู้สึกสบายใจเวลาไม่มีสายตาของนักเรียนคนอื่นคอยจับจ้อง

เธอเดินกลับเข้ามาในตึกเรียนอีกครั้ง แล้วได้ยินเสียงโหวกเหวกไววายดังลั่นไปทั่วโถงทางเดิน

“กับเรื่องแค่นี้ถึงกับต้องเรียกฉันมาโรงเรียนเลยหรอ!”

ผู้หญิงคนหนึ่งยืนทำหน้าไม่สบอารมณ์อยู่หน้าทางเข้าอาคารเรียน “จะถึงเวลาปาร์ตี้น้ำชาอยู่แล้ว ถ้าฉันไปไม่ทันละก็ เราได้เห็นดีกันแน่” เธอกดโทรศัพท์มือถือแล้วเดินกระแทกส้นสูงขึ้นบันไดไปชั้นสองของอาคาร

อมิตตาจำเธอได้ หญิงวัยกลางคนเมื่อครู่เป็นภรรยาของผู้อำนวยการโรงเรียนฝั่งมัธยมต้น และเธอเป็นแม่ของเอริคด้วย

เด็กหญิงก๊อกลินน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เธอก้าวช้า ๆ ไปทางบันได แล้วเหยียบขึ้นไปแต่ละขั้นด้วยฝีเท้าที่หนักอึ้งเหลือเกิน

เมื่ออมิตตาเดินมาจนถึงหน้าห้องพักรู โดโรริต้าก็เปิดประตูออกมาจากห้องพอดี

“ครูกำลังจะไปตามเธออยู่” หญิงสาวว่าแล้วพาอมิตตาเข้าไปด้านใน

เอริคนั่งตัวลีบอยู่ข้าง ๆ แม่ตัวเอง อมิตตาจึงค้อมตัวให้หญิงวัยกลางคน แล้วเดินเข้าไปนั่งบนโซฟาฝั่งตรงข้าม

“อย่างที่ดิฉันพูดไป” โดโรริต้าเคาะปลายเล็บกับกระดาษบทกลอนของเอริค “ลูกชายของคุณเขียนกลอนว่าร้ายเด็กคนนี้”

แม่ของเอริคยังคงนั่งนิ่ง ไม่แม้แต่จะปรายตามองอมิตตา

“พฤติกรรมของลูกคุณ ทำให้คนอื่นเดือดร้อนค่ะ คุณอลิเซีย”

“เด็กมันก็เขียนเล่น ๆ ครูจะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ทำไม” คราวนี้อลิเซียหันไปมองอมิตตา “ใช่ไหมจะหนู เอริคเขาแค่แซวเล่น ๆ เท่านั้นเอง”

อมิตตาไม่กล้าพูดอะไรออกไป ได้แต่หลบสายตาดุดันของอลิเซีย

“มันไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ ค่ะ” โดโรริต้าอธิบายอย่างใจเย็น “พฤติกรรมแบบนี้นำไปสู่ความรุนแรงได้นะคะ”

อลิเซียตบตักตัวเอง แล้วถอนหายใจ “แค่เด็กเล่นกัน จะทำให้เกิดเรื่องรุนแรง

“ได้อย่างไรคะครู” หญิงวัยกลางคนมองนาฬิกาข้อมือของตัวเอง “ฉันไม่ว่างคุยตอนนี้
หรรณณะคะ ปาร์ตี้น้ำชาจะเริ่มแล้ว ฉันต้องรีบไป” ว่าจบก็ลุกขึ้นยืนสะพายกระเป๋า แต่
แล้วเธอก็ชะงัก ก่อนจะปรายตามองโดโรริต้าพร้อมยิ้มมุมปาก “ทำไมครูไม่มาด้วยกัน
ล่ะคะ”

“อะไรนะคะ”

“ทำไมครูไม่มาร่วมปาร์ตี้น้ำชากับฉันล่ะ” อลิเซียกอดอกมองหน้าโดโรริต้า
“เราจะได้คุยเรื่องนี้กันให้มันจบ ๆ ไป”

โดโรริต้ามองอลิเซียด้วยสายตาเรียบนิ่ง เธอถอนหายใจแล้วตอบว่า “ถ้าคุณ
ไม่ว่าอะไร”

“ไม่ว่าอยู่แล้วค่ะ” อลิเซียดูกระตือรือร้น “มาค่ะ ใกล้เคียงได้เวลาแล้ว”

โดโรริต้าหันไปมองอมิตตา แล้วจับมือเธอมากุมไว้ “เดี๋ยวครูจัดการให้เอง” ว่า
จบก็เดินตามอลิเซียออกไปจากห้องพักครู

เอริคเงยหน้าขึ้นมองอมิตตา แล้วทำสีหน้าเหนือกว่า “เธอไม่รอดแน่ ยายตัว
เหม็น”

อมิตตารีบเดินออกมาจากห้องพักครู แม้จะได้ยินเสียงเอริคตะโกนสาปส่งตาม
หลัง แต่เธอก็ไม่หันกลับไปมอง

อมิตตาเปลี่ยนเป็นเสื้อพละแล้วเดินออกมาจากห้องแต่งตัวเป็นคนสุดท้าย เธอเดินเข้าไปยืนเรียงแถวกับคนอื่น ๆ แล้วพยายามไม่สบตาเอริคที่จ้องเขม็งมาทางเธอตลอดเวลา

“วันนี้เราจะเล่นดอดจ์บอลกัน” ครูพละประกาศเสียงดัง “แบ่งทีมได้”

อมิตตาเป็นคนสุดท้ายที่เพื่อนเลือก และเธออยู่ฝั่งตรงข้ามกับเอริค

พอเสียงเป่านกหวีดดังขึ้น พวกเอริคออกมายืนด้านหน้าสุดของอีกฝั่ง พร้อมกับนักเรียนจากฝั่งของเธอ ก็ทยอยออกจากสนามทีละคน

จนตรงกลางว่างเปล่า ไม่มีคนยืนบังอมิตตา

เอริคกับเพื่อนเริ่มปาลูกบอล และเป้าหมายก็คืออมิตตา ลูกบอลมากกว่าสี่ลูกพุ่งเข้ากระแทกเนื้อตัวของเด็กหญิงพร้อมกัน อมิตตายกแขนขึ้นบังหน้าและศีรษะ อมิตตาได้ยินเสียงเอริคกับเพื่อนหัวเราะเสียงดัง หางตาก็เหลือบเห็นครูพละเดินไปเดินมาแต่ไม่เข้ามาช่วยเธอ เพื่อนในห้องคนอื่นก็ร้องตะโกนเสริมทัพให้เอริค จนท้ายที่สุดอมิตตาก็ทนไม่ไหว รีบวิ่งออกมาจากสนาม แล้วหายเข้าไปในห้องแต่งตัว

อมิตตาเปลี่ยนเสื้อผ้า เก็บข้าวของแล้วแอบหลบออกมาจากโรงยิม เธอเข้าไปซ่อนในห้องเรียนที่ไม่มีคนเรียนเพื่อรอเวลาอดดั่งหมดเวลา เด็กหญิงมองรอยซ้ำตามเนื้อตัวที่เริ่มปรากฏขึ้นมาทีละรอย แล้วกัดปากพยายามกลั้นเสียงร้องไห้เอาไว้

อดเล็กเรียนดังขึ้น นักเรียนหลายคนทยอยออกไปจากอาคารเรียน ตรงโถงทางเดินจึงแข็งแช่ไปด้วยเสียงพุดคุย อมิตตาหลบห่างจากหน้าต่างห้องเรียน เพื่อกันครุมองเข้ามาเห็น พอเสียงเริ่มซาลง เด็กหญิงก็เดินไปยังประตูด้านหน้าห้อง แล้วบิดลูกบิดประตู

แต่ประตูเปิดไม่ออก

เมื่อมองลอดช่องว่างระหว่างกรอบประตู ก็เห็นว่ามีสายโซ่คล้องกันเอาไว้อยู่อมิตตารีบวิ่งไปทางประตูหลัง แต่ประตูก็เปิดไม่ออกเช่นกัน เด็กหญิงเริ่มหน้าซีด แล้วเปิดกระเป๋าคะหีบโศกออกมา

แต่โศกก็กลับหายไป

อมิตตาเดินไปทางหน้าต่างห้องเรียน คราวนี้เธอเปิดหน้าต่างได้ เด็กหญิงถอนหายใจด้วยความโล่งอก เธอเลื่อนบานหน้าต่างออกกว้าง แต่เสียงหมาเห่าทำเอาเธอสะดุ้งสุดตัว อมิตตารีบปิดหน้าต่างแล้วดันตัวกลับเข้ามาข้าง นอกหน้าต่างมีหมาราวสี่ตัวกำลังยืนตะกุกตะกักอยู่ เขี้ยวของพวกมันดูน่าสะพรึงกลัว เด็กหญิงกอดกระเป๋าสะพายแนบอก แล้วมองพวกมันด้วยสายตาหวั่นเกรง

ด้านหลังบรรดาสุนัข คือร่างของเอริคที่แสบะยิ้มส่งให้เธอ เขาอ้าปากพูดคำหนึ่งออกมา ที่อมิตตาจับใจความได้ว่า

เธอโดนแน่

อมิตตาจึงถอยกลับไปนั่งบนเก้าอี้ ตาก็จ้องเอริคอยู่อย่างนั้น จนเด็กชายเดินหายไป ทิ้งหมาสามสี่ตัวไว้ที่เดิม

เด็กหญิงคอยชะเง้อผ่านหน้าต่างออกไปเป็นระยะ แต่หมาของเอริคยังคงนอนอยู่ข้างล่าง อมิตตาได้แต่นั่งชบหน้าลงบนโต๊ะ เผื่ออย่างไรความหวังว่าเอริคจะปราณีแล้วปล่อยเธอไป

อมิตตาผลอกลับไปสีกพักใหญ่ เธอลืมตาขึ้นมาอีกที ฟ้าก็เปลี่ยนเป็นสีส้มไปเสียแล้ว เด็กหญิงขี้ตา แล้วเดินกอดกระเป๋าสะพายไปยังหน้าต่าง คราวนี้เมื่อมองออกไป เธอไม่เห็นหมาของเอริคแล้ว

เด็กหญิงตื่นเต็มตา เธอเปิดหน้าต่าง แล้วมองซ้ายมองขวาอย่างระวังตัว เมื่อไม่เห็นใครอมิตตาก็รีบกระโดดออกมาจากห้องทันที

แต่หารู้ไม่ว่า หมาของเอริคไม่ได้หายไปไหน พวกมันซุ่มรอเธออยู่ไม่ไกล

เสียงหมาเห่าทำเอาอมิตตาสะดุ้งอีกรอบ ตรงทิศทางที่มุ่งสู่ประตูหน้าโรงเรียน

มีหมาสี่ตัวตัวกรออยู่ พวกมันแยกเขี้ยวขู่จนกลัว แล้วออกวิ่งไล่โจมตีตาในทันที

เด็กหญิงวิ่งหนีไปทางด้านหลังโรงเรียน แต่ในตอนที่กำลังจะหักเลี้ยวตรงหัวมุมอาคาร เธอก็ชนเข้ากับพรรคพวกของเอริค อมิตตายังได้ยินเสียงหมาเห่ามาจากด้านหลัง และด้านหน้าก็มีเด็กผู้ชายสี่คนยืนอยู่ เอริคเดินฝ่ากลางพวกเขาออกมา แล้วตะโกนสั่งให้หมาหยุดอยู่กับที่

“มาเล่นกันหน่อยมา” เอริคหัวเราะในลำคอ “เธอคิดว่ายายครูต่างดาวนั้นจะช่วยเธอได้หรือ ผันไปเถอะ”

อมิตตาตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว “ฉันไปทำอะไรให้นาย! ทำไมถึงต้องทำกันขนาดนี้”

เอริคไหวไหล่ “ไม่ใช่แค่เธอ” เขาก็ม้วนหางไปหาอมิตตา แล้วพูดเสียงต่ำขวนขวาน “แต่เป็นคนแบบเธอต่างหากที่มีขนขวางหูขวางตาเจ้าของเมืองอย่างพวกฉัน”

“เราไปทำอะไรให้” อมิตตาถามพลางรำให้เสียงสั่นเครือ

“คนของเธอแย่งงานเรา แย่งอาหารแย่งน้ำเรา” เอริคตะดินใส่อมิตตา

อมิตตาสายหน้า แล้วพยายามอ้อนวอน “ปล่อยฉันไปเถอะ”

พวกเพื่อนของเอริคล้อเลียน ปล่อยฉันไปเถอะ แล้วหัวเราะพร้อมกัน

“ได้ ฉันจะปล่อยเธอไป” เอริคพูดอย่างมีความสุข เด็กชายยึดตัวขึ้น แล้วเดินหลบไปด้านข้าง เพื่อน ๆ ของเขาก็หลีกทางให้เช่นกัน “แต่วิ่งให้ทันนะ ยายเน่า!”

เอริคออกคำสั่งให้หมาวิ่งไล่อีกครั้ง อมิตตารีบกุ๊กกุกลุกขึ้นยืนแล้วถีบตัวเอง ออกวิ่งเต็มแรง เธอได้ยินเสียงหัวเราะดังมาจากด้านหลัง อมิตตาหอบหายใจ ขาใกล้หมดแรง เด็กหญิงจึงตัดสินใจทิ้งกระเป๋าสะพายเพื่อให้น้ำหนักเบาลง

แต่หมาของเอริคก็วิ่งเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อย ๆ ตอนนี้อมิตตาวิ่งมาจนถึงแม่น้ำต้องห้ามแล้ว ตรงหน้าของเธอคือต้นไม้ใหญ่ ที่กิ่งไม้ส่วนมากยื่นออกไปเหนือแม่น้ำสาขานั้น เด็กหญิงไม่รอช้ารีบปีนต้นไม้ขึ้นไป อมิตตาออกแรงแขนเหือกสุดท้าย เกาะกิ่งไม้ด้านบนเอาไว้ แล้วพาตัวเองขึ้นไปนอนบนกิ่งไม้

“ไม่สนุกเลย” เอิริคสั่งให้หมานั่งลงใต้ต้นไม้ “แต่เธอก็ลงมาไม่ได้อยู่ดี จะทำอย่างไรต่อไปละ อยู่บนนั้นจนตายเลยหรือเปล่า”

อมิตตามองพวกเด็กผู้ชายหัวเราะชอบใจ เธอพยายามกำหนดลมหายใจให้กลับมาเป็นปกติ แม้อย่างต้นรั้ว แต่เธอรู้สึกปลอดภัยขึ้นมาบ้างแล้ว

“ฉันไม่รีบ” เอิริคกับเพื่อนนั่งลงบนพื้น แล้วแหงนหน้ามองอมิตตา “ตามสบายเลย”

ผ่านไปครู่หนึ่ง พวกเอริคก็หนีไปจากกระเป๋ามาเล่นกัน อมิตตาอาศัยจังหวะนั้นมองหาทางหนีที่ได้ เธอลองมองหากิ่งไม้กิ่งอื่นที่พอจะพาเธอไปด้านหลังต้นไม้ได้ แต่แล้วเธอก็ชะงัก เมื่อมองไปแล้วเห็นหมาสองตัวนอนหมอบอยู่ อมิตตาจึงเปลี่ยนเป้าหมาย เธอชะเง้อมองผืนน้ำด้านล่างแทน

มีกิ่งไม้ที่โน้มลงไปใกล้แม่น้ำมากที่สุดอยู่ แต่การที่จะไปถึงกิ่งนั้นได้ เธอต้องปีนขึ้นไปยังกิ่งด้านบนเสียก่อน เพื่อค่อย ๆ ไต่ลงมา อมิตตากลืนน้ำลายแล้วรวบรวมความกล้า ลุกขึ้นจับลำต้นไถ่ แล้วความหาที่แข็งแกร่ง เพื่อค้นตัวเองขึ้นไป

“ไอ้ะ เธอขยับแล้ว” เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มเงยหน้าขึ้นมาเห็นอมิตตาพอดี จึงชี้ชวนคนอื่นให้เงยหน้ามอง พวกเขาหยุดเล่นไฟชั่วคราว แล้วจับจ้องการกระทำของ อมิตตา

อมิตตาเมินสายตาของพวกเขา แล้วกระโดดไปคว้ากิ่งไม้เหนือศีรษะเอาไว้ได้ เธอใช้ขาถีบลำต้นเพื่อค้นตัวเองขึ้นไปเกาะบนกิ่งนั้น เมื่อขึ้นมาได้แล้วเธอก็มองหากิ่งที่พอจะจับได้อีก

เด็กหญิงปีนต่อไปเรื่อย ๆ จนเข้าใกล้ฝั่งแม่น้ำมากขึ้น ตอนนี้อมิตตาอยู่เหนือกิ่งไม้ที่เธอตั้งเป้าว่าจะไปประมาณสองสามกิ่ง เธอยืนขาตั้งอยู่บนกิ่ง แล้วพยายามยื่นแขนไปจับกิ่งด้านหน้าเพื่อเหวี่ยงตัวลงไปด้านล่าง

แต่กิ่งไม้ที่เธอเหยียบอยู่ไม่ได้แข็งแรงขนาดนั้น ไม่เข้าไม้กั้นดังเปรี๊ยะ อมิตตาก็มองด้วยความตกใจ เท่าที่จ้องเห็นไกลตกลงมาทันที

แม้แต่พวกเอริคก็ร้องเสียงหลงยามมองร่างของอมิตตาร่วงหล่นลงมา

ร่างอ่อนปวกเปียกของเด็กหญิง ล้มหน้าพาดกับกิ่งไม้เต็มแรง แล้วหลังของเธอก็กระแทกกับกิ่งไม้ด้านล่าง อมิตตาตัวหมุนคว้างอยู่กลางอากาศก่อนที่จะโคจรจะกระแทกเข้ากับกิ่งไม้กิ่งสุดท้าย แล้วร่างของเธอก็ตกลงมานอนแน่นิ่งบนพื้น

เลือดไหลออกจากศีรษะของอมิตตา ซึ่งโคจรแทนทะเลเหนือขึ้นมาจนเลือดไหลทะลัก หลังของเธอแอ่นผิดปกติจนดูน่าสยดสยอง และขาทั้งสองข้างต่างหักงอบิดเบี้ยวไปคนละทาง จนดูแล้วเธอคงหมดโอกาสเดินได้ไปตลอดชีวิต

เริคกับเพื่อน ๆ ต่างมองสภาพของอมิตตาด้วยสายตาตกตะลึง ก่อนจะพากันสะดุ้งโหยง เมื่ออมิตตาควาดแขนไปบนพื้น นิ้วมือพยายามจิกเกาะหาที่ยึดเหนี่ยว เธอใช้แขนดึงร่างของตัวเองไปข้างหน้า มือทั้งสองข้างที่ยังเหลือเรี่ยวแรงคว้าจับรั้วกันเอาไว้ อมิตตาเงยหน้าไซกเลือดขึ้นมองเริค ปากอ้ากว้างเผยให้เห็นเลือดกับฟันที่หลุดหายไป เธอยึดเกาะรั้วแล้วเบิกตาที่แดงไปด้วยเลือดมองเริค ก่อนจะขยับกรามที่เบียดผิดปกติพูดเสียงแหบแห้งออกมา

“แกโดนแน่”

แล้วเธอก็สิ้นลม จมปลายแหลมของรั้วแทนทะเลเหนือกลับลำคอของเธอ ปลายรั้วแทงรังให้คอของอมิตตาตั้งตรง ดวงตายังคงเบิกกว้างมองเริคกับเพื่อน ๆ แล้วเธอก็กระอักเลือดออกมา

เริคร้องลั่นอย่างเสียสติ ตามมาด้วยเสียงเพื่อน ๆ ที่ร้องท่มร้องไห้ และพูดขอโทษซ้ำไปซ้ำมา

แต่อมิตตาไม่มีโอกาสได้ยินอีกแล้ว

“ตอนนั้นหนูยังไม่ตาย”

อมิตตายน้อยู่อ้าง ๆ ต้นไม้ริมแม่น้ำ แคทเทอร์รีนก็ยืนอยู่ด้วย

ตรงหน้าเป็นภาพของเด็กชายทั้งห้าคน กำลังลากร่างบิดเบี้ยวของอมิตตตาลงไปทิ้งในแม่น้ำ เลือดสีแดงลอยขึ้นมาจากบาดแผลของเธอ เปลี่ยนให้น้ำกลายเป็นสีแดงฉาด

“พอพวกเขาทิ้งหนูลงแม่น้ำ หนูก็จมน้ำตาย”

แคทเทอร์รีนดีดนิ้ว แล้วพวกเธอก็กลับเข้ามาในร้านรับซื้อความหลัง

“เปิดการซื้อชาย” แคทเทอร์รีนหยิบเทียนสีทองขึ้นมาตั้งบนโต๊ะ

“แล้วหนูต้องขายความหลังให้คุณหรือคะ”

“ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าอยากลิ้มความหลังของตัวเองหรือไม่” อมิตตามองริมฝีปากสีแดงสดของแคทเทอร์รีน “แลกกับอะไร”

หนึ่งความหลังแลกกับหนึ่งความปรารถนา

เมื่อใจเรียกร้องการจากลา

ความฝันจะพาเรามาพบกัน

แคทเทอร์รีนคลี่ยิ้มกว้างระหว่างรอคำตอบ

“แลกกับความปรารถนาหรือคะ”

“ความปรารถนาหนึ่งประการ”

อมิตตาบีบมือเข้าหากันแน่น “ขอได้หนึ่งอย่างໃຫ້ໄພມະ”

“เจ้าปรารถนาสิ่งใด ข้าจะเสกให้สมตั้งใจหมาย”

เด็กหญิงหัวเราะทั้งน้ำตา “ถ้าอย่างนั้นก็เอาไปให้หมดเลยคะ” เธอสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วพูดสิ่งที่ปรารถนาออกมา

“หนูขอให้เด็กทุกคนอยู่อย่างมีความสุขคะ”

แคทเทอรีนจุดเปลวไฟบนเทียนสีทอง เธอชะงักไปเล็กน้อยตอนได้ยินความปรารถนาของอมิตตา

“ขอให้เด็กทุกคนไม่ต้องมาเจอเรื่องราวแบบหนูอีก ไม่เคยแม้แต่คนเดียว”

“ออกจะเป็นความปรารถนาที่ใจกว้างเกินไปเสียหน่อย” แคทเทอรีนหัวเราะชอบใจ “แต่ก็นับว่าเป็นความปรารถนาอันบริสุทธิ์”

กลิ่นหอมคล้ายดอกไม้กำจายไปทั่วห้องสีทึบ อมิตตาเคลิบเคลิ้มไปกับกลิ่นหอมและแสงสีทองอันอบอุ่นที่กำลังโอบล้อมร่างกายของเธอ เด็กหญิงเหลือบตามองแคทเทอรีน แล้วเห็นว่าแม่มดกำลังส่งรอยยิ้มแสนอ่อนโยนมาให้

“ความหลังอันแสนโศกของเด็กน้อยผู้นี้” แคทเทอรีนกล่าวขัดด้วยขัดคำ “ข้าขอแลกกับความหวังอันไร้เดียงสา ให้จิตใจอันแกร่งกล้า พาเด็กทุกคนไปสู่ความสงบสุขในชีวิต”

แล้วร่างของอมิตตาก็ลอยขึ้นมาจากพื้น เคลื่อนตัวเข้าไปหาแคทเทอรีนช้า ๆ

แม่มดตะหนิงหน้าผากของอมิตตา พร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ข้าขอให้เจ้าค้นพบหนทางของตนเอง”

แล้วร่างของอมิตตาก็สลายหายไป

แคทเทอรีนหยิบนาฬิกาพกพาออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วคลี่ยิ้มกว้าง

“ได้เวลากลับไปแล้วสิ”

หลังพิมพ์แม่มดก็หายตัวไป

อลิเซียนั่งอยู่บนระเบียงชั้นสอง ที่ยื่นออกไปนอกตัวบ้าน บนโต๊ะตัวใหญ่มีชุดน้ำชาวางอยู่เต็มไปหมด หญิงวัยกลางคนนั่งคุยกับเพื่อนของเธออีกสองสามคนอย่างสนุกสนาน ก่อนที่เธอจะหันไปถามหญิงรับใช้

“โดโรรีตัวยังไม่ออกมาจากห้องน้ำอีกหรือ”

“ยังเลยค่ะ”

“สงสัยขาทำพิษแหง ๆ เลย” เพื่อนของเธอเอ่ยแซว ก่อนที่ทั้งโต๊ะจะหัวเราะขึ้นมาพร้อมกัน

โดโรรีต้าเดินผ่านประตูระเบียงกลับเข้าไปนั่งบนเก้าอี้ แล้วยกขาขึ้นจับด้วยท่าที่สงบนิ่ง

“คุณคะ ชาร่อยดีไหมคะ” อลิเซียถามพร้อมจ้องโดโรรีต้าไม่วางตา

“ไม่แย่มากค่ะ” หญิงสาวตอบพลางวางถ้วยชาลงบนจานรอง

“เรามาคุยกันต่อดีไหม” อลิเซียลากลับเข้าประเด็นเดิมที่พวกเขาคุยค้างกันเอาไว้ “อย่างที่บอกไปคะว่าบ้านฉันทำพวกธุรกิจเพชรพลอย” หญิงวัยกลางคนกระดิกนิ้วเรียกให้คนรับใช้มาเทชาเติมลงในถ้วยตัวเอง “มีเหมืองเป็นของตัวเองด้วยนะคะ ฉันหาเครื่องเพชรแบบที่คุณชอบมาให้ได้ แลกกับข้อเสนอละเอียด ๆ น้อย ๆ”

โดโรรีต้าหยิบมาการองขึ้นมากัดเข้าไปคำหนึ่ง ก่อนจะวางลงบนจานใบเล็กข้าง ๆ ถ้วยชา “คุณจะให้ฉันเลิกอยู่กับลูกชายของคุณไหมคะ”

“ແหม เราก็คุยกันง่ายดีนี่คะ”

หญิงสาวหัวเราะในลำคอ “ง่ายมาก ๆ เลย”

อลิเซียมองโดโรรีต้าที่ยิ้มแปลก ๆ แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ หญิงรับใช้คนเดิมก็รีบวิ่งเข้ามาพร้อมไอแพคใบมือ

“คุณอลิเซียคะ!”

อลิเซียกระซอกไอแพดมาจากมือของหญิงรับใช้ แล้วเปิดดูข่าวสดของรายการข่าวช่องหนึ่ง

เวลาสิบห้านาทีของวันนี้ ทางเราได้รับคลิปวิดีโอปริศนามาจากบุคคลนิรนามท่านหนึ่ง เดี่ยวเราจะเปิดให้ท่านผู้ชมได้ดูกันค่ะ

ในคลิปดูคล้ายกับถ่ายด้วยกล้องโทรศัพท์ ปากกฏภาพของเด็กผู้ชายห้าคนกำลังไล่ต้อนเด็กผู้หญิงคนหนึ่งขึ้นไปบนต้นไม้ เสียงสุนัขเห่ากรรโชกอย่างน่ากลัวดังผสานไปกับเสียงร้องอย่างคุกคามของเด็กผู้ชายเหล่านั้น ในระหว่างที่เด็ก ๆ กำลังนั่งอยู่บนพื้น วิดีโอก็ถูกปรับให้เล่นเร็วขึ้น แล้วภาพก็ฉายให้เห็นร่างของเด็กคนหนึ่งกำลังตกลงมาจากต้นไม้ ก่อนทางช่องข่าวจะตัดกลับเข้ามายังรายการสดอีกครั้ง

ตามรายงานผู้เสียชีวิตเป็นเด็กหญิงอายุสิบสามปี ทางเราขอยังไม่เปิดเผยชื่อเพื่อรักษาความเป็นส่วนตัวของผู้เสียชีวิต แต่มีรายงานเข้ามาว่ารู้ตัวเด็กผู้ชายที่คิดว่าเป็นผู้กระทำผิดกลุ่มนั้นแล้ว

“เธอเอามาให้ฉันดูทำไม เสียบรรยากาศหมด” อลิเซียตั้งท่าจะยื่นไอแพดคืน แต่หญิงรับใช้ยื่นกรานให้เธอดูต่อ

แล้วเสียงจากผู้ประกาศข่าว ก็ทำให้เธอชะงัก

หนึ่งในกลุ่มของเด็กผู้ชาย มีเอริค ลูกชายของผู้อำนวยการโรงเรียนฝั่งมัธยมต้นรวมอยู่ด้วย ตอนนี้แกนนำกลุ่มผู้ประท้วงเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง เพื่อทวงถามความเป็นธรรมและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

อลิเซียทำไอแพดร่วงหลุดจากมือ

“ดิฉันขอตัวก่อนนะคะ” โดโรรีตำมุตลุกขึ้นพร้อมรอยยิ้มประดับบนใบหน้า “เผื่อตำรวจเรียกไปเป็นพยาน ดิฉันจะได้มีเวลาเตรียมตัว”

หญิงสาวหันหลังเดินจากมา ทิ้งให้อลิเซียกรีดร้องทิ้งหัวตัวเองราวกับคนเสียสติ เมื่อเดินพ้นออกมาแล้ว โดโรรีตำก็หัวเราะเสียงดัง

ขณะนี้เอริกและครอบครัวกำลังเดินทางไปขึ้นศาลเยาวชน อย่างที่ท่านผู้ชมเห็น กลุ่มผู้ประท้วงเพิ่มจำนวนขึ้นกว่าเมื่อวาน และตะโกนขอให้ศาลยุติธรรมพิจารณาคดีด้วยความเที่ยงธรรม ด้านหน้าสุดของขบวนผู้ชุมนุมคือพ่อแม่และน้องชายของผู้เสียชีวิต พร้อมป้ายเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่การจากไปของลูกสาววัยสิบสามปี

เสียงผู้ประกาศข่าวดังออกมาจากร้านคาเฟ่ริมถนนแห่งหนึ่ง หญิงสาวเกล้ามวยผมขึ้นเผยล้าคอระหงคนหนึ่งนั่งอยู่บนโต๊ะติตริมทางเท้า บนโต๊ะมีแก้วกาแฟวางอยู่หนึ่งแก้ว เธอเหม่อมองรถราที่วิ่งไปมาบนถนน แล้วฮัมเพลงท่วงทำนองประหลาดขึ้นมา

แต่แล้วเธอก็หยุดฮัมเพลง พลังเหลือบมองทางเพ้านอกรั้วเตี้ย ๆ ของคาเฟ่ “ผ่านมาพอดีเลย”

หญิงสาวหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าถือที่วางอยู่บนเก้าอี้ตัวข้าง ๆ ก่อนจะยื่นออกไปนอกรั้วเตี้ย แล้วปล่อยให้มันลงสู่พื้น

“อู๋ย โทษด้วยสาวน้อย” เธอแก้มองดูท่านขึ้นมา ตอนที่ผ้าเช็ดหน้าหล่นไปอยู่แทบเท้าของหญิงสาวที่กำลังเดินผ่าน “ช่วยหยิบให้หน่อยได้ไหมจ๊ะ”

ผู้หญิงคนนั้นก้มลงหยิบผ้าเช็ดหน้าคืนเจ้าของ

หญิงสาวที่เกล้ามวยผมจับมือของคนที่ยื่นผ้าเช็ดหน้าให้เธอ แล้วลูบนิ้วโป้งไปตามข้อนิ้วของเธอคนนั้น “กำลังจะกลับเธอ”

อีกฝ่ายพยักหน้า แล้วพูด “ครั้งนี้ก็ทำได้ดีมาก” เธอเงยหูฟังเสียงข่าวบนจากโทรทัศน์ในร้าน “เจ้ากลายเป็นสายข่าวชื่อดังไปแล้ว”

หญิงสาวมวยผมหัวเราะเสียงดัง “เธอก็ชมเกินไป แคทเทอรีน”

“ถ้ามีเรื่องน่าสนใจ ก็ส่งข่าวมาบอกกันอีกนะ” แคทเทอรีนยิ้มกว้าง แล้วเดิน

ต่อไปตามทางเดินติดถนนใหญ่ ผมสี่ดำยาวสยายไปด้านหลังตามแรงลม รองเท้าสั้นสูงสี่ดำส่งเสียงตามย่างก้าวที่มั่นคง

อากาศเริ่มเย็นขึ้นกว่าเมื่อเดือนที่แล้ว ไปไม่กี่วันโกธรมหดต้น เวลานี้โรงเรียนปิดเป็นกรณีพิเศษเนื่องจากข่าวเสียชีวิตของอมิตตา โรงเรียนมัธยมต้นจึงปิดประตูด้านหน้า และด้านในเองก็เงียบร้างราวบ้านผีสิง แคทเทอร์รินเดินทะลุรั้วเหล็กสูงเข้าไปข้างใน รองเท้าของเธอส่งเสียงดังก้องไปทั่วบริเวณ

เธอเดินอ้อมไปด้านหลังโรงเรียน แล้วมาหยุดยืนอยู่ด้านหน้าแม่น้ำต้องห้าม แคทเทอร์รินเดินทะลุรั้วเข้าไป แล้วยืนจ้องผิวน้ำที่ปรากฏวงแหวนเล็กใหญ่สลับกัน

ริมน้ำใกล้ ๆ กับกิ่งของต้นไม้ใหญ่ มีร่างเล็ก ๆ นั่งอยู่ แคทเทอร์รินเดินเข้าไปนั่งลงข้าง ๆ แล้วกระซิบเรียกชื่อใครบางคนออกมา

“อมิตตา”

ร่างนั้นค่อย ๆ หันไปมองเธอ

“สมปรารถนาแล้วหรือยัง”

เมื่อพินิจมองร่างตรงหน้า จะเห็นว่าใบหน้านั้นบิดเบี้ยว ความบิดผิดรูปจนประกบกันตามปกติไม่ได้ ลำคอกก็เคลื่อนออกจากกระดูกสันหลัง ไหล่ซ้ายอยู่ต่ำกว่าไหล่ขวา ทั้งที่โครงก็ทะลุผ่านเนื้อเปื้อนเลือดออกมา ยิ่งเมื่อก้มมองขาทั้งสองข้าง ก็ยิ่งน่าสยดสยองเมื่อเห็นว่ามันหักตั้งแต่เข่าลงไปยันข้อเท้า

“สมปรารถนาหรือคะ” เสียงแหบแห้งพุดซ้ำ ๆ ก่อนที่อมิตตาจะหันไปมองผิวน้ำเบื้องหน้า “หนูปรารถนาอะไรอย่างนั้นหรือ”

แคทเทอร์รินกอดอก เธอมองแม่น้ำที่ไหลไปข้างหน้า แล้วถอนหายใจออกมา

“ถ้าเด็ก ๆ กลับมาเรียน” แม่คิดว่าแล้วหันหลังให้อมิตตา “เธอก็จะรู้เอง ว่าปรารถนาสิ่งใดไว้”

อมิตตามองแคทเทอร์รินเดินจากไป แล้วน้ำตาของเธอก็ไหลรินออกมาจากดวงตาสีแดงก่ำ

“ขอบคุณนะคะ”

แต่แคทเทอรินไม่ได้หันไปมองอีกเป็นครั้งที่สอง

ความหลัง

อันอันรับคัมภีร์พยากรณ์มาจากมือของแคทเทอร์รีน

“ข้าลืมนี่ไว้ในร้านของมาตามจริง ๆ ด้วย” ปีสัจทางเพลิงระเบิดทางด้านหลัง
ไปมา “ขอโทษที่ต้องรบกวนมาตามในยามวิกาลเช่นนี้”

ปกติร้านของแคทเทอร์รีนจะไม่เปิดตอนกลางคืนแต่วันนี้นางยกให้เป็นกรณี
พิเศษ เพราะนัดอันอันกับซานเอาไว้ว่าจะคืนคัมภีร์พยากรณ์ที่พวกมันลืมหักไว้ในร้าน
ของนาง

“หากคัมภีร์เล่มนี้ไปตกอยู่ในมือปีศาจเผ่าอื่น ต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่ ๆ” ดอกไม้
บนผมสีดำของซานเปลี่ยนเป็นสีเทา แสดงว่ามันกำลังหวาดกลัว “ขอบคุณมาตาม
แคทมาก ที่เก็บไว้ให้พวกข้า”

แคทเทอร์รีนยิ้มรับ แล้วเหลือบมองหนังสือเรื่องเล่าในมือของซาน

“เจ้าชอบหรือไม่”

ซานพยักหน้าแข็งขัน “ชอบมากเลยขอรับ”

“เรื่องเล่าของพวกตัวจิ๋วมีแต่เรื่องเศร้า ๆ” อันอันกอดอกแล้วคว่ำปาก “เจ้า
อยากอ่านเรื่องเศร้าไปทำไม”

“ชีวิตช่างไม่ค่อยเศร้านี่นา” ซานเดินเข้าไปเกาะแขนอันอัน แล้วว่าเสียงอ่อน

อันอันถอนหายใจ แล้วค้อมตัวลาแคทเทอร์รีน “ข้าซึ่งในน้ำใจของมาตามมาก
ครั้งหน้าข้าจะตอบแทนอย่างสาสม”

“เจ้าพูดเหมือนจะกลับมาล้างแค้นมาตามแคทเลย” ซานค้อมตัว แล้วบัน
อุบิบใส่อันอัน

ปีศาจทางเพลิงเชกัระระมันไปที่หนึ่ง ก่อนจะลากแขนมันเดินจากไป

แคทเทอร์รีนเสกให้ร้านหายไประจิดอกแล้วเดินไปหาภูตลาที่ยืนรออยู่

“เจ้าทำลงไปแล้วใช่ไหม” ภูตลาถอนหายใจขณะเดินเคียงข้างนาง

“ทำอะไร”

“หลอกหลวงอันอันกับชาน”

แคทเทอรินทำทูลวนลม “ข้าเก็บคัมภีร์ของพวกเขามันได้จริง ๆ”

“แต่เจ้าปิดบังเรื่องที่ใช้คัมภีร์ในการตามเก็บเรื่องแล้ว”

แม่มดหยิกแขนภูตลา แต่หนึ่งของยักษ์หนาเกินกว่าที่เล็บสีดำของนางจะทำให้
มันเจ็บ

“ไว้ข้าจะส่งเรื่องเล่าเล่มนี้ไปให้พวกมัน” แคทเทอรินแหงนหน้ามองท้องฟ้าสี
ดำสนิท แล้วคลี่ยิ้มกว้าง “เป็นของตอบแทนที่ทำให้ข้า ได้ครอบครองเรื่องเล่าสุดแสน
วิเศษ”

tsWU2021

© childre

© childreni

© childrenitsWU2021

© childrenitsWU2021

2021

© childrenitsWU2021

© childrenitsWU2021

© childrenitsWU2021

© childrenitsWU2021

© childrenitsWU2021

© childrenitsWU2021

© childrenitsWU2021

©

childrenitsWU2021

© childrenitsWU2021

© childrenitsWU2021

itsWU2021

© childrenitsWU2021

© childr

tsWU2021

สู่จุดเริ่มต้น

วิชานั่งอยู่ในห้องสมุด บนโต๊ะติดกับหน้าต่างบานสูง พลังมอหงิมะแรก
โปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า หญิงสาวถอดแว่นกรองแสงวางบนโต๊ะ แล้วหยิบโทรศัพท์
มือถือขึ้นมาถ่ายรูป

เสียงวางหนังสือเรียกให้หญิงสาวเหลือบมองไปยังฝั่งตรงข้าม เยื้องไปทาง
ซ้ายมือมีร่างสูงโปร่งของหญิงสาวอีกคนนั่งอยู่ ผู้หญิงคนนั้นก็หันมาก้มตาอ่านหนังสือ
สอนภาษา วิเศษจ้องอีกฝ่ายไม่วางตา ใจของเธอเต้นระส่ำ เมื่อสัมผัสได้ว่าผู้หญิงคนนี้มี
พลังงานบางอย่างที่คุ้นเคย

วิชิตัดสินใจเอ่ยทัก

“เป็นแม่มดต้องเรียนภาษามนุษย์ด้วยหรือ”

หญิงสาวที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามชะงัก แล้วเงยหน้ามองวิชิตด้วยความประหลาด
ใจ

“เจ้าเองก็เป็นมนุษย์ แต่ดันพูดภาษาแม่มดได้” เธอว่าแล้วจ้องวิชิตเขม็ง

วิชิตไหวไหล่ “ไม่ใช่แค่พูดได้นะ ทำแบบนี้ได้ด้วย” ว่าพลังสะบัดมือ เสก
หนังสือสอนภาษาให้ไกลมาหยุดอยู่บนโต๊ะฝั่งเธอ

แคทเทอร์รินเดินไปหาหญิงสาว

“เข้าชื่อแคทเทอร์ริน” พูดจบกที่ยื่นมือไปหาวิชิต

วิชิตจับมือพร้อมทวนชื่ออีกฝ่าย แล้วยิ้มกว้าง “ฉันทวิชิต ยินดีที่ได้รู้จัก”

“เจ้าคงเป็นหนึ่งในพวกนั้น” แคทเทอร์รินนั่งลงตรงข้ามกับวิชิต “พวกมีญาณ
วิเศษ”

วิชิตหัวเราะเบา ๆ “ฉันไม่ได้เก่งขนาดนั้น” เธอว่าแล้วเคาน์วลงบนปกหนังสือ
เรียนภาษาอังกฤษ “เรียนภาษาอังกฤษทำไม”

“เข้าเปิดร้านหนังสือ” แคทเทอร์รินตอบพลางกรีดหน้ากระดาศ “เลยอยากได้

เรื่องราวมนุษย์ไปพิมพ์ขาย”

“ร้านหนังสือเธอ” วีดิตทำเสียงประหลาดใจ “แบบนี้ต้องจ่ายค่าลิขสิทธิ์ เท่าไรเนี่ย” เธอว่าพลางหัวเราะ

แคทเทอรินทำหน้าที่จน “ค่าลิขสิทธิ์คืออะไร”

วีดิตอุทาน “ไม่รู้เธอ” เธอมองแคทเทอรินส่ายหน้า แล้วพูด “เป็นคำตอบแทนที่ให้นำเรื่องไปเผยแพร่ไง”

แคทเทอรินทำหน้าที่ครุ่นคิด “เงินของแม่หมดใช้บนโลกนี้ไม่ได้”

“เธอคงต้องทำงานหาเงินแบบมนุษย์แล้วละ” วีดิตหยอกล้อ แล้วกลับมาพูดด้วยเสียงปกติ “แต่บางครั้งไม่ต้องจ่ายเป็นเงินก็ได้” เธอจ้องดวงตาสีทองของแคทเทอรินแล้วแยมยิ้ม “มนุษย์ไม่ได้ต้องการของตอบแทนเป็นเงินเพียงอย่างเดียว”

พวกเธอเจียบกันไปครู่หนึ่ง ก่อนที่แคทเทอรินจะขัดความเจียบขึ้นมา

“สอนข้าหน่อยสิ” แม่หมอขอร้องแล้วเปิดหนังสือไปมา “เรียนเองมันยากกว่าที่คิด”

แคทเทอรินยื่นไปจับมือวีดิต แต่เมื่อปลายนิ้วสัมผัสกัน ประกายสีทองก็แลบออกมา จนพวกเธอต้องผละมือหนี

แคทเทอรินมองมือตัวเอง “เกิดอะไรขึ้น”

วีดิตสะบัดมือเบา ๆ “ไฟฟ้าสถิตมั้ง” เธอกลับมาพูดเรื่องเดิม “ฉันสอนเธอก็ได้ เธอน่าจะฉลาด”

“ทำไมถึงคิดว่าฉลาด” แคทเทอรินทำคาง แล้วหัวเราะในลึกลับ

วีดิตเก็บของลงกระเป่า แล้วลุกขึ้นยืน “เรียนจากหนังสืออย่างเดียวไม่เก่งขึ้นหรอกนะ” เธอชักชวนแคทเทอริน “ออกไปเรียนกับคนจริง ๆ กันดีกว่า”

แคทเทอรินเดินตามหลังวีดิตออกมาจากห้องสมุด นิมะยังคงไปรยปรายไม่ขาดสาย พื้นถนนก็ลื่นจนวีดิตต้องประคองแคทเทอรินเอาไว้

“ไปหาอะไรกินกัน” วิดีชยิ้มกว้าง แล้วเดินจูงมือแคทเทอร์รีนไปตามทางที่มีหิมะ
กองสูงอยู่

พวกเขาไปที่ร้านอาหาร ไปเดินเล่นในสวน และจบลงที่หน้าตรอกแห่งหนึ่ง
ข้าง ๆ ร้านขายของเก่ากับห้องร้างที่ไม่มีคนมาเช่า

“สนุกไหม” วิดีชถามแคทเทอร์รีนที่ถือถุงหนังสือกับแก้วชาร้อนไว้ในมือ

“สนุกดี” แม่มดตอบแล้วจิบชา “ชาที่นี้ก็อร่อย”

วีดิชหัวเราะด้วยความดีใจ แล้วเดินตามหลังแคทเทอร์รีนเข้าไปในตรอก

“ครึ่งหน้าเช้าจะเปลี่ยนจุดวางวงแหวนไปที่บ้านของเจ้า” แคทเทอร์รีนพูด ขณะ
มองกระดาษเขียนที่อยู่ของวีดิช “เจ้าพอใช้มนตรีดำได้ใช่ไหม”

วีดิชพยักหน้า

“ข้าจะมอบเทียนเล่มนี้ให้” แคทเทอร์รีนเสกเทียนสีดำเล่มหนึ่งยื่นให้วีดิช “หาก
เทียนติดไฟ แสดงว่าข้ากำลังเดินทางไปหาเจ้า” แม่มดอธิบายต่อ “และหากเจ้าอยาก
สื่อสารกับข้า ก็ให้ท่องมนตรีดำ แล้วจุดไฟบนเทียน”

แคทเทอร์รีนท่องมนตรีดำสั้น ๆ ให้วีดิชฟัง แล้วให้อีกฝ่ายทวนคาถาเพื่อเป็นการ
ย้ำว่าหญิงสาวเข้าใจ “พอท่องมนตรีดำกับจุดไฟแล้ว จงเฝ้ากระดาษที่เขียนข้อความถึงข้า
แล้วข้าก็จะได้รับข้อความของเจ้า”

หญิงสาวมองแม่มด แล้วพูด “จำที่ฉันพูดได้ไหม ว่าบางครั้งมนุษย์ก็ไม่ได้
ต้องการของตอบแทนเป็นเงิน”

แคทเทอร์รีนพยักหน้า

“ฉันสอนภาษาให้เธอ” วีดิชพูดพลางยิ้มกว้าง “นั่นเธอช่วยสอนมนตรีดำให้ฉัน
หน่อยได้ไหม”

แม่มดหัวเราะในลำคอ “เป็นข้อแลกเปลี่ยนที่น่าสนใจดี” แคทเทอร์รีนเคาะสัน
รองเท้ากับพื้น พลันวงแหวนเวทมนตรีดำได้เท้าของเธอก็ส่องแสงสีทอง “แล้วเจอกัน” แสง
สว่างโอบล้อมร่างของแม่มด แล้วแคทเทอร์รีนก็หายไป

วีดิชยังคงยืนอยู่ในตรอก เธอมองจุดที่เคยมีวงแหวนเวทมนตร์ปรากฏอยู่ทั้ง
น้ำตา

“จิตใจที่ได้เจอกันอีกนะ แคทเทอร์รีน”

นับจากวันนั้นก็ผ่านมาราวเดือนกว่า วีดิชดูแลแคทเทอร์รีนเป็นอย่างดี ทั้งคอย
เป็นครูสอนภาษา และยังคงยพวแคทเทอร์รีนออกไปเที่ยวตามที่ต่าง ๆ

วันหนึ่งแคทเทอร์รีนเผลอขึ้นมากลางบ้านของวีดิช นางได้ยินเสียงทำอาหารดัง
มาจากในครัว แม่มดจึงเดินเข้าไป

“เจ้าทำอะไร” แคทเทอร์รีนถาม แล้วมองสภาพห้องครัวที่เปราะอะเปื้อนไปด้วย
แป้ง “อย่างกะระเบิดลงเลย”

วีดิชเงยหน้ามองอีกฝ่าย แล้วยิ้มกว้าง “มาพอดี” เธอว่าแล้วรวดซ็อคโกแลต
เป็นแนวพยางงลงบนขนมปัง “มากินของว่างด้วยกันมา”

แคทเทอร์รีนมองขนมปังแท่งยาวสีน้ำตาลอ่อน ราวด้วยซ็อคโกแลต ตบท้าย
ด้วยไอซิ่งสีขาว “ขนมอะไร”

“ไม่มีชื่อหรอก” วีดิชหัวเราะเสียงใส “เป็นขนมสูตรของตัวเอง”

แคทเทอร์รีนสูดกลิ่นหอมหวานเข้าปอด แล้วขมวดคิ้ว “กลิ่นคุ้น ๆ”

วีดิชหยุดหันขนมเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วเงยหน้ามองแคทเทอร์รีน

“ข้าเคยได้กลิ่นแบบนี้มาก่อน” แม่มดว่าพลางเคี้ยวขนม แล้วทำหน้าครุ่นคิด
ไปด้วย

แต่แล้วร่างของแคทเทอร์รีนก็ทรุดลง จนวีดิชต้องรีบเข้าไปประคอง แม่มดกุม
ศีรษะแล้วกัดฟันแน่นด้วยท่าที่เจ็บปวด

“เป็นอะไรหรือเปล่า!” วีดิชถามอย่างร้อนรน

แม่มดจับแขนของเธอเอาไว้แน่น แล้วพูดปานเสียงทอ

“ขนมลูกไม้หวาน” แคทเทอร์รินว่าเสียงแหบ

คราวนี้วีดิชเป็นฝ่ายนั่งจั้น เธอมองแม่มดที่ค่อย ๆ พยุงตัวขึ้นยืน “ขนมอะไรนะ”

แคทเทอร์รินถอนใจเหยียดยาว แล้วคุมน้ำเสียงให้กลับมาเป็นปกติ “จำได้นิดหน่อยแล้ว”

วีดิชลุกขึ้นไปยืนอยู่ข้างหน้าแคทเทอร์ริน “เธอหมายความว่าอย่างไร”

แม่มดก้มมองอีกฝ่าย แล้วพิงตัวกับโต๊ะด้านหลัง “ขนมลูกไม้หวาน เป็นขนมที่ข้าเคยกินตอนเด็ก ๆ” แคทเทอร์รินเริ่มเล่าทีละนิด “ข้าคิดว่า แม่มดคนนั้นเป็นผู้ทำให้ข้ากิน”

“แม่มดคนไหน” วีดิชเฝ้าปากแน่น พลั้ล่อมจ้องแคทเทอร์รินไม่กะพริบตา

“แม่มดที่เลี้ยงข้ามาตั้งแต่เด็ก ๆ” แคทเทอร์รินพูดด้วยใบหน้าเปี่ยมสุข “ถึงข้าจะจำนางไม่ได้ แต่แม่มดในหมู่บ้านต่างบอกว่า นางเปรียบเหมือนแม่ของข้า”

วีดิชคว้าแขนของแคทเทอร์ริน แล้วผลัดตะโกน “ทำไมเธอถึงจำไม่ได้!”

แคทเทอร์รินสะดุ้ง แล้วมองอีกฝ่ายด้วยแววตาสงสัย “เจ้าตะโกนทำไม”

เมื่อวีดิชได้สติ เธอก็รีบปล่อยแขนแคทเทอร์ริน “ขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“ข้าประสบอุบัติเหตุตอนเด็ก” แคทเทอร์รินพูด พลังงานหายไปวีดิชใจเย็นลง “เลยลืมเรื่องในวัยเด็กไปเกือบหมด รวมถึงเรื่องของแม่มดคนนั้นด้วย”

วีดิชก้มหน้ามองพื้น แล้วพูดเสียงแผ่ว “ฉันเสียใจด้วย”

แคทเทอร์รินลูบศีรษะของเธอ แล้วหัวเราะ “แต่เมื่อข้าจำได้อย่างหนึ่ง” แม่มดสบตาวีดิช แล้วพูด “กลิ่นและรสชาติของขนม เหมือนกับที่ข้าเคยกินตอนเด็ก ๆ เลย”

“เป็นขนมที่แม่มดคนนั้นทำให้เธอหิว” วีดิชถาม

แคทเทอร์รินกอดอก “อาจจะใช่ก็ได้” ว่าพลงหัวเราะออกมา “แต่ข้าจำได้ว่าขนมที่ข้ากินเรียกว่าขนมลูกไม้หวาน”

วีดิชจับมือแคทเทอริน แล้วมองเล็บสีดำของอีกฝ่ายด้วยแวตาคมอลอย “เธอ
อยากจำแม่มดตนนันให้ได้ไหม”

“ถามทำไม”

“ฉันคิดว่า มันน่าเศร้าออก ที่เราลืมคนสำคัญในชีวิตไป”

แคทเทอรินเงยหน้ามองเพดานแล้วถอนหายใจ “อยากสิ” แม่มดก้มมองวีดิช
แล้วกระชับมือของเธอ “ข้าอยากจำนางได้ อยากจำเรื่องราวที่เราเคยมีร่วมกัน แต่ทำ
อย่างไรก็จำไม่ได้สักที”

“เธอ...ยังจำชื่อแม่มดตนนันได้อยู่หรือเปล่า”

แคทเทอรินแยมยิ้มพลางพยักหน้า แล้วกระชับออกมา “นางชื่อว่า...” แม่มด
ปิดเปลือกตา “...อันยา”

ณ ที่แห่งนี้

เปิดร้าน

0

ภูตลาทำอาหารอยู่ในครัว ส่วนแคทเทอรินยังไม่ตื่น ตั้งแต่กลับมาจากอีกโลกหนึ่ง แม่มดก็ดูเหมือนจะมีไข่น้อย นางจึงได้แต่นอนชมอยู่ในห้อง

แต่เสียงทำอาหารกลับปลุกแคทเทอรินให้ตื่น แม่มดลี้ดตัวลงจากเตียง แล้วเดินสะโหลสะเหล่อออกมาฝั่งระเบียงที่ยื่นไปทางหน้าบ้าน

ภูตลาตะโกนผ่านหน้าต่างห้องครัวออกมา “ตื่นแล้วก็ลงมา!”

แคทเทอรินลูบหน้าลูบตาด้วยท่าที่เหนื่อยล้า ก่อนจะผละจากระเบียงเพื่อเดินลงไปชั้นล่าง

กลิ่นหอมของอาหารลอยอบอวลชวนน้ำลายสอ เมื่อเข้าไปในครัวก็เห็นภูตลากำลังจัดโต๊ะ แคทเทอรินนั่งลงบนเก้าอี้ แล้วทำแขนบนโต๊ะกุมศีรษะอยู่หน้าชามซูปร้อน ๆ

“กิน” ภูตลาทำเอวสั่งแคทเทอริน

“ข้าปวดท้อง”

“ถ้าเจ้าไม่กิน เจ้าก็ไม่หายปวดท้อง” มันบังคับให้แคทเทอรินจับช้อนเอาไว้ แล้วเดินไปตักซูปใส่ชามตัวเอง

แคทเทอรินผืนตักซูปเข้าปาก แล้วทำหน้าเบ้ ก่อนจะเงยหน้ามองภูตลาที่ชดซูปหมดในคราวเดียว

“ข้าต้องไปทำงาน เจ้าดูแลตัวเองได้ใช่ไหม แคท” ภูตลาเก็บชามซูปที่ว่างเปล่าไปวางในอ่าง

“ข้าไม่เป็นไร” แคทเทอรินค่อย ๆ ลุกขึ้นจากเก้าอี้

หลังภูตลาออกไปทำงาน แคทเทอรินก็เดินขึ้นไปชั้นสอง นางต้องยืนพิงราว

บ้านได้อยู่ครู่หนึ่งเพื่อหอบหายใจ อาการป่วยไข้คราวนี้พรวดแรงกายไปหมด แม่มดพยายามสุดลมหายใจเข้าออกเป็นจิ้งหะ แล้วเปิดประตูเดินเข้าไปนั่งบนเตียง

แต่แล้วกระดาษแผ่นใหญ่ที่พบบทกัน ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าของนาง พร้อมข้อความบนกระดาษสีเหลืองแผ่นเล็กที่ลอยอยู่ข้าง ๆ กัน

ข่าวใหม่ เพื่อเจ้าจะสนใจ

“ข้าเพิ่งได้นั่งเองนะ”

แคทเทอร์รินถอนหายใจด้วยความเหนื่อยล้า แต่ก็เสกเสื้อคลุมตัวยามมาสวม แล้วเดินออกไปจากห้อง

ภูตลากำลังเดินผ่านตรอกหน้าร้านของแคทเทอร์ริน ตอนที่ปีศาจเปลือกมุกวิ่งกระหืดกระหอบมาหา

ปีศาจเปลือกมุกยื่นสะบัดอกเสื้อ แลวงกะพริบตากลมโตสีขาวมุกหลายครั้ง พร้อมพูดว่า “ภูตลา เจ้าช่วยเปิดประตูไปโลกของพวกมนุษย์หน่อยสิ”

“ทำไมหรือ”

“อยู่ ๆ พวกเด็กน้อยก็เล่นเปิดประตูมิติขึ้นมาพร้อมกัน ตอนนี่เรากำลังช่วยกันจับอยู่”

“ปีศาจตนไหนหลุดไปในโลกนั้นบ้าง”

“มีแค่ปีศาจนาคาตนเดียว” ปีศาจเปลือกมุกว่า แล้วยื่นกระดาษให้ภูตลา “ดูเหมือนจะหลุดไปแถว ๆ นี้”

ยักษ์ภูมาหยาบกระดาศเขียนแผนที่มาดู พร้อมพยักหน้า “ข้าจะพามันกลับมาให้”

“ขอบใจเจ้ามาก” ปีศาจเปลือกมุกจับมือภูตลามายก “เจ้าเปิดประตูตรงนี้เลยดีกว่า ที่สถานดูแลเด็กตอนนี้ไม่ค่อย... สะดวกเท่าไร”

ภูตลานั้นภาพความวุ่นวายอยู่ในหัว แล้วหลุดหัวเราะออกมา

มันมองตามหลังปีศาจเปลือกมุกหายลับไปในฝูงชน ก่อนจะเดินเข้าไปในตรอกที่วันนี้ไม่มีร้านของแคทเทอร์รินตั้งอยู่ ภูตลาใช้ปลายเท้าเหยียบฝุ่นผงบนพื้น แล้วแยกเขี้ยววาทที่ซ่อนไว้ในเหงือกออกมา

ภูตลาจุ่มนิ้วชี้กับเขี้ยวแหลมคม เลือดสีสดไหลออกมาจากบาดแผล มันนั่งยอง ๆ วาดสัญลักษณ์ประตู่ของเผ่ายักษ์ตะวันออกบนพื้น แล้วเดินไปยืนอยู่กลางสัญลักษณ์วงกลม พลันแสงสีน้ำตาลก็เปล่งประกายขึ้นมาจากอักษระด้านล่าง ลำแสงโอบล้อมภูตลาเอาไว้ เพียงพริบตาเดียว ร่างสูงใหญ่ของมันก็อันตรธานไปจากตรงนั้น

แล้วสัญลักษณ์ของเผ่ายักษ์ค่อย ๆ จางหายไป

แคทเทอร์รินเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด นางมองพื้นว่างเปล่าที่เคยมีร่างของภูตลา ยืนอยู่ ก่อนจะยกกระดาษแผ่นใหญ่ในมือขึ้นมาอ่าน

หัวข้อใหญ่ในหน้าแรกเขียนเอาไว้ว่า

รวมภาพศิลปะอันทรงคุณค่าประจำปีนี้

แคทเทอร์รินหายใจอย่างยากลำบาก แล้วพับกระดาษแผ่นใหญ่เก็บใส่กระเป๋า กระป๋องด้วยาว นางเสกหน้าร้านหนังสือขึ้นมา เสียงกระดิ่งดังกรังกรึงยามร่างสูงโปร่งของนางเดินเข้าไปด้านใน แคทเทอร์รินเดินหายไปหลังร้าน แล้วไม่กลับออกมาอีก

ภูตลาเย็นอยู่กลางทุ่งกว้าง สายลมปะทะร่างจนผลอเซไปด้านหลัง รอบตัวไม่มีสิ่งใดนอกจากทุ่งหญ้าสีเขียวที่โอนอ่อนตามแรงลม ยักษ์ภูตลาก้มมองกระดาษที่เขียนสถานที่ที่ปีศาจนาคาหลงมา แล้วเงยหน้ามองไปรอบๆ อีกครั้ง

“จะหาเจอไหมเนี่ย” มันพึมพำกับตัวเอง ภูตลาเดินขึ้นไปยืนบนเนิน มันเบอกตากว้างมองทิวทัศน์เบื้องล่าง

ทุ่งดอกไม้หลากสีทอดยาวออกไปไกลสุดลูกหูลูกตา ภูตลาเผลอต้มงมาจากเนิน แล้วเดินเข้าไปดมลงแตะกลีบดอกไม้สีชมพู พลังสดกลิ่นหอมเข้าไปเต็มปอด

แต่เสียงใสที่ตั้งอยู่เหนือร่างของมัน ทำเอาภูตลาสะดุ้งโหยง จนผลอบัดดอกไม้ตรงหน้าอย่างแรง

“คนแปลกหน้า”

ภูตลายึดตัวขึ้นปะทะสายตากับคนตรงหน้า และวินาทีนั้นเอง มันก็ถอนหายใจไปจากดวงตาสีเทาของอีกฝ่ายไม่ได้

“เข้ามาในนี้ได้ยังไง”

หญิงสาวขยับเข้าไปใกล้ภูตลา เจ้ายักษ์ก้มมองอีกฝ่ายที่สูงเพียงอกก่อนจะกลืนน้ำลาย

“ถ้าไม่บอกฉันจะตะโกนให้คนมาจับคุณ”

เธอขึ้นเสียงสูงจนภูตลาได้สติ

“คือข้า... ไม่เข้าใจที่เจ้าพูด” ยักษ์ภูตลามิ่วท่าที่ลุกลี้ลุกลอน

แต่เสียงหัวเราะของหญิงสาวกลับทำให้ภูตลากลิ่นคำพูดกลับเข้าไปในลำคอ

“ฉันไม่เรียกหรอก” เธอหัวเราะไม่หยุด รอยยิ้มกว้างเผยให้เห็นรอยบุ๋มบนแก้ม

ฝั่งซ้าย “เป็นคนต่างชาติหรือ พูดภาษาเราได้ไหม”

ภูตลาได้แต่ยืนนิ่ง

“เลือกไม่ใส่ไม่หนาวหรือไง” หญิงสาวปลดกระดุมเสื้อไหมพรมสีชาว แล้วยื่นให้ภูตลา “ไม่รู้ว่าใส่ได้ไหม แต่ลองดูก่อน”

เมื่อเห็นว่าเธอสวมเพียงชุดกระโปรงสีชมพูตัวยาว เผยไหล่เปลือยเปล่าต้องลมแรง ภูตลาก็นำเสื้อคืนอีกฝ่าย

“ฉันไม่หนาวหรอก”

แต่ภูตลาเย็นกรรณที่จะไม่รับเสื้อมาสวม หญิงสาวจึงได้แต่ถอนหายใจ แล้วสวมเสื้อไหมพรมตามเดิม “ถ้าพาเข้าหมู่บ้าน คนต้องแตกตื่นแน่” เธอพิมพ์้ำ แล้วจับมือภูตลาไว้ เจ้ายักษ์เผลอชักมือกลับ แต่หญิงสาวไม่ยอมปล่อย “ไปที่บ้านฉันก่อนแล้วกัน”

“ข้าฟังไม่ออก”

“ชื่อ” หญิงสาวชี้นิ้วเข้าหาตัวเอง “เพตรา”

ภูตลาฟังคำนี้ออก มันเป็นคำง่าย ๆ ที่แคทเทอรินพูดเป็นประจำสมัยยังเตรียมตัวสอบภาษาต่างโลก

“ชื่อ...เพตรา”

“ฟังออกนี่นา” เพตรายิ้มกว้าง แล้วดึงภูตลาเดินเลียบไปตามแปลงดอกไม้ “แล้วคุณชื่ออะไร”

ภูตลามองปลายนิ้วเรียวยาวที่ชี้มาทางตัวเอง ก่อนจะพูดออกมาเบา ๆ “ภูตลา”

“ออกเสียงยากจัง” หญิงสาวทำหน้าครุ่นคิด แล้วชี้ภูตลาพาลงพูด “ภู”

“ภู” เจ้ายักษ์พยักหน้า เพตราเผลอร้องด้วยความดีใจ แล้วลากภูตลาให้เดินตามหลังมาติด ๆ

เพตราพามาหยุดอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางต้นไม้สูงในป่า ยักษ์

ภูมามองบ้านสองชั้นสลักรับกับป่ารอบด้าน นอกจากบ้านของเพตราแล้ว ก็ไม่เห็นบ้านหลังอื่นอีก

เพตราเงยหน้ามองภูตลาแล้วพิมพ์ “จะสื่อสารกันอย่างไรดีนะ”

ภูตลามองเพตราที่ขมวดคิ้วแน่น แล้วผลอยมือไปจิ้มระหว่างคิ้วทั้งสองข้างของหญิงสาวโดยไม่รู้ตัว

“ฉันขมวดคิ้วหรือ”

ยักษ์ภูผาซึกมีอกกลับทันควัน แต่เพตราไม่ว่าอะไร เธอเปิดประตูบ้านเชิญภูตลาเข้าไปด้านใน “เข้ามาสิ ข้างในอุ่นกว่าข้างนอกเยอะเลย”

ภูตลาเดินตามหลังเพตราเข้าไปในบ้าน ข้างในอุ่นกว่าข้างนอกหลายเท่า คงเพราะหน้าต่างทุกบานเปิดสนิท จึงไม่มีลมเข้ามาหญิงสาวดึงให้ภูตลาเดินไปนั่งบนโซฟาริมหน้าต่าง

“ฉันมีเรื่องต้องไปทำอีกนิดหน่อย” เพตราว่าพลางตบไหล่ภูตลา “รออยู่ที่นั่นนะ”

เพตราทำท่าจะเดินจากไป แต่ภูตลายื่นมือไปดึงขลุ่ยกระป๋องของเธอไว้

หญิงสาวหันกลับไปมอง ยักษ์ภูผาจึงปล่อยมือแล้วหันหน้าหนีไปอีกทาง แต่เพตรากลับทำเพียงหัวเราะแล้วลูบศีรษะของภูตลาเบา ๆ

“ไม่ทิ้งไปไหนหรอก”

ภูตลานั่งนิ่ง กระทั่งเพตราเดินออกจากบ้านไปแล้ว สติของมันก็ยังไม่กลับมา จนเมื่อได้ยินเสียงเคาะที่หน้าต่างด้านหลัง ยักษ์ภูผาจึงค่อยได้สติ พอหันไปมอง ก็เห็นว่ามิใครบางคนยืนอยู่นอกหน้าต่างบานใด ภูตลายื่นหน้าเข้าไปใกล้ จึงเห็นว่า เป็นแคทเทอริน

แม่มดร้ายมนตร์เสกให้หน้าต่างเลื่อนขึ้น แล้วทำแขนกับกรอบหน้าต่างมองภูตลาด้วยสายตามีเลศนัย

“ตกหลุมรักนางเข้าแล้วละสิ”

“พูดบ๊ออะไรของเจ้า” ภูตลาขมวดคิ้วใส่แคทเทอร์รีนที่ยืนหัวเราะในลำคอ

“เจ้ามาทำอะไรที่นี่” แคทเทอร์รีนหันไปรอบตัว “มาตามนักเรียนกลับห้องหรือ”

“มีใฝ่่านาคาหลุดมาตุนหนึ่ง”

แคทเทอร์รีนพยักหน้า “ข้าเองก็มาเก็บเรื่องเล่า”

“ทำไมเจ้าไม่นอนพัก” ภูตลาว่าเสียงจริงจัง แต่แล้วก็ต้องชะงัก พร้อมเบิกตากว้างมองแคทเทอร์รีน “เจ้ามาเก็บเรื่องเล่าของใคร”

“เจ้าน่าจะรู้อยู่แล้ว” แคทเทอร์รีนเคาะปลายนิ้วกับกรอบหน้าต่าง “คนของข้าบอกว่า มีหมู่บ้านเล็ก ๆ กลางป่า เล่าลือกันว่าเด็กหญิงและชายเมื่ออายุครบสิบหกปี จะกลายเป็นผู้ที่ได้รับพรจากสวรรค์” แม่มดเท้าคางแล้วยืนหน้าเข้าไปใกล้ภูตลา และนางเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ถูกเลือก”

“ข้าแค่มาตามนักเรียนกลับห้อง” ภูตลาไหวไหล่ “เสริญธุระข้าก็จะกลับ”

แต่แคทเทอร์รีนส่ายหน้า

“เจ้าบอกเองว่าข้าทำงานตอนนี้ไม่ได้ เพราะข้าป่วย” แม่มดเอามือแนบหน้าผาก พลังทำท่าอ่อนแรง “เจ้าอยู่ที่นั่นแล้ว ก็ช่วยข้าทำงานหน่อย”

“ทำไมข้าต้องทำงานนี้ให้เจ้าด้วย” ภูตลาถอนใจเหนื่อยหน่าย

แคทเทอร์รีนยังคงโน้มหน้าอีกฝ่าย “ข้าจะไปตามนักเรียนจอมป่วนกลับสถานดูแลให้” แม่มดมอบข้อเสนอ “แลกกับเจ้าช่วยจับตาตุนนางให้ข้า”

ภูตลาเริ่มลังเล

“เจ้าจะได้อยู่กับนางสักวันสองวัน” แคทเทอร์รีนผิวปากพร้อมหัวเราะว่า

ภูตลารับฟังข้อเสนอ แต่ไม่วายเป็นออกมาอยู่ดี “เจ้าชอบใช้งานข้าอยู่เรื่อย”

แคทเทอร์รีนฉีกยิ้มกว้าง แล้วพูด “ตกลงตามนี้”

ยักษ์ภูตลาพยักหน้าอย่างเสียไม่ได้

แม้แต่วันเคลื่อนคล้อยลาลับขอบฟ้าไปแล้ว แต่ภูตลาวยังนั่งอยู่ที่เดิม มันคอยมองไปทางประตูตลอดเวลา ได้แต่คิดว่าเมื่อไรเพตราจะกลับมา

สักพักประตูก็เปิดออก เพตราเดินเข้ามาในบ้านด้วยสภาพมมแผ่ยุ่งเหยิง และเสื้อไหมพรมที่หายไป เมื่อยักษ์ภูผาเดินเข้าไปใกล้ เธอก็เดินโซเซไปทิ้งตัวใส่อ้อมแขนของอีกฝ่าย

“เหนื่อยจัง” ภูตลามองหญิงสาวที่ไถลตัวไปตามพื้น

ยักษ์ภูผาพยายามประคองร่างของเธออย่างสุดความสามารถ แต่เพตราหลับไปแล้ว ภูตลาจึงไม่มีทางเลือก นอกจากซ้อนร่างของเธอขึ้น แล้วเดินหาห้องนอนภายในบ้าน บ้านหลังนี้เป็นบ้านสองชั้น มันจึงคิดเองว่าห้องนอนน่าจะอยู่ที่ชั้นสองของบ้าน

ภูตลาใช้เวลาไม่นานก็เจอห้องนอน มันวางเพตราลงบนเตียง แล้วห่มผ้าให้เสร็จสรรพ แล้วเดินออกจากห้อง ตรงกลับไปยังโซฟาที่ตั้งอยู่ชั้นล่าง วันนั้นโซฟากลายเป็นที่นอนชั่วคราวของมัน

“ขอโทษที่ให้นอนบนโซฟานะ”

เสียงของเพตราปลุกภูตลาให้ตื่นจากนิทรอันยาวนาน ยักษ์ภูผาขยับตัวหันไปมองเธอ หญิงสาวกำลังทำอาหารอยู่ในครัว เธอใช้ตะหลิวชี้ไปทางขวามือ แล้วพูดว่า “ห้องน้ำอยู่ทางนั้น”

หลังพุดจบเธอก็ทำทานึกบางอย่างขึ้นมาได้ เพตราวางตะหลิว แล้วยกมือทำท่าคล้ายอาบน้ำสระผม พร้อมกับชี้ไปด้านขวามืออีกรอบ

ภูตลามองท่าทางของเพตรา แล้วหัวเราะออกมา

“ข้าอะไรกัน! คนอูดสำหรัหวังดีแท้ๆ” เพตราหันกลับไปทอดไล้กรอกไขดาวในกระทะต่อ แต่คราวนี้เธอเคาะกระทะแรงขึ้นกว่าเดิม

แม้ภูตลาจะไม่เข้าใจที่เธอพูด แต่มันก็พอเดาได้จากท่าทางของเพตราว่าเธอไม่ค่อยสบอารมณ์นัก ยักษ์ภูมาจึงลุกขึ้นเดินไปหาหญิงสาว แล้วก้มกระซิบข้างหูเธอ

“ขอโทษ”

เพตราสะดุ้งจนทำตะหลิวตกพื้น ภูตลาก้มลงไปหยิบขึ้นมาให้

“เมื่อก็พูดจาอะไร”

ภูตลาส่งตะหลิวคืนแล้วหันหลังเดินไปทางห้องน้ำ ทำราวกับว่าเมื่อก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เพตราอดมองตามแผ่นหลังกว้างของภูตลาไม่ได้ เมื่อเธอได้สติก็รีบเบนสายตาคลับมา แล้วก้มหน้าก้มตาทอดอาหารในกระทะเจียบ ๆ พร้อมใบหน้าที่แดงก่ำจนถึงใบหู

เพตรานั่งรอภูตลาออกมาจากห้องน้ำ เมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินมานั่งตรงหน้าจานอาหาร เธอก็พูดว่า “วันนี้เราจะไปวาดรูปกัน”

แม้ภูตลาจะไม่เข้าใจ แต่เมื่อเห็นเพตราแยมยิ้มกว้าง มันก็เผลอพยักหน้าไปโดยไม่รู้ตัว

“แต่ก่อนอื่น” เพตราหยิบเสื่อเช็ดสีข้าวออกมาจากถุงกระดาดที่วางอยู่ข้างๆ ขาเก้าอี้ “มาใส่เสื่อก่อน”

สาย ๆ พวกเขาเดินเข้ามาในป่าจนมาถึงกระท่อมหลังหนึ่ง เพตราเปิดประตูเข้าไปด้านใน ภูตลามองเห็นขาตั้งไม้ ฝืนผ้าใบ กับสีที่หกเลอะเทอะบนพื้น เป็นห้องที่ไม่เป็นระเบียบต่างจากบ้านของเพตราโดยสิ้นเชิง ยักษ์ภูมาค่อย ๆ ก้าวเข้าไป พยายามไม่เหยียบโดนพวกสีกับรูปวาดที่วางอยู่บนพื้น

“มานี่มา” เพตราดึงแขนภูตลาให้เดินไปนั่งบนเก้าอี้ ตรงหน้าผ้าไปสีชาวบนขาตั้ง “วาดรูปเป็นไหม”

ภูตลาจับบางอย่างมาจากมือของเพตรา “นี่คือพู่กัน ส่วนอันนี้คือจานสี” หญิงสาวยื่นจานสีให้มันถือ

เพตรานั่งบนเก้าอี้ข้าง ๆ ภูตลา แล้วพูด “มาวาดห้องฟ้ากัน”

คำนี้ภูตลาก็จำได้ว่าแคทเทอรินพูดอยู่บ่อย ๆ

“ห้องฟ้า” มันพูดสำเนียงแปร่ง ๆ แต่เพตราไม่ถือสา เธอเพียงยิ้มแล้วดันจานสีในมือภูตลาให้สูงพอที่จะจุ่มพู่กันลงไปได้ “เราจะเริ่มจากสีนี้ก่อน”

เพตราจรดพู่กันของเธอลงบนผืนผ้าใบ แล้วบอกให้ภูตลาทำตาม พวกเขานั่งละเลงสีบนผืนผ้าอยู่นานสองนาน กระทั่งห้องฟ้าจากปลายพู่กันเสร็จสมบูรณ์

“สวยจัง” เพตรามองภาพตรงหน้า แล้วหันไปมองภูตลา “เก่งเหมือนกันนะเนี่ย”

ภูตลามองภาพเบื้องหน้าสลับกับใบหน้าของเพตรา ก่อนจะยื่นมือข้างที่สะอาดไปปาดสีออกจากแก้มของหญิงสาวแผ่วเบา

“เลอะเทอะเป็นเด็ก ๆ” มันพึมพำกับตัวเองแล้วหัวเราะออกมา

เพตรามองรอยยิ้มกว้างของอีกฝ่าย แล้วก้มหน้าดูไม่เงยหน้าขึ้นมาสบตาภูตลาอีก

เช้าวันรุ่งขึ้น เพตราตื่นแต่เช้ามาทำอาหารตามเคย เสียงน้ำมันร้อนๆ ในกระทะ
ปลุกให้ภูตลาตื่นขึ้นมา

“อรุณสวัสดิ์” เธอเอ่ยทักเจ้ายักษ์ด้วยน้ำเสียงสดใส “หลับสบายไหม”

ภูตลาเดินโซเซไปพึ่งโต๊ะอาหาร แล้วหยิบแก้วน้ำที่วางอยู่มาดื่ม

เพตราวางจานไข่ดาวลงบนโต๊ะเป็นอย่างแรก เธอเงยหน้ามองภูตลาที่ยังคง
งัวเงียแล้วหัวเราะออกมา “ไปล้างหน้าล้างตา แล้วค่อยมานั่งกิน” หญิงสาวบีบแก้มทั้ง
สองข้างของภูตลา แล้วผลักมันออกจากโต๊ะอาหาร

มือเข้าดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ท่ามกลางเสียงหัวเราะแสนสดใสของเพตรา
แต่ช่วงเวลาแห่งความสุขก็แสนสั้นเสมอ เมื่อเสียงเคาะประตูดังซัดจิ้งหะ เพตรา
เหลือบมองไปทางบานประตู แล้วเริ่มตัวสั่น

หญิงสาวดึงแขนภูตลาให้เดินไปนั่งหลบอยู่ตรงบันได เธอแตะนิ้วบนริมฝีปาก
แล้วหุนหันวิ่งไปเปิดประตู

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวพยายามบังคับไม่ให้เสียงสั่น แล้วเอ่ยทักทายคน
ตรงหน้าอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด

“เพตรา เด็กดีของฉัน เป็นอย่างไรบ้าง” คนตรงหน้าเป็นชายวัยกลางคนร่าง
ผอมเกร็ง เขาเหยียดยิ้มประหลาดพลางจ้องมองเพตราตาเป็นมัน

“สบายดีค่ะ” หญิงสาวตอบแล้วกัตรีมฝีปาก “หนูวาดรูปได้แล้วนะคะ!” เธอ

พูดโพล่งออกไป

เขาเบิกตากว้าง แล้วคว้ามือของเพตรามาเขย่าขึ้นลงด้วยความดีใจ

“ทันก่อนจะถึงวันพิธีพอดี!” เขาตะโกนเสียงแหบแห้ง

เพตราขึ้นตัวออกจากมือของเขา แล้วพยายามหลบสายตาของอีกฝ่าย

“เยี่ยมมาก” เขาเอ่ยชม “สมกับเป็นเด็กที่ได้รับพรจากฟ้า”

“แต่พรนั้นกำลังจะหมด” เพตราพูดเสียงแผ่ว แล้วก้มหน้ามองปลายเท้า

เขายกมือข้อนปลายคางเธอขึ้น

“มันเป็นชะตาฟ้าลิขิต” เขาลูบแก้มของเพตราเบา ๆ “ไม่มีใครผืนคำส่งจาก

ฟ้าได้”

เพตรากลืนน้ำลาย เธอเกร็งตัวต่อนชายชราลูบปลายนิ้วโป้งไปบนแก้มของเธอ สัมผัสสหายาบกร้านของนิ้วมือทำเอาเธอขนลุกขนพอง

“ไวฉันจะส่งคนไปเอารูปที่กระท่อม” เขาพูดแล้วปล่อยมือ เพตราจึงลอบถอนหายใจสั้น ๆ “แล้วก็คืนนี้ไปหาฉันด้วย”

คราวนี้เพตราหยุดหายใจไปครู่หนึ่ง

“ใกล้ถึงวันเกิดเธอแล้ว ฉันเลยจะจัดเลี้ยงให้”

“แต่หนูเกรงใจ” หญิงสาวเริ่มหายใจไม่เป็นจังหวะ แต่ยังคงพยายามคุมน้ำเสียง

ให้หนึ่ง

เขาใช้นิ้วชี้แตะปากเธอ “ทำตามที่คุณบอก”

เพตรากลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก

“แล้วฉันจะส่งคนมารับคืนนี้” ว่าจบเขาก็หันหลังเดินจากไป

หญิงสาวกลับเข้ามาในบ้าน เธอทรุดลงบนพื้นหน้าประตู แล้วร้องไห้ออกมา

ภูตลาเดินลงมาจากบันได แล้วเดินเข้าไปคุกเข่าตรงหน้าเธอ

“เจ้าเป็นอะไร” แม่รู้อยู่เต็มอกว่าเพตราไม่เข้าใจภาษาของมัน แต่ภูตลาก็เลือกที่จะพูด “ไม่ต้องร้อง ข้าอยู่ที่นี่แล้ว”

เพตรายื่นแขนไปโอบกอดภูตลาเอาไว้ น้ำตาไหลรินเป็ยกขึ้นช่วงไหล่ของภูตลา แต่มันไม่สนใจ ยักษ์ภูมาทำเพียงกอดหญิงสาวแนบอก แล้วเช็ดน้ำตาออกจากใบหน้าของเธอ

เพตราสูดลมหายใจเข้า แล้วแนบหน้าเข้ากับฝ่ามือของภูตลา “ปลอบใจฉันอยู่เหรอก” เธอถามเสียงสะอื้น

ภูตลาลูบศีรษะของหญิงสาวแผ่วเบา

เพตราแนบหน้าผากกับอกภูตลา แล้วพูดเสียงอ่อนล้า “ขอบคุณที่อยู่ตรงนี้นะ ภู”

หลังจากพาเพตรากลับขึ้นไปนอนข้างบน ภูตลาก็เดินง่วนอยู่ข้างล่าง ยักษ์ภูมานึกอยากให้แคทเทอร์ลินอยู่ตรงนี้ คอยแปลคำพูดของเพตราให้มันฟัง แต่ดูจากท้องฟ้าสว่างจ้าที่มีเมฆประปราย โลกพิศวงฝั่งโน้นคงเป็นยามมืด ซึ่งเป็นช่วงที่แคทเทอร์ลินจะไม่มายังโลกมนุษย์

“อยู่ไม่สุขเขี้ยวหรือ”

น้ำเสียงที่ภูตลาไม่คุ้นเคยดังขึ้น หญิงสาวคนหนึ่งเดินออกมาจากด้านหลัง ต้นไม้ ตรงมาหามัน

ผู้หญิงคนนั้นพูดภาษาแม่มาได้

“เจ้าไม่ใช่แม่หมดจากแดนเหนือ ข้าไม่เคยเห็นหน้าเจ้า”

“ฉันไม่ใช่แม่หมดแดนเหนืออีกต่อไปแล้ว” หญิงสาวว่าพาลางคลีริมฝีปากสีแดง สด ดวงตาสีเขียวของอีกฝ่าย ให้ความรู้สึกประหลาดแบบที่เจ้ายักษ์ไม่อาจอธิบายได้

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“เรื่องของฉันไม่สำคัญเหรอก” เธอว่า แล้วหันซ้ายหันขวา “ยื่นหน้ามาใกล้ ๆ สิ”

ภูตลาลังเล มันมองมือทั้งสองข้างของเธอ แต่ไม่ขยับเข้าไปใกล้

“ฉันไม่มีเจตนาร้าย” ดวงตาของเธอขมขื่นจนภูตลาผลอโชนอ่อนตาม “เอาน้ำมาวางบนมือฉันเถอะนะ”

ภูตลาค่อย ๆ ยื่นหน้าเข้าไปหามือของหญิงคนนั้น เธอโอบประคองใบหน้าของเขามาเอาไว้ พร้อมคลี่ยิ้มกว้าง แล้วขยับปากร้ายคาถา

พลันฝ่ามือของเธอก็เรืองแสงสีทอง ดวงตาสีเขียวของจิ้งจ๋องดวงตาของภูตลา จนมันมองเห็นเงาสะทอนใบหน้าตัวเองในแววตาของเธอ

ภูตลามองหญิงสาวด้วยสายตาหวั่นเกรง “เจ้าเป็นใคร”

“ฉันเป็นคนส่งข่าวให้แคทเทอร์รีน” หญิงสาวสะบัดมือสองสามที แล้วแสงสีทองก็หายไป

“แต่เจ้ามีมนตร์ดำ” ภูตลาพยุงตัวเองขึ้นมาจากพื้น “มนตร์ของแม่มดแดนเหนือ”

หญิงสาวส่ายหน้า “ไม่ใช่มนตร์ดำอย่างโลกพิศวง” เธอมองฝ่ามือตัวเอง แล้วพูด “พลังดีต่อกันมาก” หลังพูดจบเธอก็หัวเราะในลำคอ

“เจ้าต้องการอะไร”

“แค่ทำให้งานของแคทเทอร์รีนราบรื่นขึ้น” เธอพูด แล้วถอยกลับไปทางต้นไม้เบื้องหลัง

“เจ้าทำอะไรกับข้า!” ภูตลาพยายามรั้งหญิงสาวเอาไว้ แต่เธอเดินหายไปหลังต้นไม้เสียแล้ว ยกขลุ่ยมาลูบใบหน้าของตนเอง แล้วได้แต่ถอนหายใจเหยียดยาว

ภูตลามัวแต่มองหาหญิงสาวคนนั้น จนไม่ทันได้ยินเสียงประตูหน้าบ้าน

“ภู ทำอะไรอยู่”

ภูตลาชะงัก เมื่อได้ยินเสียงเพตราดังมาจากด้านหลัง มันหันไปมองอีกฝ่ายซ้ำ ๆ แล้วหลุดปากพูดออกมา “เจ้าพูดว่าอะไรนะ”

“ก็ยังไม่เข้าใจที่คุณพูดอยู่ดี” เพตราหัวเราะ แล้วเดินเข้าไปในครัวเพื่อเตรียมม้อค้ำ “ฉันจะเตรียมม้อค้ำไว้ให้คุณ วันนี้ฉันคงไม่ได้อยู่กับคุณด้วย หวังว่าคุณคงไม่เหงา นะ”

ภูตลาค่อย ๆ เดินไปหาเพตราที่ยืนหันหลังอยู่ หญิงสาวยังคงพูดต่อไป

“ที่จริงแล้ว ฉันไม่อยากจะไปงานเลี้ยงเลย” เพตราหยิบของสดออกมาจากตู้เย็น “ฉันไม่ชอบอยู่กับเขา แต่เราซัดค้ำส่งพวกเขาไม่ได้”

ภูตลาจับมือของเพตรา หญิงสาวเงยหน้ามองแล้วถาม “มีอะไรหรือ”

“ข้าฟังเจ้าออก” ภูตลาพูดเสียงสั้น “ข้าฟังเจ้าออกแล้ว”

“คุณพูดว่าอะไร” เพตราขมวดคิ้ว แล้วดึงมือตัวเองออกมาจากมือของภูตลา

“แต่เจ้าก็ยังฟังข้าไม่ออก” ยักษ์ภูตลาถอนหายใจ “มนตร์ของหญิงนางนั้น ทำได้แค่นี้เองหรือ”

เพตราดันภูตลาไปทางโต๊ะอาหาร “ไปนั่งรอไป เดี่ยวฉันทำเอง”

“พูดต่อสิ เจ้าจะไปหาใครที่ไหน” ภูตลาขึ้นตัวไม่ยอมเดินไปตามแรงผลักของเพตรา “ข้าจะตามไปด้วย”

หญิงสาวเท้าเอวแล้วถอนหายใจ “ทำตามที่คุณบอกหน่อยสิ”

เมื่อเห็นเพตราทำสีหน้าจริงจัง มันก็ยอมเดินไปนั่งรอที่โต๊ะอาหารแต่โดยดี

“คืนนี้ฉันอาจจะไม่ได้กลับบ้าน” เพตราพูดระหว่างย่างเนื้อสัตว์

“ข้าจะตามเจ้าไปด้วย” ภูตลาพูดเสียงหนักแน่น “หากเจ้าถูกบังคับให้ทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ แสดงว่าเรื่องที่เราต้องทำ เป็นเรื่องที่ไม่ดี”

“วันนี้พูดเก่งจัง สนใจเรียนภาษาเราไหม” หญิงสาวพูดหยอก แล้วหัวเราะเสียงใส

“คราวหน้าข้าจะขอให้แคทเทอร์รินสอน” ภูตลานวดขมับ “แบบนี้ทรมานกว่าตอนฟังไม่ออกเสียอีก”

ฟ้าด้านนอกเริ่มมืด สรรพสัตว์ยามกลางคืนร้องระงมอยู่ในป่า ภูตลามอง
อาหารตรงหน้า แต่ไม่ได้ตักเข้าปากสักคำ หลังจากทำอาหารเสร็จ เพตราก็ขึ้นไปเปลี่ยน
ชุดบนห้อง

เสียงรongsเท้าดังกระทบขั้นบันได เรียกให้มันหันไปมอง รองเท้าส้นสูงสีขาวมุก
ปรากฏให้เห็นเป็นครั้งแรก ตามมาด้วยร่างผอมสูงของเพตราในชุดกระโปรงรัดรูปสีขาว
แขนยาว คอเสื้อปิดลำคอของเธอมีติด แต่กระโปรงด้านซ้ายก็กลับแหวกออกเผยให้เห็น
ริ้วขาเรียบเนียน

ภูตลาเบนสายตาไปทางอื่น ใบหน้าของมันร้อนผ่าวราวต้องไฟ

“ภู”

ภูตลาสะดุ้ง มันค่อย ๆ หันไปมองเพตรา พอมีโอกาสได้มองหน้าหญิงสาว
เต็มตา มันก็เห็นว่าเพตราแต่งหน้าอ่อน ๆ ด้วย

“ทำไมไม่กิน” เพตราชี้ไปยังจานอาหารที่ยังเหลืออยู่เต็ม “ไม่หิวหรอก” เธอถาม
พลางลูบท้องตัวเอง

ภูตลาเฉลยสายหน้า

หญิงสาวยื่นหน้าเข้าไปใกล้อีกฝ่าย จนภูตลาขยับเก้าอี้ถอยหลัง “ภาษากาย
ก็สื่อสารได้นี่นา”

ภูตลามองรอยยิ้มกว้างบนใบหน้าของเพตรา ใบหน้าร้อนผ่าวขึ้นกว่าเดิม

“ไม่สบายหรือเปล่า หน้าแดงเขียว” เพตรายื่นมือจะไปแตะหน้าผากของ ภูต
ลา แต่ยกมือผาคว่ามือของเธอเอาไว้เสียก่อน

ภูตลาประสานนิ้วกับเธอ แล้วดึงมือเพตราเข้ามาแนบหน้าผาก

“ข้าจะตามไปปกป้องตัวเอง”

เพตราชักมือกลับ จู๋ ๆ หน้าก็ร้อนผ่าว จนหันหน้าหนี

แต่เสียงเคาะประตูกลับดังชัดบรรรยากาศแสนหวาน เพตราสะดุ้งเหือก รีบหัน

มองภูตลาด้วยความตกใจ

ยักษ์ภูมารูปร่าง มันรีบลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปแอบบนบันไดบ้าน แต่ตอนที่เดินผ่านเพดานห้องสวกรลับจับมือรั้งมันเอาไว้ เมื่อภูตลาก้มมอง ก็เห็นใบหน้าของเธอยื่นเข้ามาใกล้ พร้อมแนบริมฝีปากเข้ากับแก้มมัน

“จะรีบกลับมาซะ” เพตราถอยห่างจากภูตลา รอยยิ้มหวานปรากฏบนใบหน้า แล้วเธอก็หันหลังภูตลาที่ยังใจลอยให้เดินไปหลบอยู่บนบันไดชั้นสอง

สติของมันยังคงไม่กลับเข้าร่องเข้ารอย แต่เมื่อได้ยินเสียงล้อรถบนพื้นดิน มันก็ได้สติ เจ้ายักษ์ผุดลุกขึ้นแล้ววิ่งไปผลัดบานประตูออก แสงไฟหน้าบ้านส่องให้เห็นทำยาพاهرةคันหนึ่ง กำลังแล่นห่างออกไป

ภูตลาตามกลิ่นพานหะคันนั้นไปตามทางที่ตัดผ่านป่า จนออกมายืนอยู่บนเนินสูง ด้านล่างมีบ้านหลายหลังตั้งอยู่

บ้านชั้นเดียวแต่ละหลังตั้งเรียงกันเป็นเส้นตรง มีถนนตัดผ่านตรงกลาง แยกบ้านออกเป็นฝั่งซ้ายกับฝั่งขวา ถนนเส้นนั้นมุ่งหน้าไปยังอาคารทรงสูงที่มียอดแหลมตรงสุดปลายถนน กระจกใสบานใหญ่สะท้อนให้เห็นดวงจันทร์ยามค่ำคืน ภูตลาเห็นพานหะคันนั้นจอดลงด้านหน้ารั้วเหล็กสูงก่อนถึงอาคารหลังใหญ่ ยักษ์ภูมาไม่รอช้า รีบวิ่งลงจากเนินเขาไปที่

มันวิ่งไปทางด้านหลังบ้าน เพราะเป็นจุดที่แสงไฟส่องมาไม่ถึง ภูตลากระโดดข้ามรั้วที่กั้นระหว่างบ้านแต่ละหลัง จนวิ่งมาถึงด้านข้างอาคารทรงสูง แล้วก็เห็นว่าพานหะที่จอดอยู่ด้านหน้ารั้วนั้นหายไป

ภูตลาปีนข้ามรั้วสูงเข้าไปด้านใน ยักษ์ภูมาแล้วเดินอ้อมไปด้านหลังอาคาร เมื่อเงยหน้ามองข้างบน ก็เห็นแสงสีนวลส่องลอดออกมาจากกระจกบานยาว

ภูตลาจิกกรงเล็บแล้วไต่ไปตามกำแพง ขึ้นมาเกาะอยู่ข้างหน้าต่างบานหนึ่ง ยักษ์ภูมาแอบมองลอดเข้าไปข้างใน มันเห็นเพตรา นั่งอยู่บนโซฟาสีแดงกลางห้อง ภูตลาเงยหูฟังบทสนทนาที่ดังลอดออกมา แม้จะได้ยินไม่ชัด แต่ก็พอจับใจความได้

“สุขสันต์วันเกิดล่วงหน้า เพตรา” เสียงแหบแห้งของผู้ชายดังขึ้น

เพตราหันหน้ามองพื้น ปอยผมปรกใบหน้าซีกซ้ายของเธอ จังหวะนั้นเองเจ้าของเสียงแหบแห้งก็ปรากฏตัวให้ภูตลาเห็น เขาเป็นชายร่างสูงสวมชุดสีขาวปิดตั้งแต่ลำคอจนถึงข้อเท้า มีเพียงมือสีขาวที่อยู่นอกร่มผ้า เขายื่นมือไปปิดปอยผมออก

จากใบหน้าของเพตรา แล้วซ่อนปลายคางของเธอขึ้น

“มาดูลองค่าคืนสุดท้ายของเรากัน”

ภูตลาเบิกตากว้าง เมื่อเห็นว่าชายคนนั้นกำลังจะทำอะไรกับเพตรา มันกัดฟันแน่น แล้วออกแรงทุบกระจกด้านข้างจนแตกกระจาย

ชายคนนั้นหยุดการกระทำ แล้วร้องลั่น “เกิดอะไรขึ้น!”

ผู้ชายในชุดขาวอีกหลายคนวิ่งเข้ามาในห้อง และต่างพากันเดินไปมุงดูกระจกที่แตกร้าว

ชายร่างผอมตะโกนเสียงดัง “ไปตามตัวคนทำมาให้ได้!” แล้วรีบพาเพตราเดินออกไปจากห้อง

ชายคนหนึ่งชะโงกมองผ่านหน้าต่างแตกร้าวไปด้านนอก ภูตลาอาศัยจังหวะนั้นดึงคอเสื้อของเขาเหวี่ยงลงไปข้างล่าง คนอื่น ๆ ต่างพากันกรี๊ดร้องแล้วชะโงกมองคนที่เพิ่งตกลงไป ยกษัตริย์จึงเหวี่ยงขาตะปวกเขาลงไปพร้อมกัน

เสียงร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดดังระงม ภูตลาเมินเสียงเหล่านั้นแล้วดันตัวเองเข้าไปในห้อง แล้วตรงไปเปิดประตูทันที

ด้านนอกไม่มีคน แต่เจ้ากษัตริย์ไม่ชะล่าใจ ยังคงอยู่ระวังตัวอยู่ตลอดเวลา ขณะเดียวกันก็เงี่ยหูฟังเสียงไปตามห้องต่าง ๆ เพื่อตามหาเพตราที่อาจอยู่ในห้องใดห้องหนึ่ง

“ได้โปรด อย่าเข้ามาใกล้หนูเลย!”

ภูตลาเดินไปแนบหูกับประตูตรงสุดทางเดิน เสียงเพตราดังออกมาเรื่อย ๆ เจ้ากษัตริย์กระซอกประจวบหลุดแล้วเหวี่ยงลงพื้นเสียงดัง เมื่อชายคนที่อยู่กับเพตราได้ยินเข้า เขาก็ตะโกนขึ้นมา

“อะไรหนักหนาอะ!” แต่แล้วเสียงของเขาก็หายไปในลำคอ เมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ตรงหน้า

ภูตลาขยายร่างใหญ่ขึ้นจนตัวของมันใหญ่พันกรอบประตู กล้ามเนื้อมีเส้นเลือดปูดโปน เล็บแหลมครูดไปกับผนังห้องยามมันดันตัวเข้าไปด้านใน ดวงตาสีฟ้า

สว่างเรื่องท่ามกลางแสงสลัว เขี้ยวแหลมคมทะลุออกมาจากเหงือก มันหายใจเสียงดัง
ปนเสียงคำราม

“ปี...ปีศาจ” ชายคนนั้นผลักเพชรออก แล้วคลานหนีไปบนพื้น “ปีศาจ!”

เพชรามองภาพตรงหน้าด้วยสายตาดกตะลึง แต่เมื่อจ้องสบเข้ากับดวงตาสี
ฟ้าของภูตลา เธอก็รีบวิ่งเข้าไปหามันทันที

ชายคนนั้นสวดมนต์ไม่หยุด น้ำตานองหน้า ริมฝีปากก็สั่นระริก

ภูตลาอุ้มเพชรออกมาจากห้อง เมื่อพ้นสายตาของชายคนนั้นแล้ว ยักษ์ภูตลา
ก็กลับสู่ร่างปกติ

เพชรางยหน้ามองคนที่อุ้มตัวเธออยู่ “ตกลงเป็นตัวอะไรกันเนี่ย” เธอถาม
พลางใช้นิ้วจิ้มข้างแก้มภูตลา

“ไม่กลัวกันเลยหรือไง” ภูตลาพูดแล้วจ้องชายในชุดขาวที่หาคันที่ยืนอยู่ด้าน
บันได มันแยกเขี้ยวขู่เสียงต่ำ แต่ในต่อนั้นเอง เสียงทำร้ายหนัก ๆ ก็ดังเข้ามาใกล้ เมื่อ
ภูตลาเหลือบมองไปด้านหลัง ร่างของมันก็เซไปข้างหน้า พร้อมความเจ็บบนแผ่นหลัง
ที่ทำให้มันหลุดเสียงร้องคำรามออกมา

“ภู!” เพชรากอดคอภูตลาเอาไว้ เธอมองชายชุดขาวที่อยู่ด้านหลังภูตลา แล้ว
ตะโกนเสียงดัง “ท่านมิคาเอล! อย่าทำเขาเลย หนูขอร้อง!”

ภูตลาหอบหายใจแล้วคุกเข่าลงบนพื้น มันเอื้อมมือไปถึงสิ่งที่ปักอยู่กลางแผ่น
หลังออก จนรับรู้ได้ถึงเลือดที่ไหลเป็นสาย มันมองมิดเลมยาวที่อาบย้อมไปด้วยเลือด
แล้วพุงตัวเองกับเพชรากุ๊กขึ้นยืนอีกครั้ง

“ไอ้มนุษย์หน้าใจ” ภูตลาพูดเสียงลอดโรฟัน มันทิ้งมิดลงพื้น แล้วหันไปหมาย
จะต่ออีกฝ่ายเต็มแรง

“ยิง!”

สิ้นเสียงของชายคนนั้น เสียงปืนก็ดังมาจากทุกทิศทาง มันรีบผลักเพชราลงพื้น
แล้วบังกระสุนให้เธอ เลือดสาดกระเซ็นออกมาจากรูบนตัวของภูตลา เพชราได้แต่กุม

ศีระชะแล้วพยายามแนบตัวกับพื้นให้มากที่สุด แต่แล้วร่างของเธอกลับไถลไปบนพื้นตามแรงกระชากของชายคนนั้นที่ตั้งเธอให้พ้นจากวิถีกระสุนเหนือศีระชะ

“มากับฉัน!”

เพตราพยายามดิ้นรนขัดขืน แต่ชายคนนั้นรัดคอของเธอจนหายใจไม่ออก แล้วอาศัยจังหวะที่เพตราอ่อนแรง ลากเธอออกไป

เสียงกระสุนเจียบไปแล้ว เหลือเพียงภูตลาที่ยังยืนอยู่ มันปาดเลือดออกจากใบหน้า แล้วอย่างสามขุมเขี้ยวไปหาบรรดาชายชุดขาวที่กำลังเติมกระสุน

ยักษ์ภูตลากวงกรงเล็บ แล้ววางมือหมายจะฟาดใส่มนุษย์ตรงหน้า แต่แล้วบางอย่างก็แทงจากหลังของมันทะลุอกขึ้นมา ภูตลากระอักเลือด แล้วทรุดลงกับพื้น

“จับมันมัดเอาไว้!”

สติของมันเริ่มเลือนลาง ยามมนุษย์หลายคนห้อมล้อมมันไว้ ร่างกายของมันตั้งแน่นราวกับถูกลวดหนามรัดไว้

แล้วภูตลาที่สลบไป

ภูตลาตื่นขึ้นมาบนพื้นเย็นเยียบ มันพยายามขยับตัวแต่ทำไม่ได้

“อยู่เฉย ๆ”

ยักษ์ภูตลาเหลือบมองเจ้าของเสียงเรียบนิ่งที่ตั้งอยู่เหนือร่างของมัน แล้วเห็น
แคทเทอรีนกำลังร่ายมนตร์ดำรักษาร่างกายของมันอยู่

“พวกมนุษย์!” นางว่าพลางเพิ่มพลังมนตร์ดำบนตัวของภูตลา “บังอาจมา
ทำร้ายน้องข้า พวกมันต้องไม่ตายดี!”

“เพ...ตรา” ภูตลากระซิบเสียงแหบแห้ง เรียกให้แคทเทอรีนกำมือ

“ละเมอถึงนางได้ คงรอดตายแล้วละ” แคทเทอรีนหยุดร่ายมนตร์ แล้วถอน
หายใจ

“นาง...อยู่ไหน”

“เจ้าห่วงตัวเองเถอะ” แคทเทอรีนมองไปรอบด้าน “รู้ตัวไหม ว่าถูกส่งมาอยู่ถูก
ไต่ดิน”

ภูตลาขยับตัวพังกำแพง แล้วมองไปรอบด้าน แสงสว่างจากตะเกียงของแคทเท
อรีนส่องให้เห็นกำแพงหินขรุขระ กับโครงกระดูกมนุษย์ที่วางเกลื่อนกลาดอยู่บนพื้น

“หากข้าไม่มาตามเจ้ากลับไปทำอาหารให้ ก็คงนอนตายคาคุกน่า ๆ นี้ไปแล้ว”
แคทเทอรีนเซ็ดเลือดออกจากมุมปากของภูตลา ดวงตาของเธอคลอไปด้วยหยาดน้ำสีใส
“เจ้ายักษ์งี่”

ภูตลาตั้งตัวนางเข้ามาอกอด แล้วพร่ำขอโทษเข้าไปซ้ำมา

“คุณไต้ดินนี้อยู่ข้างล่างแทนพีธีพอดี้” แคทเทอร์รีนขึ้นตัวออก แล้วเข็ดน้ำตา
“ลองเงี่ยหูฟังดี ๆ เจ้าจะได้ยินเสียงระฆัง”

ภูตลากระซิบถาม “ระฆังหรือ?”

“ระฆังเริ่มพีธี”

เสียงระฆังห่างแห่งไปทั้งหมู่บ้าน ชาวบ้านทั้งผู้ใหญ่และเด็กต่างพากันเดิน
เข้าไปในอาคารทรงสูงตรงสุดปลายถนน พาจับจองที่นั่งบนม้านั่งตัวยาวทั้งด้านซ้ายและ
ด้านขวา แสงจากเทียนเล่มสูงด้านหน้าส่องสว่างแข่งกับโคมระย้าด้านบน แมื่อด้านในจะ
มีคนมากมาย แต่กลับเงียบสงบจนน่าขนลุก

แคทเทอร์รีนกับภูตลายังคงอยู่ในคุกไต้ดิน แม่มดมองกำแพงสีทึบตรงหน้า
เมื่อเสียงระฆังดังขึ้นสามครั้ง นางก็รำยมนตร์ เรียกภาพสถานที่จัดงานพีธีที่อยู่เหนือ
คุกไต้ดินให้ปรากฏบนกำแพง

บนแท่นพีธีมีโต๊ะตัวเล็กวางอยู่พร้อมมีดสลักลวดลายดอกไม้สวยงาม ไม่นาน
ชายชุดขาวก็ปรากฏขึ้น เมื่อภูตลามองเขาท่ามกลางแสงสว่าง ก็เห็นว่าเป็นชายวัยกลาง
คนที่ผมเริ่มล้าน และมีริ้วรอยบนใบหน้า ริมฝีปากสีซีดขยับเหยียดเป็นรอยยิ้มประหลาด
แล้วชาวบ้านก็ลุกขึ้นตะโกนพร้อมกัน

“แต่ท่านมิคาเอล!”

มิคาเอลทำมือสั่งให้ชาวบ้านนั่งลง แล้วกระแอมไอเสียงดัง

“บัดนี้ถึงเวลาอันสมควรแล้ว” เขาประกาศด้วยเสียงแหบแห้ง “ที่สุวรรณคัจฉ
มอปปี้เตอร์คืนให้แก่เรา”

แคทเทอร์รีนกับภูตลามองหน้ากัน

“ใครคือปีเตอร์?”

ชาวบ้านต่างกู่ร้องตะโกน และชายหญิงคู่หนึ่งที่นั่งอยู่หน้าสุดก็รำให้ออกมา
มิคาเอลหันไปมองนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ติดอยู่บนผนังด้านหลังแท่นพีธี แล้วหัน
กลับมาผายมือไปยังประตูใหญ่เบื้องหน้า “มาฉลองวันเกิดให้ปีเตอร์กัน”

ท่วงทำนองไพเราะเสนาะหูบรรเลง บานประตูเปิดออก พร้อมร่างของเพตรา
ที่เดินเข้ามา เธอสวมชุดสีขาวที่ปิดลำคอ ชายกระโปรงยาวจนลากไปบนพื้น

“เพตรา!” ภูตลาหลุดเสียงร้อง แล้วมองหญิงสาวไม่วางตา

“แต่มันบอกจะฉลองวันเกิดให้ปีเตอร์” แคทเทอรีนจ้องเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความ
ความสับสน

เพตราเดินไปบนพรมสีแดงที่อยู่ตรงกลางระหว่างม่านทั้งสองฟาก เธอเดิน
ก้มหน้าไปสู่อันพิริ ปลายหางตาของเธอมียาบน้ำตาปริมอยู่

เขาร้องให้ด้วยละ

ดีใจที่จะได้กลับมาสู่อ้อมอกของพ่อแม่แน่ ๆ

โชคดีจังเลยนะ เด็กที่ได้รับพรจากสวรรค์

เสียงกระซิบกระซาบดังไปพร้อมกับเสียงดนตรี เพตราเดินมาหยุดอยู่หน้าเชิง
เทียน แล้ววงดนตรีก็หยุดบรรเลง

“เฮลละ ขึ้นมาบนนี่มา เด็กน้อย” เพตราเดินไปจับมือมิคเจล

ภูตลามองภาพตรงหน้าด้วยแววตาเจ็บปวด แม้แต่แคทเทอรีนเองก็กักริม
ฝีปากกลางพร้อมใจที่เด่นระรัว

“หันไปมองพวกเขาสิ” มิคาเอลกระซิบข้างหูเพตรา แล้วจับไหล่เธอหันไปเผชิญ
หน้ากับชาวบ้านที่นั่งอยู่ “นั่นพ่อแม่ของเธอ ดูสิว่าพวกเขาดีใจแค่ไหนที่จะได้รับลูกกลับบ้าน”

เพตราตัวสั่นระริก น้ำตาไหลอาบแก้มยามมองใบหน้าเปี่ยมสุขของพ่อแม่

“มาเริ่มพิธีกันเลย” มิคาเอลเดินไปหยิบมีดบนโต๊ะด้านหลัง เขาวยกมีดขึ้น
เหนือศีรษะ แล้วเริ่มสวดมนต์ ชาวบ้านสวดตาม จนเสียงสวดมนต์ที่เพตราไม่เคยเข้าใจ
ความหมายดังกึกก้อง เธอ น้ำตาไหลอาบแก้ม แต่ไม่มีเสียงสะอื้นหลุดรอดออกมา เธอ
กำมือแน่น จนปลายเล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือ

เสียงสวดหยุดลง พร้อมกันนั้นมิคาเอลก็เดินถือมิดไปหาเพตรา

“ยินดีต้อนรับกลับสู่โลกของเรา”

เพตรารับมิดมาถือ เธอมองลวดลายสวดยงามบนใบมิด “ขอพูดอะไรสักหน่อย
ได้ไหม”

“ตามสบาย” มิคาเอลยิ้มมุมปาก

เพตราใช้มือขวากำด้ามมิด เธอเงยหน้ามองชาวบ้าน

“ฉันดีใจที่ได้ใช้ชีวิตแบบนี้”

เธอกวาดตามองชาวบ้านที่ยอมรับคำของเธอ “ฉันดีใจที่ได้ใส่ชุดกระโปรง”
เพตรากำด้ามมิดแน่นขึ้น “ฉันรักผมยาวสลวยของตัวเอง และสนุกไปกับการทำผม”

มิคาเอลพยักหน้าด้วยความปลานปลื้ม

“ฉันรักที่ตัวเองเป็นแบบนี้” เพตราหันหลังไปมองหน้ามิคาเอล เธอเดินเข้าไป
ประชิดชายวัยกลางคน เขาก็มองเธอด้วยสายตาตั้งคำถาม

“แต่ถึงแม้ฉันจะไม่ใช่เด็กที่ได้รับพรจากสวรรค์” เพตราคว้าคอเสื้อของมิคาเอล
จนเขาสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ “ฉันก็ยังอยากไว้ผมยาว และใส่ชุดกระโปรงอยู่!”

ดวงตาของมิคาเอล สะท้อนใบมิดแหลมคมที่ขยับเข้ามาใกล้ เขาพยายาม
ยื่นมือไปขวางเอาไว้ แต่ไม่ทันการเสียแล้ว เมื่อความเจ็บปวดแล่นขึ้นไปตามลำคอ
มิคาเอลอ้าปากหอบหายใจเสียงแห้ง ก่อนจะทรุดลงไปนอนแน่นิ่งกับพื้น

เพตราหันกลับไปมองชาวบ้าน ที่ต่างร้องโหยหวนและนั่งไม่เป็นสุข

“ฉันจะไม่ตัดผมเด็ดขาด”

หญิงสาวกระซิบ แล้วถอดชุดสีขาวตัวยาวออกเหลือเพียงกางเกงขาสั้น
หน้าอกแบนราบปรากฏแก่สายตาของทุกคน

“ต่อให้ร่างกายจะเป็นแบบนี้” เพตราหอบหายใจ แล้วตะเบ็งเสียงดังขึ้น “ต่อ
ให้ชื่อเดิมจะชื่อปีเตอร์ แต่ฉันก็ยังอยากใส่ชุดกระโปรงและไว้ผมยาว!”

แคทเทอร์กับภูตลาเย็นนิ่งงัน

“บนโลกมนุษย์ ก็มีแบบนี้ด้วยหรือ” แคทเทอร์ลูบหน้าผากตัวเอง

“เหมือนปีศาจจากแดนตะวันตกเลย” ภูตลาทำหน้าประหลาดใจ

แม่มดมองความโกลาหลผ่านมนตร์ดำบนกำแพง แล้วพูด “ได้เวลาของเราแล้ว”

นางสะบัดมือขึ้นไปด้านบน เพดานหินพลันส่องแสงสีทองออกมา พร้อมเสียงแตกร้าวที่ทำเอาภูตลาต้องวิ่งไปอ้อมร่างของแคทเทอร์ในเอาไว้ แม่มดตบมือเข้าหากันแล้ว เพดานหินก็ระเบิดออก เศษฝุ่นกระจายไปทั่วพร้อมร่างของมนุษย์นับสิบคนร่วงตกลงมาในคุกใต้ดิน

แคทเทอร์ร้ายมนตร์พาร่างตัวเองกับภูตลาลอยขึ้นไปด้านบน เสียงกรีดร้องดังสะท้อนอยู่ในโถงกว้าง แม่มดลงมาจากอ้อมแขนของภูตลา แล้วปล่อยให้ยักษ์ภูตลาวิ่งเข้าไปหาเพตรา

“ภู!” เพตราร้องด้วยความตกใจ แล้วโผล่เข้ากอดคอของมันไว้

แคทเทอร์เดินผ่านทั้งสองไปหาไมคาเอลที่นอนหายใจรวยรินอยู่บนพื้น แม่มดใช้ปลายรอกเท้าสั้นสูงเหยียดหน้าของเขา

“วิถีต้องโกรธชู้แน่ ๆ” นางถอนหายใจ “ที่เผลอทำตัวการใหญ่ตายเสียได้” แคทเทอร์เหยียบขี้ผึ้งบนแผลของไมคาเอล จนอีกฝ่ายได้แต่หายใจอึกอึก “เจ้าบังอาจทำร้ายน้องข้า” ปลายรอกเท้าแหลม ๆ กดจมลงไปบนแผลจนเลือดพุ่งกระชูด

“แคทเทอร์!” ภูตลาเรียกสติแม่มด จนแคทเทอร์จำต้องถอยออกมา

“ไปหาที่ปลอดภัยด้วยกันดีกว่า” แคทเทอร์หันหลังมองเพตราขณะเดินผ่านไป เพตราตกใจเกินกว่าจะพูดอะไรออกมา

แม่มดเดินนำออกมาด้านนอก นางเดินอ้อมไปด้านข้างอาคาร แล้วเสกคาถาเรียกหน้าร้านออกมาในซอกกำแพง ไม่นานกระจกใสบก็ปรากฏขึ้น

“ตามเข้ามา” แคทเทอร์รี่ขึ้นแขนเข้าไปในกระจก ก่อนจะหายเข้าไปทั้งตัว
เพตรามองภาพตรงหน้าด้วยสีหน้าตกใจ “เธอ...หายไปแล้ว”

ภูตลาอู่มร่างของเธอเดินเข้าไปหากระจกใสในซอก เพตราพยายามดิ้นขยับขึ้น
แต่ไม่อาจสู้แรงของปีศาจได้ สูดทำร้ายร่างของพวกเขา ก็กลืนหายเข้าไปในกระจก แล้ว
กระจกใสในซอกก็อันตรธานไป

เมื่อเพตราลืมตาขึ้น ก็เห็นโต๊ะตัวยาวที่ด้านบนวางเทียนสีด้าเอาไว้ ร่างของ แคทเทอร์นยืนอยู่หลังโต๊ะตัวนั้น แต่คราวนี้หญิงสาวมองไม่เห็นใบหน้าของอีกฝ่าย

“ยินดีต้อนรับเข้าสู่ร้านรับซื้อความหลัง”

แคทเทอร์นถามเสียงอ่อน “เจ้าอยากให้ข้าเรียกเจ้าว่า ปีเตอร์หรือเพตรา”

“ฉันชอบชื่อเพตรามากกว่า” เพตราจ้องแคทเทอร์นด้วยสายตาไม่ไว้วางใจ “คุณเป็นใคร”

“เจ้าของร้านรับซื้อความหลัง” แคทเทอร์นฉีกยิ้ม “ข้าตามชื่อความหลังอัน ชมชื่นของมนุษย์”

เพตรายังคงทำหน้าที่นางน

“เจ้ามือดีที่แสนเจ็บปวด” แม่มดหวานลุ่มม “อดีตที่ไม่น่าจดจำ อดีตที่ตาม หลอกหลอนทุกคำคืน” คราวนี้เพตรารับฟังอย่างตั้งใจ “หากเจ้าไม่อยากเจ็บปวดกับ อดีตเหล่านั้นอีกต่อไป” แคทเทอร์นหยิบเทียนสีด้าบนโต๊ะขึ้นมา “เพียงขายให้ข้า แล้ว เจ้าจะหลุดพ้นจากความโศกเศร้า”

“ขายความหลังให้คุณหรือ” เพตราพึมพำ “ถ้าขายให้คุณแล้ว จะเป็นอย่างไร ต่อ”

“เจ้าจะลืมมันไป” แคทเทอร์นพูดอย่างกระตือรือร้น “ความหลังอันแสนชอกช้ำ ของเจ้าจะกลายเป็นของข้าแล้วเจ้าจะจำไม่ได้เลยว่า เคยทุกข์ทรมานอยู่กับความหลัง อันแสนเจ็บปวด”

เพชรราเริ่มคล้อยตาม

“ข้าจะซื้อความหลังของเจ้า ด้วยพรหนึ่งประการ” แคมเทอร์นยกนิ้วชี้ขึ้นมา
“หากปรารถนาสิ่งใด ข้าจะมอบให้เจ้าเป็นของแลกเปลี่ยน”

“ทุกสิ่งเลยเธอ” หญิงสาวเดินเข้าไปใกล้โต๊ะตัวยาว จนมาหยุดยืนอยู่หน้า
แคมเทอร์น

“ทุกสิ่งที่คุณปรารถนา”

เพชรราครุ่นคิดจนคิ้วขมวด

“ยังไม่ต้องคิดตอนนี้ก็ได้” แคมเทอร์นเสกเปลวไฟสีทองขึ้นมาบนปลายนิ้วชี้
“เจ้าก็คิดไป ระหว่างที่ข้าดูความหลังของเจ้า”

แคมเทอร์นจ่อปลายนิ้วลงบนโต๊ะเทียน เปลวไฟติดขึ้นมา แล้วผนังห้องทั้งสอง
ข้างก็บิดเบี้ยวเป็นเส้นโค้ง

“หนึ่งความหลังแลกกับหนึ่งความปรารถนา

เมื่อใจเพรียกหาการจากลา

ความฝันจะพาเรามาพบกัน

เจ้าพร้อมที่จะลืมอดีตอันแสนขมขื่นแล้วหรือยัง”

แล้วร่างของเพชราก็หายไปด้านหลัง จมหายลงไปในพื้น

เล่าเรื่อง

0

ปีเตอร์ยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้าในห้องนอนของพ่อแม่ รวบรวมขวานด้านบนเป็นเสื้อของพ่อ ส่วนขวานด้านล่างเป็นเสื้อของแม่ เสื้อผ้าของพ่อไร้สีสัน มีเพียงสีดำ เทา น้ำตาลและขาว ขณะที่เสื้อผ้าของแม่กลับมีสีสันสดใสเต็มไปหมด เด็กชายยื่นมือไปจับชายกระโปรงในตู้ สัมผัสอ่อนนุ่มทำให้เขารู้สึกดี

“ปีเตอร์ลงมาได้แล้ว” แม่เรียกเขาเสียงดัง จนปีเตอร์สะดุ้ง รีบปิดตู้เสื้อผ้าแล้ววิ่งลงไปข้างล่าง

เมื่อבחนมบังเป็นมือเข้าเหมือนทุกวัน เธอยิ้มอย่างอ่อนโยนขณะมองลูกชายคนเดียวที่บ้าน “อรุณสวัสดิ์ดีจ๊ะ”

“อรุณสวัสดิ์ดีค่ะ” ปีเตอร์ทักทายแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ข้าง ๆ พ่อที่นั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ “อรุณสวัสดิ์ดีค่ะ พ่อ”

แต่พ่อไม่ตอบ ปีเตอร์จึงได้แต่ก้มหน้าจุมองจานขนมปังใส่ไข่เจียว ๆ

“วันนี้วันเกิดของลูก” แม่ของปีเตอร์พูดอย่างอารมณ์ดี พลางเก็บจานของพ่อไปวางไว้ในอ่าง “จะได้เข้าพิธีมอบพรจากสวรรค์แล้วนะ”

“เที่ยงคืนนี้ก็ต้องไปที่สถานอภิรมย์อีกนะสิ” พ่อของปีเตอร์พูดเป็นครั้งแรก

พิธีกรรมมอบพรสวรรค์ จะมอบให้เด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย เมื่อพวกเขาอายุครบสิบหกปีบริบูรณ์ ปีเตอร์ได้ยินเพียงว่าเด็กที่ได้รับพรจากสวรรค์จะทำให้หมู่บ้านเจริญรุ่งเรือง และมีความสามารถที่เด็กคนอื่นในหมู่บ้านไม่มี

“ถ้าลูกแม่ได้เป็นเด็กคนนั้น ก็คงจะดีมากเลย” แม่ของปีเตอร์เงยหน้ามอง

นาฬิกาบนผนัง ก่อนจะอุทาน “สายป่านนี้แล้ว” เธอเดินไปหยิบกระเป๋านักเรียนของปีเตอร์มาถือ แล้วเดินไปจัดผมเผ้าให้ลูกชาย “หวังว่าลูกจะเป็นหนึ่งเด็กที่ได้รับผลจากสวรรค์นะจ๊ะ”

ไม่ใช่เด็กทุกคนในหมู่บ้านจะกลายเป็นเด็กพิเศษ ในบรรดาเด็กห้าคน จะมีเพียงหนึ่งหรือสองคนเท่านั้นที่ได้รับพร หากเป็นเด็กธรรมดาก็ต้องกลับไปเรียนหนังสือตามปกติ แต่หากเป็นเด็กจากสวรรค์ ต้องแยกตัวออกไปอยู่หลังเนินเขา และคอยทำตามสิ่งที่คนจากสถานอภิรมณ์บอกให้ทำ

ปีเตอร์โอบมือลาแม่ มีเด็กหลายคนเดินไปพร้อมกับเขา บ้างก็จับกันเป็น กลุ่ม บ้างก็สวมหูฟังเดินอยู่คนเดียว แต่สายตาของพวกเขา ต่างจับจ้องมายังปีเตอร์ไม่วางตา เด็กชายเดินก้มหน้ามาหยุดอยู่หน้าสนามหญ้าของบ้านหลังหนึ่ง ที่อยู่ไม่ไกลจากบ้านของเขา แล้วมองเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหา

“อรุณสวัสดิ์ มิแรนดา” ปีเตอร์เอ่ยทัก

“สุขสันต์วันเกิด!” มิแรนดายิ้มกว้าง

“ยังไม่ถึงเวลาสักหน่อย” แม่จะบอกไปแบบนั้น แต่ปีเตอร์ก็ยิ้มรับด้วยความดีใจ

มิแรนดากระแะไหล่เพื่อน “คิดว่าจะได้เป็นไหม เด็กพิเศษคนนั้น”

“ไม่รู้สิ” ปีเตอร์พูดเสียงอู้อี้ในลำคอ

“ไม่มีกลางสังหรม์เลยหรอ”

“กลางสังหรม์อะไร” ปีเตอร์ทำหน้าสับสน

มิแรนดาผลักไหล่ของปีเตอร์จนเขาเซ “กลางสังหรม์แบบเด็กผู้หญิงไง”

ปีเตอร์รีบบอกปิด แล้วเดินกลับไปยืนข้าง ๆ เพื่อน “ไม่มีหรอ เป็นเด็กผู้ชายจะไปมีกลางสังหรม์ได้อย่างไร”

แต่มิแรนดาออกดอกสายหน้า “นี่ว่าจะมี” เด็กหญิงทำท่าขี้นิ้วขึ้นฟ้า แล้วดัดเสียงเข้ม “บางครั้งเด็ก ๆ เหล่านั้นก็จะแสดงอาการแบบเพศตรงข้าม เป็นนัยบอกว่าเด็ก

คนนี้อาจจะเป็นเด็กที่ได้รับพรจากสวรรค์” เธอเลียนแบบครูประจำชั้นของตัวเอง

“เพื่อแล้ว” ปีเตอร์บ่นอุบอิบ แล้วเร่งเดินนำหน้าเพื่อนผ่านเข้าประตูโรงเรียนไป

ปีเตอร์เดินไปนั่งที่โต๊ะของตัวเอง มีมีแรนดา นั่งอยู่ข้างๆ เสียงออดเริ่มคาบแรก
ดังขึ้น ครูผู้หญิงร่างท้วมคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง เธอยิ้มแย้มต้อนรับนักเรียนทุกคน

“อรุณสวัสดิ์จ๊ะ” เธอยิ้มกว้างจนแก้มอูม “สุขสันต์วันเกิดนะจ๊ะ ปีเตอร์”

แล้วทั้งห้องก็พูดว่าสุขสันต์วันเกิดขึ้นมาพร้อมกัน

ครูหยิบชอล์กในกล่องไปเขียนบางอย่างบนกระดานด้านหลัง “ไหน ๆ วันนี้
ก็จะมีพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้น พวกเรามาช่วยกันทวนหน่อยสิว่า พิธีกรรมนี้จัดขึ้น
เพราะอะไร” ครูชี้ไปยังเด็กนักเรียนที่นั่งอยู่ด้านหน้า “สลบกันตอบนะจ๊ะ”

แล้วนักเรียนแต่ละคนก็เริ่มพูด

พิธีกรรมรับพรจากสวรรค์ เป็นพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ประจำหมู่บ้านของเรา เพื่อ
คัดเลือกเด็กผู้หญิงและผู้ชายที่มีอายุครบสิบหกปีบริบูรณ์ มาทำพิธีคัดเลือกผู้ที่เหมาะสม
จะเป็นเด็กพิเศษประจำหมู่บ้าน

ปีเตอร์ทำคางมอเพื่อนแต่ละคนตอบคำถาม

เด็กที่ได้รับพรจะกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดีประจำหมู่บ้าน จาก
ผู้ชายก็จะกลายเป็นผู้หญิง และผู้หญิงก็จะกลายเป็นผู้ชาย ที่มีพลังในการทำนาย
อนาคต และมีจิตวิญญาณแห่งศิลปิน ส่วนใหญ่จะวาดภาพได้ราวกับภูตสวรรค์มีความ
คิดอ่านที่สุขุมนุ่มลึก และมีความสามารถที่เด็กธรรมดาไม่มี

“แต่พรนั้นย่อมมีวันหมด” ครูชี้ไปยังปีเตอร์ที่นั่งอยู่หลังสุด

ปีเตอร์เงยหน้ามองครู แล้วพูดซ้ำ ๆ “พรจะหมดไปเมื่อเด็กคนนั้นอายุครบสิบ
แปดปีบริบูรณ์ เด็กเหล่านั้นต้องทวนคืนสู่ธรรมชาติของเพศดั้งเดิม จะต้องกลับมาเป็น
ชายจริงหญิงแท้ และให้กำเนิดเด็กคนต่อไป”

ครูปรบมือด้วยท่าทางสุขสัน

“ครูภูมิใจมาก ที่พวกเธอเห็นความสำคัญของพิธีกรรมนี้” เธอพูดแล้วจ้องตาดูนักเรียนแต่ละคน “หมู่บ้านของเราอยู่รอดปลอดภัยก็เพราะเด็ก ๆ เหล่านี้”

“ครูเองก็เคยเป็นเด็กพิเศษใช่ไหมครับ” ปีเตอร์ยกมือถาม

ครูพยักหน้า เธอทำหน้าเคลิบเคลิ้มราวกำลังฝันหวาน

ปีเตอร์กำมือเข้าหากัน “ครูครับ” เขาพยายามสบตาครู “ถ้าเรารู้สึกอยากใส่เสื้อของแม่ อยากลองทาลิปสติกหรือไว้ผมยาว ๆ แบบนี้เรียกว่าแปลกไหมครับ”

“เป็นความรู้สึกก่อนวันพิธีหรือเปล่า” ครูถามพร้อมแววตาเป็นประกาย

ปีเตอร์อีกอัก เขาไม่ตอบในทันทีและพยายามหลบตาครูกับเพื่อน ๆ แต่ไม่นานก็ตอบเสียงเบากลับไป “ครับ”

“อาจจะกลางบางอย่าง” ครูหัวเราะเสียงสูง “เด็กผู้ชายแบบเธอคงไม่เคยรู้สึกแบบนี้ แต่ผู้หญิงอย่างเรา ๆ” ครูหันไปขยิบตาให้เด็กผู้หญิงที่นั่งอยู่หน้าสุด “มีลางสังหรณ์แบบนี้เป็นเรื่องปกติ”

มิแรนดายื่นหน้าไปกระซิบกับปีเตอร์ “ไหนว่าไม่มีใจ”

ปีเตอร์ผลักเธอกลับไปนั่งบนเก้าอี้ดี ๆ แล้วฟังครูพูดต่อ

“แต่หากเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้น ทั้งที่เด็กยังอายุไม่ถึงสิบหกปี” ครูว่าเสียงเครียดแล้วจ้องปีเตอร์เขม็ง “หรือยังเกิดอยู่แม้ว่าเด็กคนนั้นจะอายุสิบแปดปีแล้ว” เสียงของเธอต่ำลงเรื่อย ๆ “ก็นับว่าเป็นคนบาป ที่จะถูกปีศาจไล่ล่าเอาชีวิต”

เด็กผู้หญิงในห้องร้องขึ้นมาพร้อมกันแล้วยกมือปิดหู ครูผ่อนสีหน้าเคร่งเครียดลง แล้วแย้มยิ้มกว้าง

“ก็เหมือนที่ครูเคยสอนนั่นแหละ” เธอว่าแล้วเปิดหนังสือเรียน “เอาละ วันนี้เรามาต่อกันเรื่อง คณิตศาสตร์กับสมองของเพศหญิงกับเพศชาย เปิดไปหน้ายี่สิบแปด--”

เพื่อน ๆ มารูมล้อมโต๊ะของปีเตอร์ช่วงพักครึ่งเช้า พวกกันถามเขาเรื่องนางสังหรณ์ที่บอกครูไป

“อยากใส่ชุดกระโปรงของแม่ อยากแต่งหน้าทำผมแบบผู้หญิงเหวอ” มิแรนดาที่นั่งอยู่โต๊ะข้าง ๆ ถาม “แล้วอยากทำตัวเหมือนผู้หญิงด้วยไหม”

ปีเตอร์ขมวดคิ้ว “อะไรคือทำตัวเหมือนผู้หญิง”

เพื่อนผู้หญิงที่ยืนอยู่เป็นฝ่ายตอบ “ก็พวก ชอบคุยกันเสียงดัง ชอบกินของหวาน”

ปีเตอร์ส่ายหน้า

“อาจจะนางสังหรณ์จริง ๆ ก็ได้” มิแรนดาทำสีหน้ามั่นใจ “ฉันตื่นตื่นแทนนายเลย! อยากให้ถึงเที่ยงคืนเร็ว ๆ จัง”

หลังโรงเรียนเลิกตอนบ่าย แม่ของปีเตอร์ก็มารับเขากลับบ้าน

“เมื่อไหร่คุยกับครูประจำชั้นของคุณมา” แม่ของเขาพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม “แม่เริ่มมีหวังแล้วว่า ลูกแม่จะเป็นเด็กที่ได้รับพรจากสวรรค์”

ปีเตอร์รวบรวมความกล้าพูดขึ้นมา “แม่ฮะ ผมขอลองใส่ชุดของแม่ได้ไหม--”

เสียงของปีเตอร์ก็สิ้นหายไปในลำคอ เมื่อเงยหน้ามองใบหน้าตึงเครียดของผู้เป็นแม่ แม่บีบมือปีเตอร์แน่น จนเด็กชายผลอนิ่งหน้าด้วยความเจ็บ

“แม่คะ”

แม่ของปีเตอร์ได้สติ เธอคลายมือลูกชาย แล้วแย้มยิ้มให้เขา

“ห้ามถามอะไรไร้สาระแบบนี้อีก”

แม่ใบหน้าจะยิ้มแย้ม แต่น้ำเสียงของแม่กลับเคร่งขมึ้นมากแล้ว ปีเตอร์ก็ลื่นน้ำลาย แล้วไม่เอ่ยถามสิ่งใดออกไปอีก

“ไอ้ลูกนอกคอก!”

เสียงตะโกนดังมาจากหน้าบ้านหลังหนึ่งในปีเตอร์กำลังเดินผ่าน เขาหันไปมองต้นตอของเสียง แล้วเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังถูกระชากลากถูไปบนพื้นหญ้าหน้าบ้าน แม่ของเธอยกมือฟาดใบหน้าและลำตัวของเด็กคนนั้นไม่ยั้ง ปากก็ร้องตะโกนด้วยความเดือดดาล

“เป็นผู้หญิงอย่าทำอะไรเกินหน้าเกินตาผู้ชาย!”

“แม่หนูขอโทษ! หนูไม่ทำแล้ว อย่าตีหนูเลย!” เด็กหญิงร้องไห้ น้ำตาไหลอาบแก้มผสมกับเลือดบนมุมปาก แม่ของเธอยื่นหอบหายใจอยู่เหนือร่างของเธอ ก่อนจะหมุนหันเดินกลับเข้าไปในบ้าน ทิ้งให้ลูกสาวนั่งร้องไห้อยู่คนเดียว ท่ามกลางเสียงเด็กร้องเล่น รวากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่สิ่งปกติแต่อย่างใด

ซึ่งสำหรับหมู่บ้านแห่งนี้ ไม่นับว่าเป็นเรื่องแปลก

“นี่ถึงลูกตอนนั้นเลย” แม่ของปีเตอร์มองเด็กผู้หญิงคนนั้นแล้วหัวเราะ “ต้นซ่อนกระดาดชาวรูบเอาไว้ได้เสียงเต็มไปหมด แม่ตกใจแทบแย่ ถ้าไม่รีบฉีกทิ้งมีหวังปีศาจตามมาเอาชีวิตถึงบ้าน”

ปีเตอร์ตัวเกร็งยามนี้ไปถึงเหตุการณ์เมื่อวัยเด็ก เขาเผลอยกมือข้างที่ว่างขึ้นมาจับแผลบนหน้าผากข้างขวา

“ตอนนั้นแม่ตีจนเลือดออกเลยนี่นา” แม่ของปีเตอร์ลูบศีรษะของลูกชาย “แต่ถ้าลูกไม่ตี แม่ก็ไม่ตีหรอกนะจ๊ะ”

ปีเตอร์ได้แต่พยักหน้า แล้วก็มองพื้นไปตลอดทางกลับบ้าน

แม่บังคับให้ปีเตอร์นอนตอนบ่าย สักสองสามชั่วโมง เพื่อจะได้ไม่ง่วงตอน ประกอบพิธีกรรม แต่ปีเตอร์นอนไม่หลับ เขาพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียง แล้วเหม่อมอง เพดานห้อง

พ่อของเขาออกไปทำงาน ขณะที่แม่ออกไปซื้อของ ทั้งบ้านจึงเงียบสนิทปีเตอร์ แอบเข้าไปเปิดตู้เสื้อผ้าในห้องพ่อกับแม่ แล้วหยิบเอาชุดกระโปรงสีม่วงของแม่ออกมา เขาเดินไปยืนอยู่หน้ากระจก มองชุดที่ทาบบอยู่บนตัว แม่ของเขาตัวสูงกว่า ซายกระโปรง จึงระพี้นปิดปลายเท้าปีเตอร์จนมิด

ปีเตอร์ลูบเนื้อผ้าแล้วแยมยิ้มกว้าง เขาหลงระเริงอยู่ในห้วงภวังค์แสนหวาน จนไม่ทันได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาในห้อง

“สวยมาก”

เด็กชายทิ้งชุดกระโปรงลงพื้น แล้วหันไปมองอีกฝ่าย

“ท่านมิคาเอล”

มิคาเอลเดินเข้าไปหาปีเตอร์เมื่อผมเกรียงยื่นไปลูบแก้มของเด็กชาย แล้วเลื่อน ขึ้นไปลูบผมสั้นของปีเตอร์

“หากไว้ผมยาว คงสวยน่าดู” มิคาเอลลูบปลายผมของปีเตอร์ “ชุดกระโปรงก็ คงเหมาะกับเธอดี”

ปีเตอร์หายใจไม่ทั่วท้อง เขาพยายามขยับถอยห่างจากอีกฝ่าย

“มาหาแม่หรือครับ” ปีเตอร์ถามเสียงสั้น

“เปล่า แค่มารวยพรวาที่เด็กคนต่อไป” มิคาเอลจับต้นแขนทั้งสองข้างของปีเตอร์ แล้วดึงเข้าหาตัวเอง “ฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เธอจะได้รับพรจากสวรรค์”

ปีเตอร์พยายามขืนตัวออกมา แต่แรงของอีกฝ่ายมีมากกว่า ร่างอันบอบบาง ของเขาจึงแทบกระดิกไม่ได้

“ขอให้โชคดี” มิคาเอลเป่าลมหายใจรดใบหูของปีเตอร์ พร้อมมอบรอยยิ้มประหลาด เป็นการทิ้งท้าย ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง

ปีเตอร์รีบเก็บชุดกระโปรงกลับเข้าตู้ แล้ววิ่งเข้าไปปิดประตูลงกลอนในห้องนอนตัวเอง เขาถอนชุดผ้าไหมตัวสั้นระริก สัมผัสประหลาดจากมือของมิคาเอลยังติดตรึงอยู่บนต้นแขน ปีเตอร์น้ำตาไหลออกมาด้วยความหวาดกลัว

เสียงเพื่อนบ้านตะโกนทักทายมิคาเอลดังมาให้ได้ยิน ตามมาด้วยเสียงหัวเราะเร็งรำแสนแหบแห้ง และคำพูดทิ้งท้ายที่ทำให้เอาปีเตอร์ไม่กล้าลุกออกจากที่นอน

“เป็นเด็กที่สวยมากเลย”

ปีเตอร์ตื่นขึ้นมาพาก็มีดเสียบแล้ว เขาได้ยินเสียงโทรทัศน์ดังมาจากชั้นล่างของบ้าน เด็กชายรู้ในทันทีว่าพอกลับมาแล้ว และแม่กำลังทำอาหารอยู่ เขาค่อย ๆ ลุกออกจากที่นอน พอเดินลงบันไดมาก็เห็นพ่อนั่งดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั่งเล่น ส่วนแม่กำลังทำอาหารพลางฮัมเพลงอยู่ในครัว

เด็กชายเดินเข้าไปนั่งข้าง ๆ พ่อ แต่พ่อของเขาไม่แม้แต่จะปรายตามอง

“ไปช่วยแม่ทำอาหารสิ”

ปีเตอร์มองด้วยความฉงน

“เกิดกลายเป็นเด็กคนนั้นขึ้นมา ต้องหัดทำอาหารเอง”

“แต่ผมไม่เคยทำ”

“ก็ลุกไปดูแม่เขาซะสิ” พ่อส่งเสียงเฉียบขาด คราวนี้เขาเหลือบมองปีเตอร์ด้วยแววตาเรียบนิ่ง จนเด็กชายจำต้องลุกเข้าไปในครัว

แม่ของเขาเหลือบมองเพียงแวบเดียว แล้วพูดด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี “อย่างที่พ่อเขาพูดนั่นแหละ มานี่มา แม่จะให้ดูสูตรทำอาหารของแม่”

สูตรอาหารของแม่ เป็นของตกทอดมาจากครอบครัวฝั่งพ่อ แม่หนังสือไม่หนา มาก แต่กลับบอกสูตรเอาไว้ละเอียดยับ

“ถ้าลูกได้ไปอยู่หลังเนินเขา แม่จะให้เล่มนี้ติดตัวไปด้วย”

ปีเตอร์เอียงศีรษะรับสัมผัสอบอุ่นจากฝ่ามือของแม่ แล้วเอ่ยขอบคุณ

เด็กชายช่วยอะไรไม่ได้มาก เพราะไม่เคยเข้าครัวมาก่อน แต่ก็พยายามหันผักส่งให้แม่นำไปผัดในกระทะ ปีเตอร์หัวเราะเสียงใส ยามน้ำมันส่งเสียงดัง เขาเงยหน้ามองแม่แล้วยิ้มยิ้มกว้างออกมา

พ่อเขี่ยผักที่ปีเตอร์เป็นคนหันไปมา แล้วพูด “ครั้งหน้าหันให้มันเรียบร้อยหน่อย ขึ้นใหญ่แบบนี้มันกินยาก”

ปีเตอร์นั่งคอดก ไม่กล้าจิ้มอาหารขึ้นมากิน

“ลูกทำครั้งแรกนี้มา พ่อ” แม่พูดพร้อมจิ้มผักชิ้นใหญ่เข้าปาก “อร่อย”

“ถ้าตั้งใจทำ ถึงจะเป็นครั้งแรกก็ทำได้ดีกว่านี้”

ปีเตอร์ไม่พูดอะไร เขายับมือจิ้มอาหารในจานกิน พลางพยายามกลืนน้ำตาที่ปรี่มจะไหลออกมา

พอสักห้าทุ่มก็มีชายชุดขาวสองคนมาเคาะประตูบ้าน พวกเขาพาปีเตอร์ขึ้นรถยนต์ไปยังสถานอภิรมณ์ เด็กชายนั่งอยู่บนเบาะหลังของรถ เขาหันไปมองแม่ที่ออกมายืนโบกมือส่งเขา

รถจอดอยู่หน้ารั้วสูง ชายชุดขาวคนหนึ่งเดินมาเปิดประตูให้ปีเตอร์ แล้วพาเขาเดินผ่านรั้วไปยังประตูทางเข้าสถานอภิรมณ์ ด้านในสวนที่เป็นแทนพิธิมีของสำหรับประกอบพิธีกรรมวางอยู่ แต่ชายคนนั้นเดินนำปีเตอร์ไปยังประตูฝั่งขวาข้างๆ ที่มีบันไดแคบ ๆ ทอดยาวขึ้นไปสู่ชั้นสอง เมื่อเดินขึ้นมาจะเห็นช่องว่างตรงกลางอาคารที่มองทะลุลงไปยังแท่นพิธิเบื้องล่างได้ และชั้นนี้มีบานประตูหลายบานเลยทีเดียว

ปีเตอร์เข้าไปในห้องทางฝั่งซ้าย มีผู้ชายสวมเสื้อคลุมสีขาวสี่คนยืนอยู่ พวกเขาพากันมารุมล้อมปีเตอร์ บังคับให้เขาถอดเสื้อผ้า และไม่ว่าปีเตอร์จะร้องโวยวายและปัดป้องอย่างไร พวกเขาก็ไม่หยุด

เด็กชายสวมเสื้อคอเต่าสีขาวกับชุดกระโปรงยาวลากพื้น ส่วนเสื้อผ้าชุดเดิมหายไปแล้ว ชายคนหนึ่งบังคับให้ปีเตอร์นั่งลงบนเก้าอี้ ก่อนที่พวกเขาจะพากันเดินออกไปจากห้อง

ปีเตอร์นั่งอยู่คนเดียวในห้องที่ประดับตกแต่งด้วยของที่ทำจากกระเบื้อง ด้านบนมีโคมระย้าห้อยอยู่ เด็กชายชั้นขาขึ้นมากอด เขาไม่รู้เวลาเพราะในห้องไม่มีนาฬิกา แม้แต่เรือนเดียว

แต่แล้วเสียงระฆังก็ดังขึ้นจนหน้าต่างสั่นสะเทือน ปีเตอร์สะดุ้ง เขาลุกไปมองนอกหน้าต่าง จากฝั่งนี้เขาเห็นหลังคาบ้านที่อยู่ใกล้กับสถานอนุรักษณ์ มีคนเดินอยู่บนทางเดินหน้าสนามหญ้า แสงไฟสว่างไสวออกมาจากบ้านแต่ละหลัง

วินาทีนั้นปีเตอร์ก็รู้ว่า ได้เวลาทำพิธีแล้ว

ยังไม่มีใครเข้ามาในห้อง แต่บริเวณแทนพิธีมีเสียงดนตรีบรรเลงเพลงแสนหวาน ปีเตอร์เดินไปเดินมาด้วยความว่าวุ่นใจ แต่ระหว่างที่กำลังหมกหมุ่นกับความคิดของตัวเองอยู่นั้น ประตูก็เปิดออก พร้อมกับร่างผอมเกร็งของมิคาเอลที่เดินทำหน้าที่หน้าแซมขึ้นเข้ามา

“ปีเตอร์ที่รัก” เขาว่าแล้วเดินเข้ามาซ้อนปลายคางของเด็กชาย “ฉันคิดชื่อที่เข้ากับเธอได้แล้ว”

“แต่ผมยังไม่ได้ทำพิธีเลยนะครับ” ปีเตอร์หันหน้าหนีมือผอมเกร็งคู่นั้น

“คิดเพื่อไว้ก่อนก็ไม่เสียหาย” มิคาเอลชูมืออีกข้างที่กำลังถือขวดทรงสูง “ก่อนเข้าพิธีเธอต้องดื่มน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์ก่อน”

ขวดสีดำสนิทสะท้อนแสงจากโคมระย้าด้านบน บนขวดไม่มีฉลากแปะเอาไว้ ด้านหน้า ปีเตอร์จึงไม่อาจรู้ได้ว่าเป็นขวดน้ำอะไร

มิคาเอลเดินไปวางขวดลงบนโต๊ะกระเบื้องติดผนัง กระจกทรงวงรีเหนือโต๊ะตัวนั้น สะท้อนใบหน้าที่ฉาบด้วยรอยยิ้มประหลาดของมิคาเอล เขารินน้ำสีแดงดังกลีบกุหลาบช้าลงในแก้ว แล้วกวักมือเรียกให้ปีเตอร์เดินเข้าไปใกล้

“ดื่มสิ”

ปีเตอร์รับแก้วมาถือไว้ เขามองน้ำสีแดงด้วยสายตาไม่ไว้วางใจ

“พิธีจะเริ่มแล้ว รีบดื่มเร็วเข้า”

เด็กชายกลิ่นใจกระดกน้ำในแก้วจนหมด

มิกาเอลยิ้มยิ้มกว้าง เป็นรอยยิ้มที่ปีเตอร์ทนมองไม่ได้

“ที่นี่ถึงไปข้างล่างกัน” มิกาเอลยื่นมือผอมเกร็งมาข้างหน้า ปีเตอร์จำใจจับมือเขา แล้วก็ต้องขนลุกขนพองกับสัมผัสหยาบกร้านของมิกาเอล

คราวนี้ปีเตอร์เดินลงมาทางบันไดฝั่งซ้าย ระหว่างเดินลงเขาก็มองช่องตรงกลางที่เผยให้เห็นแท่นพิธี บนโต๊ะตัวยาวมีขวดปากแคบใส่น้ำและกลีบดอกไม้เอาไว้

จู่ ๆ ปีเตอร์ก็รู้สึกถึงบางอย่างจึ่มลงบนต้นแขน เด็กชายสะดุ้งแล้วคว้าจับต้นแขนขวาของตัวเอง ปีเตอร์มองมิกาเอลเดินไปยังแท่นพิธี แล้วภาพตรงหน้าก็เริ่มพัวเลือนผิดปกติ เด็กชายยกมือกุมศีรษะที่ปวดตื้อ และพยายามทรงตัวยืนบนพื้น

เขาแว่ไต้ยีนเสียงปรบมือและเสียงกู่ร้อง พร้อมน้ำเสียงแหบแห้งของมิกาเอล กำลังกล่าวต้อนรับชาวบ้าน ปีเตอร์เซไปฟิงผนังด้านข้าง แล้วหอบหายใจเสียงดัง เหงื่อไหลจากขมับสู่ปลายคาง ม่านตาหดเล็กลง ริมฝีปากก็สั่นระริก

“บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว”

เสียงดนตรีแสนหวานบรรเลงหลังสิ้นเสียงของมิกาเอล มีผู้ชายสองคนมาช่วยพยุงปีเตอร์เดินออกไปยังแท่นพิธีด้านหน้า พวกเขาจับตัวของเด็กชายนั่งหันหลังให้ชาวบ้าน แล้วพากันยกผ้าใบวาดรูปกับขาตั้งมาวางตรงหน้าปีเตอร์ พร้อมสีกับพู่กันที่วางอยู่บนโต๊ะตัวเล็กข้าง ๆ

ปีเตอร์เหม่อมองมิกาเอลเดินไปหยิบแก้วทรงสูง บนโต๊ะตัวยาวด้านหลังขาตั้งผ้าใบวาดรูป เขาเดินกลับมาขึ้นชั้นหลังเด็กชาย แล้วจับปลายคางปีเตอร์ขีดขึ้น

“แต่พรจากสวรรค์”

แต่พรจากสวรรค์

สิ้นเสียงขานรับของชาวบ้าน มิกาเอลก็บังคับให้ปีเตอร์ดื่มน้ำผสมกลีบดอกไม้ลงคอ เด็กชายไอโหฬารแต่ไม่มีแรงมากพอที่จะผลักมือของอีกฝ่ายออก ได้แต่พยายามหายใจให้ทัน และกลืนน้ำกลืนเหมือนดอกไม้ลงไป

เมื่อน้ำหมดแก้ว ปีเตอร์ก็ไอเสียงดัง และรู้สึกปวดศีรษะมากกว่าเดิม

ปีเตอร์เอนตัวไปด้านหลัง ดวงตาสีเทาเลื่อนลอยมองไปยังช่องว่างระหว่างชั้นหนึ่งกับชั้นสองของสถานอภิรมณ์ แล้วเขาก็เห็นบางอย่าง รูปภาพสีหวานที่ปรากฏอยู่กลางอากาศ ค่อย ๆ เคลื่อนมาหาเขา ปีเตอร์สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด แล้วทรงตัวบนเก้าอี้ มือหยิบฟูก้นจุ่มสีในจาน แล้วเริ่มวาดภาพสวยงามตามที่มองเห็น

เสียงบรรเลงเพลงแสนรื่นหูยังคงดังต่อไป ปีเตอร์โยกตัวตามทำนองเพลงเล็กน้อย ขณะจรวดปลายฟูก้นวาดภาพ สีสิ้นสดใสเปรอะเลอะเลื้อยสีเขวายนชายกระปริงที่ระอุอยู่บนพื้น ปีเตอร์ทำหน้าที่มีความสุข รวากับได้ทำในสิ่งที่อยากทำมานาน

เด็กชายวาดสีสุดท้ายลงบนผืนผ้า ฟูก้นด้ามยาวตกลงบนพื้น พร้อมปีเตอร์ที่หงายหลังตกลงจากเก้าอี้ แต่มีคาเอลรับร่างของเด็กชายเอาไว้ได้ทัน เขาสั่งให้ผู้ชายสวมชุดขาวคนหนึ่งเดินเข้ามาซ้อนอุ้มร่างของปีเตอร์ ส่วนตัวเองก็หันหน้าหาชาวบ้าน พร้อมประกาศด้วยเสียงอันแหบแห้ง แต่แฝงความสุขล้น

“ขอต้อนรับ เด็กที่ได้รับพรจากสวรรค์คนใหม่” มิคาเอลงานแขนเหยียดกว้าง แล้วหัวเราะเสียงดัง “ชื่อที่สวรรค์ประทานให้ คือนามว่าเพตรา!”

ชาวบ้านต่างร้องตะโกนเรียกชื่อเพตรา แม้แต่พ่อแม่ของปีเตอร์เองก็เรียกชื่อใหม่นี้ไปพร้อมกัน

ปีเตอร์เปิดเปลือกตาอันแสนหนักอึ้ง แล้วเหลือบมองไปยังภาพบนผืนผ้า สีสิ้นรวมกันกลายเป็นภาพที่ราวกับอยู่ในความฝัน

ภาพของนางฟ้าปีกหักที่กำลังนั่งกอดตัวเองทั้งน้ำตา

ปีเตอร์ตื่นขึ้นมาบนเตียง ในห้องที่เขาไม่คุ้นเคย บรรยากาศที่ต่างจากบ้านของเขา และสรรพเสียงที่เขาไม่เคยได้ยิน เด็กชายยืนตัวขึ้นนั่งพิงผนังเตียงอย่างยากลำบาก ศีรษะหมุนคว้างและปวดมวนท้องใส่อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ปีเตอร์หรีดตามองรอบตัว แล้วรู้ในทันทีว่า ที่นี่ไม่ใช่บ้านของเขา

ปีเตอร์ฝืนลุกขึ้นเดินออกมาจากห้อง เขาพุ่งตัวลงบันไดมายังชั้นล่าง แสงสว่างส่องลอดผ่านหน้าต่างหลายบานเข้ามาด้านใน เผยให้เห็นส่วนที่เป็นครัวและฝั่งตรงข้ามเป็นโซฟาที่เครื่องเรือนอีกเล็กน้อย ปีเตอร์เดินไปเปิดตู้เย็น แล้วตักน้ำในขวดเข้าไปหลายอีก ก่อนจะเดินไปนั่งบนโซฟา

แต่ทันใดนั้น เสียงเคาะประตูบ้านก็ดังขึ้น ปีเตอร์สะดุ้งสุดตัว แล้วถดถอยเข้าหาโซฟา บานประตูเปิดออกพร้อมกับร่างของผู้ชายคนหนึ่ง ในมือของเขาก็คือถุงผ้าเอาไว้

“ตื่นแล้วหรือ”

เสียงของเขาไม่ทุ้มเหมือนเสียงผู้ชาย เมื่อปีเตอร์พินิจใบหน้าเกลี้ยงเกลาของอีกฝ่าย ก็เผลอลูทานออกมาเสียงดัง

“มิลา!”

“ที่นั่นชื่อมาคัส” มิลาวางถุงผ้าลงบนโต๊ะในครัว “แต่นายจะเรียกฉันว่ามิลากี่ได้”

“เธอไม่กลับมาที่หมู่บ้านตั้งเกือบปี” ปีเตอร์ลุกขึ้นเดินไปหามิลา

มิลาหยิบกล่องใส่เสื้อผ้าออกมาดู “มีนายมาอยู่เป็นเพื่อนก็ดีเหมือนกัน”

ปีเตอร์มองมือเข้าบนโต๊ะด้วยแวตตาเป็นประกาย “แล้วคนอื่นล่ะ ก่อนหน้าเธอก็มีอีกคนมาอยู่ที่นี่ไม่ใช่หรือ”

มิลาซงักมือที่กำลังเปิดฝากล่อง เธอเงยหน้ามองปีเตอร์ แล้วพูดเสียงแผ่ว
“เบลล่ายังไม่กลับมาเลย”

ปีเตอร์หยิบแซนด์วิชในกล่องมากิน “เบลล่า...เบลทुरुหะรอ”

“เบลออกไปกับพวกคนชุดขาวตั้งแต่อาทิตย์ก่อน” มิลาดันเก้าอี้มานั่ง แล้วกิน
แซนด์วิชไปพร้อมกับปีเตอร์ “นายรู้ชื่อใหม่ของตัวเองหรือยัง”

ปีเตอร์หลับตาแล้วพยายามเค้นความทรงจำจากเมื่อวาน “น่าจะเพตรา”

มิลาพยักหน้า “อยู่ที่นี้ เราจะเรียกชื่อไหนก็ได้ แต่เวลาไปอยู่ที่สถานอภิรมณ์
ต้องเรียกด้วยชื่อใหม่เท่านั้น เข้าใจไหม”

ปีเตอร์พยักหน้าแข็งขัน เด็กชายมองผมสั้นเปิดใบหูของมิลา แล้วพูดด้วยความ
เสียใจ “ก่อนมาที่นี่ ผมเธอยาวมากเลย” เขามองมิลายื่นมือไปจับปลายผมสั้นน้ำตาล
ของตัวเอง

“ผมสั้นก็ไม่ได้แย่อะไร” มิลากัดแซนด์วิชพลงพูด “ฉันอยากตัดผมสั้นตั้งแต่
ก่อนจะมาอยู่ที่นี่แล้ว แต่ฉันทำไม่ได้”

“ฉันเข้าใจ” ปีเตอร์ยื่นมือไปตบไหล่มิลาเบา ๆ “เธออยู่กับเบลทुरुสองคนหะรอ”

“หลังจากฉันเข้าทำพิธี ก็ไม่มีเด็กคนไหนผ่านแบบทดสอบอีกเลย”

ปีเตอร์กินแซนด์วิชคำสุดท้าย แล้วพยายามพูดด้วยน้ำเสียงว่าจริงจัง

“เธอไม่เหงาแล้วนะ” เด็กชายจิกยิ้มกว้าง “ฉันอยู่ที่นี่แล้ว”

มิลายิ้มกว้าง แล้วลุกขึ้นเดินไปเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำออกมา แต่ระหว่างเดิน
กลับไปยังโต๊ะอาหาร สายตาของเธอก็เหลือบเห็นบางอย่าง วางอยู่บนชั้นวางเหนืออ่าง
ล้างจาน

“อันนี้ของนายหะรอ” มิลาถามพลงหยิบสิ่งนั้นลงมา “หนังสือทำอาหาร”

“ของแม่ฉันเอง” ปีเตอร์รับหนังสือจากมิลา “แม่บอกว่าจะเอามาให้ถ้าฉันได้
มาอยู่ที่นี่”

มิลามองปีเตอร์เปิดหนังสืออ่าน แล้วพูด “ฉันช่วยทำอาหารได้นะ”

ปีเตอร์เบิกตามองอีกฝ่าย

“ที่จริงพวกเขาไม่ให้ฉันทำอาหารหรอก” มิลาว่าพลางถอนหายใจ “แต่เบลล่าไม่กลับมา พวกเขาเลยอนุญาตให้ฉันทำอาหารกินเองได้”

พวกเขาเริ่มจากการหมักหมมด้วยส่วนผสมจากหนังสือ เพื่อเก็บไว้รอทำมื่อเที่ยง ระหว่างเตรียมของปีเตอร์ก็ถามมิลาเรื่องการใช้ชีวิตหลังเนินสูงแห่งนี้

“ผู้หญิงกับผู้ชายจะใช้ชีวิตต่างกัน” มิลาว่าพลางเหยาะเกลือลงบนหมูด “ผู้ชายจะมีหน้าที่ใช้แรงงาน แถมพวกคนจากสถานอภิรมณ์ก็ไม่ค่อยเรียกตัวเข้าไปเท่าไร ส่วนใหญ่ฉันเลยนั่งวาดรูปอยู่ในกระท่อมกลางป่า นายก็รู้ว่าเรามีหน้าที่วาดรูปทำนายอนาคต”

มิลาหัวเราะในลำคอแล้วพูดต่อ “ส่วนผู้หญิงจะเข้าไปที่สถานอภิรมณ์บ่อยกว่า เวลาอยู่ที่นี้ก็จะช่วยเก็บดอกไม้ไว้ทำสี มีหน้าที่ทำอาหาร แล้วก็ทำความสะอาดซักล้าง”

“งานดูเยอะกว่าผู้ชายอีก” ปีเตอร์เบ้าปาก

“มิกาเอลบอกมาแบบนี้”

พอพูดชื่อมิกาเอลขึ้นมา ปีเตอร์ก็ตัวสั่น มือปล่อยช้อนคนซอสตกลงบนโต๊ะครีว

มิลาเหลือบมองอีกฝ่าย “น่าขยะแขยงใช่ไหม” เธอพูดเสียงเรียบ “เบลลารู้เองเวลากลับมาจากสถานอภิรมณ์ก็จะนอนไม่หลับตลอด จนฉันต้องมานอนเป็นเพื่อน” มิลาเปิดตู้เย็น แล้วฉีกถาดเนื้อหมูเข้าไป “บางครั้งเขาก็ละเมอกรีดร้องออกมา”

ปีเตอร์ทำหน้าเครียด “แล้วฉันจะเป็นกลายเป็นแบบนี้ไหม”

แต่มิลาไม่ตอบ ได้แต่ปล่อยให้ความเงิบเข้าครอบงำห้องครีว

มิลาอยู่ดูแลปีเตอร์จนถึงย่ำค่ำ เธออธิบายกฎการอยู่ที่นี่ให้เขาฟัง ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ต่างจากตอนที่ยังอยู่ในหมู่บ้านมากนัก เพียงแต่คราวนี้เขาต้องทำในสิ่งที่ผู้หญิงทำ

“เธออยากเป็นผู้ชายหรือ มิลา” ปีเตอร์ถามขึ้นมาตอนที่พวกเขากำลังกินมื้อ
ค่ำกันอยู่

“ถามทำไม”

“ครูที่โรงเรียนสอนว่า เด็กที่ได้รับพรจากสวรรค์จะอยากเป็นเพศตรงข้ามกับ
ตัวเอง”

มิลามองปีเตอร์แล้วถาม “นายอยากเป็นผู้หญิงหรือเปล่า”

ปีเตอร์เฝียฝักในจาน “อาจจะอยากเป็นก็ได้” เขาถอนหายใจ “ที่โรงเรียนสอน
ไม่ให้เราทำตัวแบบเพศตรงข้ามก่อนอายุสิบหกและหลังอายุสิบแปดปี” ปีเตอร์ทำคาง
แล้วมองมิลาด้วยแวตาสับสน “แต่ฉันอยากใส่ชุดของแม่มาตั้งแต่เด็ก อยากลองแต่ง
หน้าเหมือนที่แม่แต่ง แบบนี้จะนับว่าฉันอยากเป็นผู้หญิงหรือเปล่า”

มิลาไม่ได้ตอบในทันที เธอครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตอบอย่างระมัดระวัง “ถ้า
นายคิดว่าตัวเองอยากเป็นผู้หญิง นายก็คือผู้หญิง แต่ถ้าอยากเป็นผู้ชาย นายก็ยังเป็น
ผู้ชายอยู่”

“แต่ผู้ชายต้องไม่อยากใส่ชุดผู้หญิงสิ”

“ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องพรคนนั้นเลยนะ” มิลามองปีเตอร์ด้วยสายตาดูจริงจัง “ฉันแค่
อยากแต่งตัวแบบนี้ ไม่ได้ชอบไว้ผมสั้น แล้วก็ไม่ได้อยากทำตัวเหมือนผู้ชาย” เสียงของ
เธอแหลมขึ้นเรื่อย ๆ “แต่พอฉันสนใจเสื้อผ้าของผู้ชาย พวกเขาก็หว่าฉันเป็นผู้ชาย”

ปีเตอร์รับฟังเธอพูดอย่างตั้งใจ “เบลทรูธยิ่งแย่กว่า เขาไม่ได้อยากแต่งตัวแบบ
ผู้หญิง ไม่ได้อยากทำตัวแบบผู้หญิงในหมู่บ้าน แค่เขาบอกว่าชอบเพื่อนผู้ชายคนหนึ่งใน
ห้อง คนก็ล้อกันไปต่าง ๆ นานาว่าเบลทรูธอยากเป็นผู้หญิง”

มิลา ก็ดปลายนิ้วแล้วพูดต่อ “ฉันเองก็ไม่ว่าตัวเองเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ฉัน
แค่รู้สึกว่าตัวเองไม่ใช่ทั้งสองอย่าง”

“ฉันไม่เข้าใจเรื่องแบบนี้เลย”

พวกเขากินมื้อค่ำกันเงียบ ๆ มิลาช่วยปีเตอร์ล้างจาน ก่อนจะโบกมือลากลับ

บ้านที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล เด็กชายปิดประตูบ้านแล้วลงกลอนแน่นหนา ก่อนจะเดิน
ขึ้นไปถึงตัวนอนบนเตียงในห้อง พลังปล่อยความคิดให้ล่องลอยอยู่ในหัว

วันรุ่งขึ้นมิลาพาปีเตอร์ไปยังแปลงดอกไม้ เธอยื่นถุงให้เขาใบหนึ่งแล้วสั่งให้เดินเก็บดอกไม้แปลงสีเหลือง

“เราใช้ดอกไม้มาทำเป็นสี” มิลาพูดระหว่างเดินเก็บดอกไม้สีแดง “พวกนี้เป็นดอกไม้พิเศษที่ใช้ทำสีได้หลายแบบ ทั้งสีอ่อน สีเข้ม เป็นสีที่ใช้ได้บนกระดาษกับผ้าใบ”

“แปลงดอกไม้อยู่มานานแล้วหรือ” ปีเตอร์ยึดหลังที่เริ่มปวดเมื่อย

“น่าจะอยู่มานานแล้ว” มิลาทิ้งดอกไม้กลับข้างล่างพื้น แล้วเก็บดอกไม้ใหม่ “มิคาเอลจะสั่งให้คนนำเมล็ดพันธุ์มาให้ พวกผู้ชายก็มีหน้าที่หว่านและดูแล”

“ตอนที่เธออยู่คนเดียว ก็ทำเองหมดเลยหรือ” น้ำเสียงปีเตอร์ฟังดูตกใจ

มิลาไหวไหล่ “ฉันไม่มีทางเลือก” เธอปิดปากถุงแล้วยกพาดไหล่ “เดี๋ยวจะพาไปที่กระท่อมกลางป่า ฉันจะสอนกลิ่นสีจากดอกไม้ให้”

แต่ยังไม่ทันเดินออกไปจากแปลงดอกไม้ พวกเขาก็ต้องชะงัก เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้

มิลาหันไปมองเนินใกล้กับแปลงดอกไม้ แล้วสั่งให้ปีเตอร์อยู่นิ่ง ๆ

“เดี๋ยวฉันกลับมา”

เธอวิ่งลงเนินไป ทิ้งให้ปีเตอร์ยืนถือถุงใส่ดอกไม้คนเดียว มิลาไปไม่นานก็วิ่งกลับมา ใบหน้าฉายแววสุขสันต์ติดกับก่อนหน้าลิบลิบ

“เธอไปทำอะไรที่หลังเนิน” ปีเตอร์ถามด้วยความสงสัย

“เปล่า แค่ไปดูเฉย ๆ ว่ามีอะไรอยู่ตรงนั้นหรือเปล่า” มิลาบ่ายเบี่ยง แล้วเดินเร็ว ๆ นำหน้าปีเตอร์ไป

พวกเขาเดินกลับเข้าไปในป่า กระท่อมอยู่ไม่ไกลจากแนวป่าด้านหน้ามากนัก

ใช้เวลาไม่นานพวกเขาก็เดินมาจนถึงกระท่อมไม้ชั้นเดียว ที่ตั้งอยู่ท่ามกลางต้นไม้สูง

ในระหว่างที่กำลังเรียนรู้เรื่องการผสมสี เสียงรถยนต์ก็ดังมาจากหน้าบ้าน มิลาหยิบตะกร้าสานที่วางอยู่ใต้โต๊ะขึ้นมา แล้ววางขวดโหลลงไป

“พวกเขาเอาภาพวาดของฉัน” เธอพูดเสียงเรียบ

“เอาไปไหน”

“ภาพวาดของพวกเขา เป็นเครื่องทำนายอนาคตของหมู่บ้านไซ้ใหม่ล่ะ” มิลาเดินไปเปิดประตูหลังบ้าน แล้วเดินเข้าไป ตามหลังด้วยปีเตอร์ที่ตั้งใจฟังสิ่งที่เธอพูด “แต่มิคาเอลไม่ฟังแนวคิดรูปภาพของเรา เขาจะนำรูปไปวางที่สถานอภิรมณ์แล้วตีความเอง แต่บางครั้งเขาก็ตีความไม่ได้” มิลาหัวเราะในลำคอ “พอรูปไหนที่เขาดูไม่รู้เรื่อง มิคาเอลก็จะนำไปขายคนข้างนอก”

ปีเตอร์นึกภาพตอนที่ตัวเองยังอยู่ในหมู่บ้าน “ฉันจำได้ว่าเขาจะทำนายอนาคตเดือนละครั้ง” เด็กชายพูดเสียงเบาลงเมื่อเห็นมิคาเอลยืนอยู่กลางบ้าน เขาเดินมองภาพวาดของมิลาที่กองอยู่บนพื้น และที่ยังวางอยู่บนขาตั้ง

“มาคัส!” มิคาเอลร้องด้วยความดีใจ “แล้วก็เพตรา” เขามองปีเตอร์ด้วยสายตาไม่น่าไว้วางใจ

“อรุณสวัสดิ์ครับ คุณมิคาเอล” มิลาเอ่ยทักเสียงเรียบ “รูปนี้แหละครับ”

“ฉันว่าแล้ว” มิคาเอลพินิจรูปบนขาตั้ง แล้วยิ้มด้วยความพึงพอใจ “เป็นภาพที่งดงามจริง ๆ”

“คุณคิดว่าอย่างไร” มิลาวางตะกร้าลงบนโต๊ะริมหน้าต่าง แล้วดึงร่างของปีเตอร์มาไว้ข้างตัวไม่ห่าง

“เป็นอนาคตที่สดใส” มิคาเอลเอ่ยพก “แสดงว่าอนาคตที่งดงามกำลังรอเราอยู่ หลังการจากไปของเบลล่า”

ทั้งมิลาและปีเตอร์หันขวับไปมองมิคาเอล ดวงตาของทั้งสองไหวระริก

“อะไรนะครับ” มิลาถามเสียงสั่นเครือ

มิกาเอลเหลือบมองมิล่า “เบลล่าตายแล้ว” เขาถอนหายใจ “หลังจากปีเตอร์ วาดรูปนางฟ้าปีกหักในงานพิธีวันนั้น เบลล่าก็ตาย”

ปีเตอร์หน้าซีด หัวใจเต้นช้าลง “รูป...ของผมเหรอ”

แววตาของมิกาเอลฉายแววโกรธซึ่ง “เป็นผู้หญิงไม่แทนตัวว่าผม!” ปีเตอร์ สะดุ้งเฮือก แล้วหลบหลังมิล่าที่ออกหน้าปกป้องเขา

“ขอโทษแทนเธอด้วย เพศชายยังไม่ชินกับการเป็นผู้หญิง” มิล่าพยายามพูดให้ มิกาเอลใจเย็นลง

มิกาเอลถอนหายใจ แล้วหันกลับไปมองภาพวาดของมิล่า “รูปมือที่กำลังโอบ อ้อมนางฟ้า ต้องเป็นนิมิตหมายที่ดีอย่างแน่นอน”

ปีเตอร์น้ำตาไหลพราก เขาซ่อนอยู่ข้างหลังมิล่า แล้วพยายามกลั้นเสียงสะอื้น

“ฉันขอรับรูปนี้ไปก็แล้วกัน” มิกาเอลตะโกนสั่งให้ผู้ชายชุดขาวสองคนที่ยืนอยู่ หน้าประตูบ้าน เข้ามาขนภาพวาดบนขาตั้ง รวมถึงรูปอื่น ๆ บนพื้นด้วย

มิกาเอลปรายตามองปีเตอร์ที่หลบอยู่หลังมิล่า แล้วพูดทิ้งท้ายเอาไว้ว่า

“รีบ ๆ ผมยิวสีกที่ คณะอภิรมณ์คนอื่นรอขอลโหมเธออยู่”

แล้วเขาก็กลับไปขึ้นรถ เสียงเครื่องยนต์ดังห่างไป แล้วกระท่อมกลางป่าก็กลับมาเงียบสงบอีกครั้ง

มิล่าดึงตัวปีเตอร์มาเช็ดน้ำตา “ไม่ต้องร้องแล้ว”

ปีเตอร์เฝือกอดมิล่าเอาไว้แน่น แล้วเสียงพูดอู้อี้ “เป็นเพราะฉันเหรอ มิล่า”

“ไร้สาระ เบลล่าไม่ได้ตายเพราะนาย” มิล่าประคองหน้าของปีเตอร์ แล้วบังคับ ให้เงยหน้ามองเธอ “คณะอภิรมณ์ต่างหากที่เป็นตัวการ”

ปีเตอร์ดันตัวออกมา แล้วเช็ดน้ำตาออกจากใบหน้า “หมายความว่าอย่างไร”

มิล่าเดินไปนั่งบนเก้าอี้ข้างหน้าต่าง แล้วพูดเสียงลั่น “ฉันที่เป็นผู้ชายไม่รู้หรอก ว่าพวกเขาทำอะไรกับผู้หญิงเวลาไปสถานอภิรมณ์” เธอยกมือที่สั่นเทาจับลำคอของตัวเอง

เอง “แต่ดูจากท่าทางของเบลทรูทหลังจากกลับมาจากที่นั่น เขามักจะมีบาดแผลตามตัว และดูเหนื่อยผิดปกติ” มิลามองสบตากับปีเตอร์ด้วยแวตาคาวาดกลัว “แกมยังดูไม่เป็นตัวของตัวเอง”

ปีเตอร์เดินไปนั่งบนเก้าอี้ตรงข้ามกับมิลา “เธอคิดว่ามิคาเอลฆ่าเขาหรือเปล่า”

มิลาส่ายหน้า

“อาจจะไม่มีใครก็ได้ ในสถานอภิรมณ์แห่งนั้น”

ตลก้าหลังมืออาหารกับมิลา ปีเตอร์ก็ยื่นสองกระจกอยู่ในห้องน้ำ แล้วมองผม ยาวประป่าของตัวเอง

“ถ้าผมยาวแล้ว จะเป็นอย่างไร”

เด็กชายได้แต่พึมพำกับตัวเอง

รุ่งขึ้นปีเตอร์ไปที่กระท่อมกลางป่าเพื่อวาดรูป ตอนเด็ก ๆ เขามักจะแอบวาดรูปอยู่เสมอ เพราะศิลปะถือเป็นศาสตร์ต้องห้ามของหมู่บ้าน แต่ภาพวาดที่นำมาใช้เป็นคำทำนายในสถานอภิรมณ์กลับทำให้ปีเตอร์อยากสร้างงานศิลปะของตัวเองขึ้นมา เขาแอบวาดรูปมาตั้งแต่เด็ก แล้วซ่อนกระดาษไว้ใต้เตียงเป็นกองใหญ่ แต่สุดท้ายก็ถูกแม่จับได้

ปีเตอร์ใช้สีไม่เก่งนัก อาศัยภาพจำจากตอนเห็นรูปทำนายในวัยเด็กมาสร้างสรรค์งานลงบนผ้าใบสีขาว เขาทิ้งวาดรูปไปเรื่อย ๆ แม้จะยังไม่สมบูรณ์ และสีไม่เข้ากันอยู่บ้าง แต่เด็กชายก็ทำหน้าพอกพอใจกับผลงานของตัวเองมากเลยทีเดียว

เขาวาดรูปเพลิน จนไม่ทันรู้ว่า มिकाเอลมายืนซ่อนอยู่ด้านหลังได้สักพักหนึ่งแล้ว

“งดงามมาก”

ลมหายใจร้อน ๆ เป่ารดต้นคอของปีเตอร์ ทำเอาเขาสะดุ้งเกือบตกจากเก้าอี้ แต่มिकाเอลฉวยเอวของเด็กชายเอาไว้ได้ทัน ก่อนจะดึงร่างของปีเตอร์เข้าหาตัว

“ได้เวลาทำนายอนาคตแล้ว เพตรา” ปีเตอร์พยายามขึ้นตัวออกห่างจากมिकाเอล ลมหายใจของอีกฝ่ายที่เป่ารดต้นคอของเขา ทำให้ปีเตอร์รู้สึกอยากอาเจียน

“ทำนายเธอคร้--คะ”

มिकाเอลทำสีหน้าพอใจ แล้วถอยห่างจากปีเตอร์ “ฉันมารับไปสถานอภิรมณ์”

ปีเตอร์เข้าไปนั่งด้านหลังรถ แล้วมिकाเอลก็แทรกตัวเข้ามานั่งข้าง ๆ รถเคลื่อนออกไปตามถนนที่ตัดผ่านป่า มุ่งหน้าสู่สถานอภิรมณ์ที่เปล่งประกายรับแสงสว่างตอนกลางวัน

มिकाเอลเดินนำเด็กชายเข้าไปข้างใน คณะอภิรมณ์ในชุดขาวนั่งเรียงกันอยู่

ด้านหน้าแท่นพิธี บนโต๊ะของพวกเขา มีขวดแก้วปากแคบบรรจุน้ำสีใสใสดอกไม้วางไว้ อยู่ มิคาลองส่งปีเตอร์ “ดื่มนี้ก่อนสิ”

ปีเตอร์มองขวดแก้วด้วยสายตาพรันพรัง แล้วก้าวถอยไปทางประตู แต่ไม่ทันไร เขาก็ถูกผู้ชายคนหนึ่งรวบตัวจากด้านหลัง เขาอุ้มปีเตอร์ไปหาไมคาเอล เด็กชายพยายามดิ้นรนขัดขืนพร้อมกรีดร้องเสียงดัง แต่ผู้ชายคนนั้นปิดปากปีเตอร์เอาไว้

“เบา ๆ กับเธอหน่อย อย่าให้มีรอยแผลเขียว” ไมคาเอลปรามเขา

ชายคนนั้นผลักปีเตอร์ไปหาไมคาเอล ชายวัยกลางคนยิ้มยิ้มประหลาด แล้วยื่นแก้วปากแคบให้ปีเตอร์ พร้อมชูเสียงเรียกว่า

“เธอคงไม่อยากให้ฉันจับกรอกปากหรือคะ เพตรา”

เด็กชายจำใจรับแก้วมาถือด้วยมือที่สั่นระริก แล้วฝืนดื่มน้ำลงไป น้ำมีกลิ่นหอมหวานคล้ายน้ำหวาน แต่กลับทำให้แสบคอ ปีเตอร์ไอโซลกหลังจากดื่มจนหมด น้ำตาไหลเป็นสาย ด้านในปากก็รู้สึกร้อนผ่าว เขาเริ่มเวียนหัวและทรงตัวไม่อยู่ แต่ทั้งนี้ท่าทางของเด็กชายดูผิดปกติ ไมคาเอลกลับหัวเราะชอบใจ

ปีเตอร์ได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาในสถานอภิรมณ์ เมื่อหันไปมองก็เห็นชาวบ้านหลายคนเดินเข้าไปจับจองที่นั่งบนเก้าอี้ตัวยาว

“ได้เวลาทำนายแล้ว” ไมคาเอลประกาศเสียงดัง

รูปที่ปีเตอร์เพิ่งวาด ถูกนำมาวางลงบนขาตั้งไม้บนแท่นพิธี ไมคาเอลประคองร่างของปีเตอร์เดินเข้าไปหาภาพวาด เขากะชากผ้าที่คลุมภาพอยู่ออก แล้วชาวบ้านก็ร้องขึ้นมาพร้อมกัน

“รูปจากเด็กวิเศษคนนี้” ไมคาเอลจับปลายคางปีเตอร์ให้หันไปมองข้างหน้า “ทำนายว่า เดือนนี้เราจะได้กำไรจากการค้าขายเป็นกอบเป็นกำ!”

เสียงให้ร้องของชาวบ้านดังจนกระຈกสะเทือน

ปีเตอร์เบือนหน้าไปมองภาพด้านหลัง ภาพมือที่กำลังจับแขนขาของนางฟ้าเอาไว้ เขามองใบหน้าเศร้าสร้อยของนางฟ้าบนผืนผ้า แล้วทรุดตัวลงกับพื้น

“ที่นี่ก็ได้เวลา ขอขอบคุณจากสวรรค์แล้ว”

หลังสิ้นคำพูดของมิคาเอล คณะอภิรมณ์ก็พากันลุกขึ้นเดินไปหาปีเตอร์

เด็กชายนอนอยู่บนพื้น แล้วปรือตามองพวกเขาเดินเข้ามาใกล้ ปีเตอร์ขยับตัวหนีไม่ได้ ทั้งที่ใจอยากพาตัวเองออกไปจากตรงนี้

ฟ้ามืดแล้วตอนปีเตอร์ลืมตาตื่นขึ้นมาบนเตียงนอน เขาได้ยินเสียงทำอาหารอยู่ในครัว ในใจของเด็กชายนี้ถึงมิลาเป็นคนแรก เขาค่อย ๆ พยุงตัวลุกขึ้น อากาศปวดหัวปวดตัวผิดปกติทำเอาปีเตอร์ร้องโอดโอย

“เจ็บมากไหม”

ปีเตอร์สะดุ้ง เมื่อเห็นมิลายืนอยู่หน้าประตู

“ลูกไหนไหม” มิลาทำท่าจะเข้ามาช่วย แต่ปีเตอร์ห้ามเอาไว้ เด็กชายพยายามพยุงตัวลุกขึ้นจากเตียง แต่สุดท้ายก็ล้มลงไปบนพื้น

มิลาเข้ามาพยุงปีเตอร์ลงไปชั้นล่าง

งานอาหารวางอยู่บนโต๊ะหลายงาน มิลาประคองปีเตอร์นั่งลง

พอได้มายืนอยู่กลางแสงไฟ ปีเตอร์ก็หน้าซีดเผือดเมื่อเห็นแผลฟกช้ำบนร่างกายของตัวเอง

“ฉันทำแผลให้แล้ว แต่ถ้ายังเจ็บอยู่ ฉันจะเอายาให้กิน”

ปีเตอร์ส่ายหน้า แล้วน้ำตาไหลเสียว ๆ

มิลากุมมือของเขา “ปีเตอร์”

ปีเตอร์โงยหน้ามองเธอ

“จำวันที่เราไปเก็บดอกไม้กันได้ไหม” มิลาบีบมือปีเตอร์ “ฉันแอบไปคุยกับคน ๆ หนึ่งมา”

ปีเตอร์ยกมือปิดปากตัวเอง “มิลา...เธอคุยกับคนแปลกหน้า”

“เธอบอกว่าตัวเองเป็นนักข่าว” มิลาพูดซ้ำ ๆ “แล้วอยากได้ข้อมูลเรื่องเด็ก
พิเศษ”

เด็กชายปาดน้ำตา แล้วพูด “ถ้ามีคาเอลรู้เข้า...”

มิลาส่ายหน้า “ฉันแอบให้ข้อมูลไปแล้ว” คราวนี้ปีเตอร์ทำหน้าที่ตกใจ แต่มิลา
พูดต่อ “ฉันทนไม่ไหวแล้ว ปีเตอร์ ดูสิ่งที่เกิดขึ้นกับเบลทูลู แล้วก็นายสิ!” เธอว่าพลาด
กว่าดตามองร่างกายฟกช้ำของปีเตอร์ “นักข่าวบอกว่า สถานอภิรมณ์นี้อาจจะมีส่วน
เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์เสียวนะ!”

ปีเตอร์เกือบลืมหายใจหลังฟังสิ่งที่มิลาพูด “สถานอภิรมณ์นี่นะ”

“พวกเขาไม่ใช่คนส่งสาส์นจากสวรรค์ หรืออะไรทั้งนั้น ปีเตอร์” มิลาว่าเสียง
แข็ง “พวกเขาเป็นปีศาจ”

มิลาหยิบภาพถ่ายหลายใบออกมาจากกระเป๋ากางเกง มีทั้งรูปเด็กผู้ชาย รูปอาวุธสงครามที่อยู่ใต้รูปวาดของเด็กพิเศษ และรูปมิคาเอลกำลังจับมือกับชายในชุดสูทหลายคน

“นักข่าวให้ภาพพวกนี้มา” มิลาเริ่มหายใจเสียดัง “มีแต่ภาพมิคาเอลเต็มไปหมด”

เสียงของมิลาหายไปในลำคอเมื่อได้ยินเสียงรถยนต์แล่นเข้ามา เธอรีบผละจากปีเตอร์ แล้วว่า “จะให้มิคาเอลเห็นเราอยู่ด้วยกันตอนมืด ๆ แบบนี้ไม่ได้” มิลาคว้าเสื้อคลุมแล้วหุนหันออกจากบ้าน แต่ก่อนไปเธอพูดกับปีเตอร์ว่า “นักข่าวคนนั้นต้องช่วยเราได้แน่ ฉันมั่นใจ”

มิลารีบเดินกลับบ้านแต่เดินไปไม่ได้ไม่กี่ก้าว บางอย่างก็รัดลำคอของเธอไว้จนมิลาหายใจไม่ออก

เด็กสาวพยายามดิ้นรนขจัดขีดสุดความสามารถ แต่อีกฝ่ายแรงเยอะกว่า เธอจึงทำได้เพียงส่งเสียงอึกอึกในลำคอ มิลาตาเหลือกเมื่อเริ่มหายใจไม่ออก และไม่นานหลังจากนั้นเธอก็สลบไป

มิลาตื่นขึ้นมาบนพื้นห้องเย็น ๆ แสงไฟสว่างจ้าจนแสบตา เธอพยายามยกมือขึ้นมาป้องตาตัวเอง แต่กลับขยับแขนไม่ได้ เธอรู้สึกว่ามีบางอย่างรัดข้อมือไว้ มิลาพยายามส่งเสียงร้อง แต่เธอขยับปากไม่ได้

“ฟื้นแล้วหรือ มาคัส”

มิลาตัวแข็งเกร็งเมื่อได้ยินเสียงมิคาเอลดังอยู่ไม่ไกล เธอกลอกตาไปมา แต่เห็นเพียงภาพระนาบเดียวกับพื้นห้อง

“จับมันลุกขึ้น”

ใครบางคนเดินเข้ามากระซอกผมเธอจนหน้าหงาย แล้วให้หันไปมองมิกาเอล
ที่ยืนอยู่ตรงหน้า

พร้อมคณะอภิมภมที่นั่นอยู่บนโต๊ะตัวยาว

ผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาปิดผ้าปิดปากออกจากหน้าของเธอ แล้วดันตัว มิลา
ให้เดินเข้าไปหามิกาเอล

“แกคิดว่าฉันไม่รู้หรือ ว่ามีคนแปลกหน้าเข้าไปหลังเนินลูกนั้น”

มิลาพยายามทำหน้านิ่ง “ผมไม่รู้เรื่อง”

มิกาเอลตบหน้าเธอจนเลือดกบปาก “อย่ามาทำไอ้สื่อ” เขาถ่มน้ำลายใส่มิลา
จนเธอต้องเป็นหน้าหนีด้วยความขะเขยง “สาบบอกฉันว่า มีนักข่าวจอมสอดรู้สอด
เห็น พยายามล้วงข้อมูลเรื่องเด็กวิเศษ”

“แล้วมันจะทำไม” มิลาถ่มเลือดออกจากปาก “ทำไมจะบอกให้คนนอกไม่รู้
ได้”

มิกาเอลหัวเราะในลำคอ “ก็ถ้าเป็นข้อมูลเรื่อง ภาพศิลปะอันทรงคุณค่าจาก
หมู่บ้านเล็ก ๆ ฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอก” เขาบีบข้างแก้มของมิลาอย่างแรง “แต่ไอ้พวกชอบ
สอดรู้ไม่เข้าเรื่องอย่างนักข่าวคนนั้น มันเขียนแต่เรื่องไร้สาระ”

“เรื่องไร้สาระหรือเรื่องจริง มิกาเอล” มิลาถามเสียงห้วน แล้วเค้นหัวเราะ “รับ
ความจริงไม่ได้หรือ ว่าสิ่งที่ทำอยู่มันชั่วช้าขนาดไหน”

มิกาเอลตบหน้ามิลาอีกรอบ คราวนี้เธอล้มลงไปนอนกับพื้น แล้วร้องครวญ
ครางด้วยความเจ็บปวด

“ปากดีซะให้พอ มาคัส” มิกาเอลพูดเสียงเย็นเยียบ แล้วหันหลังให้เธอ คณะ
อภิมภมที่นั่นอยู่ด้านหลังต่างพากันลุกขึ้นยืน แล้วอย่างสามขุมไปหามิลา

“เพราะเธอจะไม่ได้กลับไปที่เนินเขาลูกนั้นอีกแล้ว”

รุ่งขึ้น ปีเตอร์เดินไปเคาะประตูบ้านของมิลา แต่ไม่มีเสียงตอบกลับมา เขาลองเปิดประตูบ้านเข้าไปดู แต่กลับไม่เห็นวิเววของมิลาเลย

“หายไปไหนของเขา” ปีเตอร์พึมพำกับตัวเอง

วันนั้นเขาจึงไปนั่งวาดภาพที่กระท่อมกลางป่าคนเดียว นั่งกินมื่อเที่ยงและมื่อค่ำเพียงลำพัง ใจของปีเตอร์ร้อนรุ่ม เขาเริ่มอยู่ไม่เป็นสุข เมื่อนาฬิกาบอกเวลา สามทุ่มแล้ว แต่เขายังไม่เห็นมิลาเลย

ปีเตอร์ตัดสินใจเดินไปหามิลาที่บ้านอีกรอบ แต่บ้านยังคงไว้วิเววของเธอ เด็กชายเปิดไฟในบ้าน แล้วนั่งรออยู่บนโซฟา เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ พร้อมเปลี่ยนตาที่เริ่มหนักอึ้ง ปีเตอร์เอนตัวนอน แล้วผลอหลับไป

เสียงเครื่องยนตน์อกบ้านปลุกให้เด็กชายตื่นจากการหลับไหล เขาลุกขึ้นนั่งชยี้ตา เป็นจังหวะเดียวกับที่ชายในชุดขาวสองเดินเข้ามาจับตัวเขาไว้

“ปล่อย!”

แม้ยังไม่ตื่นเต็มตา แต่ปีเตอร์ก็กรีร้องและดิ้นสุดแรง ชายทั้งสองคนลากเขาไปโยนไว้ในรถ ปีเตอร์พยายามลุกขึ้นนั่งบนเบาะด้านหลัง แต่ชายอีกคนที่นั่งรออยู่ก่อนแล้ว เข็มแขนมากดตัวของเขาลง ปีเตอร์ขยับไปไหนไม่ได้ ทำได้เพียงส่งเสียงร้องซัดขึ้นเท่านั้น

รถยนต์แล่นผ่านถนนเข้าสู่หมู่บ้าน แล้วหยุดลงก่อนจะถึงหน้าสถานอภิรมณ์ประตูลูกกระชากเปิดออก ปีเตอร์เห็นร่างของมิคาเอลยื่นค้ำศีรษะของเขาอยู่ อีกฝ่ายแสยะยิ้มน่ารังเกียจ แล้วกระชากเด็กชายลงมาจากรถ

ปีเตอร์หอบหายใจด้วยความตื่นตระหนก “พามาที่นี่ทำไม”

แต่เมื่อมิคาเอลสั่งให้เขาเงยหน้า ปีเตอร์ก็แทบหยุดหายใจ

“มิลา...”

“มันไม่ให้เจ้าเรียกมันว่ามาคัสเทรล” มิคาเอลส่ายหน้า “ปีศาจตนนี้ช่างน่ากลัวนัก”

เบื้องหน้าคือร่างบอบช้ำเต็มไปด้วยบาดแผลของมิลา ใบหน้าปูดบวมช้ำเลือด
ซ้ำหนองจนแทบจำเค้าเดิมไม่ได้ ร่างโศกเลือดของเธอตั้งอยู่กับไม้ท่อนใหญ่กลางถนน
เชือกรั้งแขนขาของเธอให้ยึดกับไม้จนเลือดไหล ปีเตอร์ปิดปากกลืนเสียงร้อง น้ำตาไหล
นองหน้ายามเห็นว่ามิลาเปิดเปลือกตาขึ้นมาครั้งหนึ่ง แล้วมองตรงมายังเขาด้วยดวงตา
ไร้แวว

“เพตรา” มิกาเอลกระซิบข้างหูปีเตอร์ “ถ้าไม่อยากเป็นอย่างมาคัส” เขาบีบไหล่
ของเด็กชายแน่น แล้วพูดด้วยน้ำเสียงขมขู่ “ห้ามไปยุ่งกับคนแปลกหน้าโดยเด็ดขาด”

ปีเตอร์เหลือบมองมิกาเอล เมื่อเห็นรอยยิ้มกว้างของเขา เด็กชายก็ร้องให้หนัก
กว่าเดิม

ผู้ใหญ่ทั้งชายหญิงพากันเดินออกมาจากบ้าน ในมือของพวกเขาถือมิดเอาไว้
ปากก็ตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า

ฆ่าปีศาจ

ฆ่าคนชั่ว คนบาป

ฆ่ามัน

ปีเตอร์มองพวกเขาเดินถือมิดเข้าไปหามิลา ตอนนี้เขาไม่มีเสียงมากพอที่จะ
ร้องตะโกนอีกแล้ว

หากมองใกล้ ๆ จะเห็นว่ามิลาเองก็ร้องไห้ น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไหลจาก
ดวงตาววมเป่งลงไปผสมกับเลือดที่ทะลักออกมาจากริมฝีปาก มิลาใช้แรงเฮือกสุดท้าย
เงยหน้ามองปีเตอร์ที่ยืนคิ่ดดินอยู่ในอ้อมแขนของมิกาเอล เธอยิ้มยิ้มกว้าง แล้วขยับ
ปากที่พอจับใจความได้ว่า

ลาก่อน

มิลาอำปากกว้างแล้วกระอักเลือด หยาดโลหิตสีแดงฉาดหยดลงสู่พื้นเบื้อง
ล่าง ราวหยาดน้ำค้างที่ตกจากยอดหญ้ายามเช้า ดวงตาไร้แววคลอไปด้วยน้ำตา ที่ไม่
ไหลอาบสองข้างแก้มอีกต่อไป

ปีเตอร์ร้องไม่ออก แม้แต่จะกะพริบตาทำไม่ได้

“จำคำของฉันเอาไว้ให้ดี”

มิคาเอลกระซิบข้างหูของเด็กชาย ปีเตอร์เอี้ยวหน้าไปมองเขาด้วยสายตา
หวาดผวา

“อย่าได้คิดทรยศสถานอภิรมณ์เป็นอันขาด!”

มิคาเอลแสร้งยิ้มทิ้งท้าย แล้วหัวเราะเสียงดัง

ปีเตอร์ปิดเปลือกตา ไม่อาจรับรู้สิ่งใดได้อีกต่อไป

ความหลัง

แคทเทอร์รินมองเปลวไฟ แล้วพูดกับเพตรา “เจ้ายังเล่าไม่จบ”

เพตราทำหน้าแปลกใจ

“เทียนยังไม่ดับ” แคทเทอร์รินชี้ไปยังเปลวไฟ “หากเจ้าเล่าความหลังจบแล้วไฟจะดับลง”

เพตราเจี๊ยบไปสั๊กพัก แล้วก้มหน้ามองมือที่สั่นเทาของตัวเอง “รู้ไหม บางครั้งฉันก็ทำเป็นลืม ว่ามิลิตต้องมาเจอกับอะไรแบบนี้”

“หากเจ้าชายให้ช้า เจ้าก็จะลืมไปตลอดกาล”

เพตราเคঁหน้าหวัระะ น้ำตาหยุดแล้วหยุดเล่าไหลเบื่อนแก้ม “คุณชื่ออะไร”

แคทเทอร์รินเคาะปลายเล็บกับโต๊ะอย่างอดทน “มาตามแคท”

เพตราหัวเราะในลำคอ “มาตามแคท” เธอกำมือเข้าหากันแน่น แล้วสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะพูดออกมา “มาคิดอีกที ฉันไม่ยอมลืมแล้ว”

แคทเทอร์รินหยุดเคาะโต๊ะ แล้วถอนใจเหยียดยาว

“พอมองย้อนไปเห็นมิลิตอีกครั้ง ฉันเลยยังไม่อยากยอมแพ้”

เธอมองใบหน้าที่ย้อนอยู่ใต้เงามืดของแคทเทอร์ริน แล้วพูดต่อ

“นักข่าวคนนั้นอาจจะยังอยู่ที่ไหนสักแห่งก็ได้”

คราวนี้แคทเทอร์รินเป็นฝ่ายชะงัก

“ฉันน่าจะลองหนีออกไปจากหมู่บ้านดู” เพตราหัวเราะเสียงขึ้น “ไม่รู้สิ ฉันแค่รู้สึกว่ามีลาอย่างกล้าที่จะเสี่ยงชีวิตเพื่อทำให้เรื่องพวกนี้มันจบลง แล้วทำไมฉันถึงต้องลืมเรื่องที่เกิดขึ้นด้วย” เธอถอดตัวเองเอาไว้แล้วเริ่มพูดเสียงหนักแน่นขึ้น “มิลิตพยายามไม่

“ให้ใครต้องมาเจอเรื่องแบบนี้อีก แล้วฉันจะนั่งดูด้วยได้อย่างไร”

แคทเทอร์รินกอดคอ แล้วดันเทียนสีดำไปข้างหน้า

“หากเจ้าไม่เล่าจนจบ เจ้าต้องมาดับเทียนด้วยตนเอง” ว่าจบก็เสกคาถาดึงตัว เพตตราเข้ามาใกล้ ๆ จนหญิงสาวต้องยื่นขอบโต๊ะเอาไว้ไม่ให้หน้าคะมำไล่เปลวเทียน

ภูตลาที่ยืนอยู่ข้างหลังทำท่าจะเข้าไปหาเพตตรา แต่แคทเทอร์รินสะกดให้มันยืนอยู่นิ่ง ๆ

“พอเจ้าดับเทียน ก็ออกไปจากร้านของข้า แล้วไปทำในสิ่งที่เจ้าอยากทำ”
แม่มดว่าเสียงเรียบ

เพตตรามองเปลวเทียนด้านล่าง แววดตาของเธอสั่นระริก ล้อแสงไฟ ก่อนที่เธอจะตัดสินใจดับเปลวไฟลง

แคทเทอร์รินเสกให้เทียนหายไปแล้วพูดกับภูตลา “พานางไปส่งที่เดิม”

“แคท เจ้าช่วยนางไม่ได้หรือ”

แคทเทอร์รินเท้าแขนลงบนโต๊ะ

“ช่วยให้นางหลุดพ้นจากที่แห่งนั้นที” ภูตลาขอร้อง

“หากนางชายความหลังให้ข้า ข้าก็มอบพรให้นางได้” แม่มดยื่นกราน “แต่นางไม่ชาย”

“แคทเทอร์ริน” ภูตลาถอนหายใจ มันเดินเข้าไปมองหน้าอีกฝ่าย แม้จะไม่เห็นดวงตาของแคทเทอร์ริน แต่ก็จ้องไม่วางตา ยกษัตริย์จับมือของแม่มดมากุมไว้ “ข้าขอร้องช่วยนางที”

แคทเทอร์รินมองเพตตรากับภูตลา ก่อนจะดีดนิ้วเสกให้ทุกคนออกจากร้าน

“เพตตรา เจ้าสบายใจได้ นักข่าวคนนั้นยังอยู่”

พวกเขาเป็นอยู่หน้าสถานอภิรมณ์ มีหน่วยพยาบาล เจ้าหน้าที่ตำรวจ และนักข่าวอยู่เต็มไปหมด

“คน ๆ นั้นใช้เวลาหลายปีเชื่อว่า จะเปิดโปงเรื่องพวกนี้ได้” แคทเทอร์ริน มองหญิงสาวคนหนึ่ง เดินจากจุดเกิดเหตุมาหาพวกเขา “ฉันดูอยู่ตลอด”

หญิงสาวคนนั้นเดินมาหยุดอยู่หน้าแคทเทอร์รินแล้วจิกยิ้ม “มาตามแคท! มาทำอะไรตรงนี้”

“พอเจ้าเรียกข้าว่ามาตาม แล้วมันแปลก ๆ” แคทเทอร์รินเห่าเอวแล้วชี้ไปยังเพตตรา “ข้าพาพยานปากเอกมาให้”

หญิงสาวคนนั้นมองเพตตรา “ฉันต้องได้ข้อมูลก่อนตำรวจ!” เธอพูดแล้ววิ่งเข้าไปหาอีกฝ่าย แต่ภูตลาเดินไปคั่นกลางเอาไว้

ภูตลาถ่มมองหญิงสาวคนนั้น ดวงตาสีเขียวของเธอทำให้เขาหวนนึกถึงใครบางคน

“เจ้าที่ลงมนตร์ดำใส่ข้า!”

“จำได้ด้วยหรือ” หญิงสาวหัวเราะ “ฉันชื่อวีดิช เป็นสายข่าวของแคทเทอร์ริน”

“ลูกน้องข้าเอง” แคทเทอร์รินหยอก จนวีดิชทูปไหล่นางไปที่หนึ่ง

ภูตลาพูดกับวีดิชด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ขอบใจเจ้ามาก”

วีดิชทำเพียงยิ้ม แล้วจับมือภูตลาเขย่าขึ้นลง

แคทเทอร์รินมองเพตตรา “ข้าไม่ได้มอบพรให้เจ้า” แม่มดจับมือของหญิงสาว “แต่ให้ันว่าครั้งนี้ เป็นบริการพิเศษจากร้านของข้า”

แคทเทอร์รินตบไหล่ภูตลาให้เดินตาม “กลับโลกเราทัน ภู” แต่ยักษ์ภูตกลับยืนอยู่เฉย ๆ แคทเทอร์รินเหลือบมองอย่างเบื่อหน่าย แล้วหันไปพูดกับวีดิชแทน “ข้าฝากเจ้ายักษ์นำรำคาญนี้ด้วย”

“ไม่กลับไปด้วยกันหรือ” วีดิชถามภูตลา แต่เมื่อเห็นยักษ์ภูตจ้องเพตตราไม่เลิก เธอก็ไม่ถามต่อ

“เข้าไปละ” แม่มดหันหลังให้พวกเขา แต่ยังเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เสียงเพตรา ก็

ตะโกนขึ้นมา

“ขอบคุณนะคะ!”

แคทเทอรินยกยิ้มมุมปาก แล้วเดินฮัมเพลงจากไป

โอบกอดความสุขชั่วนิรันดร์

แคทเทอร์รินยืนอยู่หน้าบ้านของอันยา พลังจับจ้องประตูสีซีดไม่วางตา

“วันนี้เป็นวันครบรอบวันตายของอันยาเธอ” อีอาน่าที่บังเอิญเดินผ่านมา ตะโกนถาม

แคทเทอร์รินเอี้ยวตัวไปมองอีกฝ่ายแล้วยิ้มบาง

“ให้ข้าช่วยทำความสะอาดบ้านนางไหม” อีอาน่าเดินเข้าไปหาแคทเทอร์ริน “ผู้น่าจะเยอะอยู่”

“ไม่เป็นไร” แต่แคทเทอร์รินปฏิเสธ แล้วเปิดประตูเข้าไปในบ้าน “ข้าสัญญาเอาไว้แล้วว่าจะทำ”

วันครบรอบวันตายของอันยา เป็นวันที่แคทเทอร์รินจะมาทำความสะอาดบ้านร้างหลังนี้ นางจะร้ายมนตร์ดำห่มคลุมบ้านของอันยา เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่ผุพังทลายไปตามกาลเวลา

“แม่อันยาจะไม่มีลูก แต่บ้านของนางยังคงอยู่ ข้าต้องดูแลสิ่งที่นางทิ้งเอาไว้ให้ดีที่สุด”

ครั้งหนึ่งแคทเทอร์รินเคยพูดกับอีอาน่าเอาไว้

แม่มีคทาวิเศษซึ่งทำเพียงมองบานประตูปิดตามหลังแคทเทอร์ริน แล้วหมกคทียีมออกมา

“หากอันยาอยู่ทันเห็นเจ้าโตเป็นผู้ใหญ่ ก็คงจะดี” อีอาน่าพึมพำ ก่อนหันหลังเดินจากไป

ทุก ๆ วันครบรอบ แคทเทอร์รินจะปิดร้านหนังสือ และหมกตัวอยู่ในบ้านของอันยาทั้งวัน คอยปิดกวาดเช็ดถูบ้านช่องให้สะอาด ขณะเดียวกันก็พยายามรี้อฟื้นความ

ทรงจำที่ขาดหายไป

อุบัติเหตุที่หน้าผาเมื่อครั้งนางยังเป็นเด็ก ผ่ากรอยแผลเป็นขนาดใหญ่ไว้บน ลำคอของนาง ทั้งยังพรากความทรงจำอันแสนล้ำค่าไปด้วย ความทรงจำในวัยเด็กที่ได้ใช้ร่วมกันอันยา ช่วงเวลาที่เติบโตและเรียนรู้การใช้ชีวิตในฐานะแม่มด แคทเทอริน สัมผัสไปจนหมดสิ้น รู้เพียงว่าอันยาคอยเลี้ยงดูนางมาเป็นอย่างดี แต่นั่นก็เป็นเพียงสิ่งที่แคทเทอรินได้ยินมาเท่านั้น มิใช่สิ่งที่นางจำได้

การทำความสะดวกในบ้าน จึงเหมือนเป็นความพยายามที่จะรื้อฟื้นความหลังของแคทเทอริน แม่มดปรารถนาที่จะจำให้ได้ แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ความทรงจำก็ไม่กลับมา

แคทเทอรินก้มเปิดประตูห้องใต้ดินที่ฝังอยู่บนพื้นกลางห้องนั่งเล่น ฝุ่นละอองลอยฟุ้งตามแรงดึง จนนางต้องปิดจมูกไม่ให้สูดลึกเข้าไป แคทเทอรินค่อย ๆ ก้าวลงไปข้างล่าง พลังแสงสว่างให้ลอยนวลทงไปข้างหน้า เมื่อลงมาแล้วก็เห็นชั้นหนังสือวางติดผนังทุกด้าน มีโต๊ะเก้าอี้วางอยู่ตรงกลาง พร้อมกระดากับปากกาขนนกที่วางอยู่ข้างกัน

เธอน่าบอกว่า อันยามักจะนั่งทำงานในห้องใต้ดิน บนชั้นหนังสือ นอกจากหนังสือต้นฉบับแปลแล้ว ก็มีหนังสือที่อันยาเขียนเองด้วย เมื่อก่อนอันยาเป็นผู้แต่งหนังสือฝั่งเรื่องเล่า แต่แคทเทอรินไม่อาจเขียนหนังสือได้เทียบเท่านาง เรื่องเล่าในยุคของแคทเทอริน จึงกลายเป็นเรื่องจากโลกมนุษย์แทน

แคทเทอรินเสกคาถาขับเป่าฝุ่นผงในห้องให้สลายไปในอากาศ แล้วเดินไปตามชั้นหนังสือเรื่องเล่าของอันยา นางยื่นมือไปดึงสันหนังสือเล่มหนึ่งออกมา แต่แล้วบางอย่างก็พุ่งตามหนังสือกระโจนเข้าใส่นาง

แม่มดร้องลั่นแล้วโยนหนังสือทิ้ง ฆาตะตุคกันจนตัวเซไปด้านหลัง นางถอยไปชนชั้นหนังสืออย่างแรง จนหนังสือในชั้นพាក់กันร่วงใส่

แคทเทอรินร้องโอดโอยแล้วทรุดลงไปนั่งกับพื้น นางมองไปยังสัตว์ประหลาดตัวกระจิวที่สะบัดหางแหลม ๆ วิ่งหายเข้าไปในรูกำแพง ก่อนสลับออกมา

“เจ้าหางแหลมเอ๊ย!” แม่มดเกาะขอบชั้นหนังสือเพื่อพุงตัวเองขึ้น แต่ยังไม่ทันได้ยื่น ชั้นหนังสือก็เลื่อนไปด้านหลัง แคทเทอรีนชะงัก ตามช่องว่างระหว่างชั้นกับกำแพงด้วยความสงสัย ก่อนจะตัดสินใจเลื่อนชั้นหนังสือจนเผยให้เห็นทางเดินทอดยาวเข้าไปในความมืด

แคทเทอรีนก้าวเข้าไปตามทางเดินสายนั้น ลูกไฟสีทองนำทางนางมาสู่อีกห้องหนึ่ง ที่แคบกว่าห้องหนังสือของอันยา กำแพงหินมีคราบบางอย่างเกาะอยู่ประปราย ด้านบนเพดานมีพีชกลางคืนสีดำห้อยระยงระยง ชั้นวางติดผนังห้องวนเป็นวงกลม บนชั้นมีเทียนสีดำตั้งอยู่ แคทเทอรีนมองเห็นหลายเล่มด้วยแวตาสงสัย ก่อนจะเบนสายตาไปมองหม้อปรุงยาที่ตั้งอยู่บนเตาไฟกลางห้อง

“ไม่ยักรู้ว่ามีที่แบบนี้ด้วย” แม่มดว่าพลางมองสำรวจหม้อใบนั้น

แต่แล้วแสงสว่างก็เรืองออกมาจากปากหม้อ แคทเทอรีนหลับตาปี๋เห็นแสงจ้าเมื่อแสงเรืองรองหายไป นางก็ล้มตามาเห็นตัวอักษรสีทองปรากฏอยู่บนขอบหม้อ

มาร่วมเสกสรรเรื่องราวบันเทิงใจ ก่อเปลวไฟแห่งความฝันอันพร่างพราว

แล้วหยดงามสมแสงสุกสกาว ร้อยเรื่องราวเป็นเรื่องเล่าหนึ่งราตรี

ตัวอักษรสีทองหายไปแล้ว แต่แคทเทอรีนยังยืนนิ่งอยู่เหนือหม้อใบเล็ก

“ร้อยเรื่องราวเป็นเรื่องเล่าหนึ่งราตรี” แม่มดทวนคำ แล้วเสกหนังสือปกแข็งขึ้นมาตรงหน้า พร้อมเอ่ยเสียงดัง “ความทรงจำกับมนตร์ดำต้องคำสาป”

หน้าหนังสือเปิดออกเผยให้เห็นตัวอักษรโบราณที่เรียงกันเป็นระเบียบบนหน้ากระดาษ ก่อนจะหยุดที่หน้าหนึ่งที่มีตัวหนังสือตัวใหญ่เขียนไว้ว่า เปลือกไม้มนตรา

เปลือกไม้มนตราคือกุญแจบรรจุความทรงจำของแม่มด หากครูดเอาเปลือกไม้เล็กน้อยออกมาหลอมเป็นเทียน ควันเทียนจะดูดซับความทรงจำ เมื่อเทียนละลาย ก็ จะเข้าไปในความทรงจำได้

แคทเทอรีนหันหน้าวิ่งไปหยิบเทียนที่อยู่บนชั้นมาถือไว้ แล้วเสกไฟได้หมีอ้อม พร้อม
หย่อนเทียนลงไป นางมองเทียนละลายช้า ๆ ด้วยแวตตาเป็นประกาย

เมื่อเทียนสีดำนละลายกลายเป็นของเหลว ก็ส่งควันสีเทาลอยขึ้นมาเหนือปาก
หมีอ้อม แคทเทอรีนยกมือปิดดวงเป็นวงกลม พร้อมสูดดมเข้าไปเต็มปอด

แล้วร่างของนางก็หายไปจากห้องลึกลับแห่งนั้น

ปีศาจกระปุกลูกลูกไม่ขึ้น

ปีศาจกระปุกลูกตัวกลม มีขนหนานุ่มฟูเหมือนปุยนุ่น ทุกเช้ามันจะตื่นมาแปรง
ขนหน้ากระຈก แล้วเล็มให้ขนเป็นทรงกลมเหมือนลูกบอล เพราะพ่อกับแม่สอนไว้ว่า ถ้า
ไม่ตื่นมาเล็มขนตอนเช้า ขนจะใหญ่ขึ้น ๆ จนกินตัวของมันเข้าไป ปีศาจกระปุกลูกไม่
อยากถูกขนกิน จึงตื่นแต่เข้ามาเล็มขนทุกวัน

เพื่อน ๆ ของมันก็เล็มขนทุกเช้า ตอนเดินไปโรงเรียนจึงเห็นปีศาจตัวกลม
กระโดดเต็งเต็งอย่างเร่ร่อนไปบนถนน

ยกเว้นปีศาจตนหนึ่ง ที่กำลังเดินขาลากไปบนถนน พร้อมขนขนาดมหึมาที่
แทบจะกลืนกินร่างของมันเข้าไป ทุกคนต่างเรียกมันว่า ปีศาจขนยุ่ง

ปีศาจขนยุ่งไม่มีเพื่อน เพราะไม่มีใครอยากอยู่ใกล้ขนหยาบกระด้างขนาด
มหึมาของมัน แม้แต่ปีศาจกระปุกลูกเองก็พยายามหลีกเลี่ยง

วันหนึ่งขณะที่ปีศาจกระปุกลูกกำลังเดินกลับบ้าน มันก็เหลือบไปเห็นปีศาจขน
ยุ่งกำลังนอนอยู่บนพื้น มันปัดปายขาไปมากกลางอากาศ พยายามพุงตัวเองให้ลุกขึ้น
แต่ไม่มีปีศาจตนใดเข้าไปช่วยมันเลย ปีศาจกระปุกลูกที่แม้จะไม่ชอบมันนัก แต่ก็เดิน
ผ่านไปเฉย ๆ ไม่ได้ จึงเข้าไปหวังจะพุงมันขึ้นมา

แต่ปีศาจขนยุ่งยกขาทั้งสองข้างขึ้น แล้วออกแรงกระเดิงตัวไปข้างหน้า จนร่าง
ของมันลอยขึ้นจากพื้น กลับมายืนได้อีกครั้ง

ปีศาจกระปุกลูกร้องอย่างตื่นเต้น แล้วถามปีศาจขนยุ่งว่าทำได้อย่างไร

ปีศาจขนยุ่งตอบบนขนตัวเอง แล้วพูดว่าอย่างภาคภูมิใจว่า เป็นเพราะขน
ของมัน มันจึงไม่ล้มแล้วกลิ้งเหมือนปีศาจตนอื่น แถมยังกระเดิงตัวกลับขึ้นมาได้ด้วย

ปีศาจชกมกว่าพลางผลึกปีศาจกระปุกลูกจนล้มถึงเป็นลูกบอลไปกับพื้น

ปีศาจกระปุกลูกพยายามพุงตัวเองขึ้นมา แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ตัวมันกลับกลิ้งหลุน ๆ ไปเสียทุกครั้ง จนปีศาจขมขึงต้องเข้ามาช่วย แล้วยังพูดต่ออีกว่า เป็นเพราะขนของมันทำให้ไม่ต้องการให้ใครมาช่วยเวลาหกล้มอีกเลย

หลังจากวันนั้นปีศาจกระปุกลูกจึงครุ่นคิดกับตัวเอง แล้วก็ตัดสินใจ ลองไม่ตื่นแต่เข้ามาเล็มขนเหมือนทุกวัน และไม่ว่าพ่อแม่จะเตือนอย่างไร ปีศาจกระปุกลูกก็จะปล่อยให้ขนยาว

มันจึงกลายเป็นปีศาจชกมกตัวที่สองของโรงเรียน

ปีศาจทั้งสองกลายเป็นเพื่อนรักที่ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอดเวลา แต่แล้ววันหนึ่งปีศาจขมขึงกลับขาดเรียน เพื่อน ๆ ต่างเล่าลือกันว่า มันถูกขมกินเข้าไปแล้ว และปีศาจกระปุกลูกจะกลายเป็นตัวต่อไป

ปีศาจกระปุกลูกเริ่มกลัวขึ้นมา มันเดินขาลากกลับบ้าน แล้วอยู่ ๆ ก็รู้สึกตัวหนักอึ้ง มันพยายามดันตัวเองผ่านประตูบ้านเข้าไป แต่ด้วยขนที่ทั้งหนาทั้งหยาบ ทำให้ต้องใช้แรงมากกว่าปกติ ปีศาจกระปุกลูกทั้งตัวลงนอนบนเตียง ไม่นานมันก็ผล็อยหลับไป

มันฝันว่าตัวเองนอนอยู่ท่ามกลางปุยนุ่มแสนนุ่มนิ่ม ปีศาจกระปุกลูกรู้สึกดีใจ ไม่อยากตื่น แต่ทันใดนั้นปุยนุ่มรอบตัวก็อัดเข้าหา มันจนแน่น บีบให้มันจมลงสู่ก้นบึ้งเบื้องล่าง แสงสว่างตรงหน้าเริ่มจางหายไป แทนที่ด้วยความมืดมิดชวนอึดอัดใจ แล้วปีศาจกระปุกลูกก็ร้องเสียงดังออกมา

พอสะดุ้งตื่น มันก็รีบวิ่งไปเล็มขนหน้ากระจกทันที หลังจากนั้นมันก็สัญญา กับตัวเองว่า จะเล็มขนทุกวัน ไม่ปล่อยให้ขนยาวรุงรังอีก...

“ปีศาจขนยุ่งอาจจะไม่สบายก็ได้” แคทเทอรีนวัยเด็กหวอดอยู่บนเตียง
พลางพูด “หรือมันอาจจะแค่ขี้เกียจไปโรงเรียน”

“เหมือนเจ้าที่ไม่ยอมตื่นเสียดี” อันยาทำเออแล้วถอนหายใจ “ข้าไม่ได้เล่าให้
เจ้าฟัง เพื่อมาเถียงข้ากลับนะ”

แคทเทอรีนคลุมโปง “ข้ายังง่วงอยู่เลย”

“เจ้าปีศาจขนยุ่ง ตื่นไปล้างหน้าแปรงฟันเดี๋ยวนี้”

อันยาเดินไปกระซอกผ้าห่มออกจากตัวเด็กน้อย แต่แคทเทอรีนไม่ยอม พวกเขา
จนถึงยี่เย็ดุดุดกระซอกกันอยู่อย่างนั้น จนอันยาหมดแรง ทิ้งตัวลงปลายเตียงพลาง
หอบหายใจ

“เด็กดี้อ” นางบ่นอย่างจนวนัญญา

“ทำไมข้าจะนอนตื่นสายไม่ได้” แคทเทอรีนคลานไปหึ่งตัวใส่อันยา

อันยารอร่างเล็ก ๆ แว้มาจากอด “ถ้าเจ้าตื่นเช้า เจ้าจะมีเวลาทำสิ่งต่าง ๆ มาก
ขึ้น”

“แต่ข้าไม่อยากทำอะไรนี่นา ข้าอยากนอน”

อันยาขยี้ผมแคทเทอรีนด้วยความมั่นใจ “ข้าทำมือเช้าให้เจ้าแล้ว รีบลงไป
กินเร็ว”

มือเช้าแสนเรียบง่ายเหมือนทุกวัน บรรยากาศรอบด้านกรุ่นกลิ่นขนมปังกับ
ขนมหวานที่แคทเทอรีนชอบ แม่มน้อยกินมือเช้าเข้าไปคำโต มีอันยานั่งจิบชาชมองอยู่
ใกล้ ๆ

“วันนี้ไปส่งหนังสือใหม่” แคทเทอรีนถามอันยา

“ไปส่งตรงชายแดน” อันยาตอบแล้วมองแม่มน้อยที่ทำตาเป็นประกาย “ไม่
กลับไปนอนหรือ เจ้าบ่นเองว่าวันนี้อยากนอน”

แคทเทอรีนทำตาแป๋ว “ข้าไม่ง่วงแล้ว”

อันยาเผลอหลุดหัวเราะด้วยความเอ็นดู “ไปเปลี่ยนเสื้อไป อี๊กพิศลักซ้ำจะไปเปิดร้านแล้ว”

แม่มีदन้อยสวมชุดกระโปรงสีดำประดับลูกไม้ อันยามองด้วยความประหลาดใจ แล้วเอ่ยถาม “ทำไมวันนี้ใส่กระโปรง”

“ไปถึงก็รู้เอง”

อันยาเดินไปเขกศีรษะแคทเทอรินเบา ๆ “พูดจาไม่เหมือนเด็กเลยสักนิด”

“แล้วพูดจาเหมือนเด็กต้องพูดอย่างไร”

อันยาสวมเสื้อคลุมพลางครุ่นคิด “ซ้าก็ลืมนไปแล้ว” นางจูงมือแคทเทอรินเดินออกมาจากบ้าน

“เจ้าจำตัวเองตอนเด็กไม่ได้หรอก”

ทั้งสองเดินลงเขาผ่านบ้านชั้นเดียวหลายหลังที่มีควั่นจาง ๆ ลอยออกมาจากหน้าต่างห้องครัว อันยามำมือปากแล้วตอบคำถามแคทเทอริน “ซ้าอยู่มานานมากแล้ว จำไม่ได้หรอก” นางก้มมองแม่มีदन้อยแล้วหัวเราะในลำคอ “แต่นิสัยคงไม่ต่างจากเจ้ามาก”

“ทำไม” แคทเทอรินเงยหน้ามองอันยา

“ก็ซ้าเลี้ยงเจ้ามาตั้งแต่เกิดนี่นา ก็คงติดนิสัยซ้าไปบ้างแหละ”

“ซ้าไม่ได้ชอบตื่นเช้าแบบเจ้า”

อันยาถอนหายใจ “เว้นเรื่องนั้นไว้ก็แล้วกัน”

ปีศาจที่ส่งหนังสืออาศัยอยู่ติดชายแดนเหนือ ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่มีแต่ปีศาจอาวูโส แคทเทอรินเดินเคียงข้างอันยาไปตามทางที่มีก้อนเมฆน้ำแข็งปกคลุม จนมาถึงอาคารสองชั้นกลางหมู่บ้าน

“ซ้ามาส่งหนังสือให้นักคัดสรร” อันยาเดินไปยืนอยู่หน้าโต๊ะรูปวงกลม ด้านในมีปีศาจสองสามตนนั่งอยู่

อันยาวางกระเป่าฟิบแบนลงบนโต๊ะ แล้วล้วงหยิบกองหนังสือสามตั้งออกมา
“เรื่องจินตนาการตามที่สั่งเอาไว้”

“ซึกจะเรียกนักคัดสรรมาให้” ปีศาจตนหนึ่งพูด แล้วกดปุ่มสี่ขวบนบนโต๊ะ ไม่นานปีศาจนักคัดสรรหนังสือก็เดินมาหาแม่มดทั้งสอง

“แคทเทอร์รีน โตขึ้นเยอะเลย สบายดีใช่ใหม่อ๊ะ” ปีศาจถามด้วยน้ำเสียงชื่นมื่น พลางหยิบหนังสือแต่ละเล่มมาเปิดอ่าน

“สบายดีอ๊ะ” แคทเทอร์รีนตอบ แล้วกวาดตามองไปยังบรรดาชั้นหนังสือหลังโต๊ะตัวกลม “ข้าเข้าไปอ่านหนังสือรอได้ไหม” แม่มดน้อยซ้อนตามองปีศาจนักคัดสรรสลับกับอันยา

“เอาเลย เด็กน้อย งานคัดสรรคงอีกนานกว่าจะเสร็จ” ปีศาจตอบแล้วยิ้มกว้าง แคทเทอร์รีนจึงปล่อยมืออันยา แล้วเดินไปตามชั้นหนังสือพร้อมดวงตาเป็นประกายสดใส

อันยาหัวเราะเบา ๆ

“เรื่องจินตนาการพวกนี้ ข้าเดาว่าเป็นเรื่องที่เจ้าเล่าให้นาง” ปีศาจคัดสรรหยิบตั้งหนังสือไว้ในอ้อมแขนทั้งสองข้าง แล้วเดินนำอันยาไปยังห้องคัดสรร

“ข้าตัดแปลงนิดหน่อย ให้เหมาะกับปีศาจต่างเผ่าพันธุ์” อันยาปิดประตูตามหลัง แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับปีศาจคัดสรรหนังสือ “แต่มีหลายเรื่องที่น่าช่วยข้าแต่งด้วย”

“เป็นเด็กที่จินตนาการล้ำเลิศจริง ๆ” ปีศาจหัวเราะในลำคอ

“เล่มที่ท่านถืออยู่นี้แหละ” อันยาชี้ไปยังหนังสือในมืออีกฝ่าย “แคทเทอร์รีนช่วยข้าแต่ง”

“โบราณว่าจงกระโดดด้วยเท้าซ้าย” ปีศาจอ่านชื่อเรื่องด้วยท่าที่สนใจ “ข้าชักอยาการู้แล้วสิ ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร” นางว่าพลางยิ้มกว้าง

“แคทเทอร์รีน!”

แม่มดสาวสะดุ้งเฮือก เมื่อได้ยินเสียงกุกกักตะโกนจากนอกห้องลึกลับเข้ามา

“ข้าอยู่ที่นี่” แคทเทอร์รีนตะโกนกลับไป

กุกกักเดินเข้ามาในห้องหลังชั้นหนังสือ มันกวาดตามองรอบด้านด้วยความ
ประหลาดใจ

“มีห้องแบบนี้ด้วยหรือ”

“ข้าก็เพิ่งค้นพบวันนี้แหละ” แคทเทอร์รีนมองน้ำสีดำเหนียวข้นในหม้อ แล้ว
เสกให้หลอมกลับมาเป็นแท่งเทียนเล่มใหญ่ตามเดิม

“ห้องนี้เอาไว้ทำอะไร” กุกกักเดินสำรวจโดยรอบ มันมองเห็นสีดำบนชั้นวาง
ด้วยความสนใจ “มีเทียนเหมือนในห้องใต้ดินที่บ้านเจ้าเลย”

“ข้าคิดว่า...” แคทเทอร์รีนเดินไปวางเทียนลงบนชั้น แล้วมองหาเทียนที่ต้องการ
“...ที่นี้เป็นกุ้เก็บเรื่องจินตนาการของอันยา”

“อันยา” กุกกักทวนคำ แล้วเดินตามหลังแคทเทอร์รีนกลับไปยืนหน้าหม้อใบ
เล็ก “แม่มดที่เลี้ยงเจ้ามาหรือ”

“ใช่”

“เรื่องจินตนาการคืออะไร”

“เรื่องเล่าปากเปล่าสำหรับกลุ่มเด็ก” แคทเทอร์รีนมองเห็นเล่มใหญ่ในมือ
“เทียนในห้องนี้คือเรื่องจินตนาการที่อันยาเล่า ผสมกับความทรงจำสมัยยังมีชีวิต”

กุกกักก็มมองแม่มด “ความทรงจำของนาง”

“ที่มีข้าอยู่ในนั้น” แคทเทอร์นหย่อนเทียนสีดำเล่มใหญ่ลงหม้อ แล้วมองน้ำสี
ดำที่ไหลออกมาจากเทียน

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็จะจำนางได้แล้วล่ะสิ!” ภูตลาผลอตัวตะโกนด้วยความตื่น
เต้น

แต่แคทเทอร์นกลับนิ่งเงียบ

“แคท...”

“แม่เห็นกับตา” แม่มดมองควันที่ลอยขึ้นมา พร้อมสูดดมเข้าไป “แต่ยังรู้สึก
เหมือนไม่ใช่เรื่องจริง”

ภูตลาสูดกลิ่นหอมของเทียนเข้าไป แล้วร่างของมันก็เริ่มจางลง

แคทเทอร์นจับมือภูตลาเอาไว้ แล้วทั้งสองก็หายไปพร้อมกัน

โบราณว่าจงกระโดดด้วยเท้าซ้าย

แคทเทอร์รีนยืนอยู่ในป่าซากแม่มดกับอันยา แม่มดน้อยมองมืออีกฝ่ายที่เปล่งแสงสีทองเรืองรอง ก่อนที่ลูกไฟทรงกลมจะลอยขึ้นมาจากฝ่ามือของนาง

“ไฟเป็นคาถาแรกที่แม่มดต้องเสกให้ได้” อันยาพูดพลางเสกลูกไฟออกม่อีกสองสามลูก “หากเจ้าเสกไฟไม่ได้ เจ้าก็เสกมนตร์ดำระดับอื่นไม่ได้”

แคทเทอร์รีนจ้องลูกไฟเขม็ง แล้วพูดเสียงหนักแน่น “ข้าพร้อมแล้ว”

อันยาก็ยิ้มมุมปาก แล้วเดินเข้าไปใกล้แม่มดน้อย “เริ่มแรก” นางแบมือขวาไปตบหน้าแคทเทอร์รีน “รวมมนตร์ดำเอาไว้บนฝ่ามือ”

แม่มดน้อยแบมือตามอันยา แล้วเพ่งสมาธิไปยังฝ่ามือตนเอง

“เจ้าต้องส่งพลังจากแขนขึ้นมาบนฝ่ามือ”

แสงสีทองส่องแสงรึบรึบนแขนข้างขวาของแคทเทอร์รีน แม่มดน้อยตัวสั่นยามรวบรวมพลังมนตร์ดำ หน่านิ้วควมวดจนอันยาเผลอมองด้วยใจลุ้นระทึก แสงสีทองได้ขึ้นไปตามท้องแขนของแคทเทอร์รีน พุ่งตรงไปยังฝ่ามือที่แบออกรอรับพลังมนตร์ดำ แต่เมื่อแสงแล่นขึ้นไปจนถึงข้อมือ ก็กลับคืนแสงลง

แคทเทอร์รีนหอบหายใจ ตายังคงมองฝ่ามือตนเองด้วยแววสับสน

“ของแบบนี้ต้องใช้เวลา”

“แต่เจ้าดูทำได้สบายๆ” แคทเทอร์รีนพูดพลางหอบหายใจ

“ข้าเสกไฟมาหลายร้อยปีแล้ว” อันยาลูบศีรษะแคทเทอร์รีน “จงจำไว้ว่า ต้องส่งพลังจากแขนขึ้นมาบนฝ่ามือ แล้วจึงจะเสกไฟได้”

อันยาเดินกลับบ้านไปเตรียมมือค้ำแล้ว แต่แคทเทอรินยังคงยืนอยู่กลางป่า พยายามเรียกไฟขึ้นมาบนฝ่ามือ แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไร แสงสีทองก็ดับลงก่อนถึงฝ่ามือเสมอ แม่มน้อยยถอนใจอย่างหงุดหงิดแล้วเตะดินระบายความคับแค้นใจ

ยามมืดมาเยือนพร้อมอากาศเย็นเยียบ อันยาสวมเสื้อคลุมพลางคว้าเสื้อตัวเล็กของแคทเทอรินติดมือไปด้วย นางเดินฝ่าลมหนาวกลับเข้าไปในป่า แม่มน้อยยังคงอยู่ที่เดิม แต่ตอนนี้นางกลับนั่งฟังต้นไม้แล้วซุกหน้ากับเข่าทั้งสองข้าง

“แคท กลับบ้านกัน” อันยานั่งยอง ๆ ตรงหน้าแคทเทอริน แล้วตวัดเสื้อคลุมสวมให้นาง “พรุ่งนี้ค่อยฝึกใหม่”

“ข้าทำไม่ได้” แคทเทอรินสูดหายใจเข้า แล้วปล่อยให้หน้าตาไหลริน

อันยามองแม่มน้อยปาดน้ำตา ก่อนจะทิ้งตัวนั่งฟังต้นไม้ข้าง ๆ แคทเทอริน

“ข้าบอกเจ้าว่า ให้ส่งพลังจากแขนขึ้นไปบนฝ่ามือซิไหม” อันยาพูด แล้วเสกไฟสองสามลูกขึ้นมาล้อมร่างพวกนางเอาไว้ “นั่นเป็นสิ่งที่แม่มนสอนต่อ ๆ กัน”

“ขนาดมีคนสอนข้ายังทำไม่ได้เลย”

อันยาโอบตัวแคทเทอรินเข้ามาซุกในเสื้อคลุมตนเอง “อยากฟังอะไรสนุก ๆ ไหม”

แคทเทอรินหันไปมองอันยาด้วยความสงสัย “เรื่องอะไร”

“เรื่องของปีศาจจอมกระโดด กับผลไม้วิเศษที่ไม่มีใครเด็ดลงมาได้”

ปีศาจจอมกระโดดอาศัยอยู่ในป่าที่มีแต่ต้นไม้สูงชะลูด พวกมันไม่มีกรงเล็บจึงปีนต้นไม้ไม่ได้ และไม่มีปีกไว้ให้ไต่บิน จึงปีนขึ้นไปเกาะบนกิ่งไม้ไม่ได้เช่นกัน สิ่งเดียวที่พวกมันทำได้คือการกระโดดให้สูงที่สุดเพื่อเด็ดผลไม้ลงมาจกกิ่งไว้กินเป็นอาหาร

ตั้งนั้นปีศาจที่อายุมากกว่า จึงสอนให้ลูกปีศาจกระโดด ด้วยวิธีที่ทำสืบทอดต่อกันมา พวกมันจะกระโดดด้วยเท้าซ้ายเท่านั้น เพราะเชื่อกันว่าจะทำให้กระโดดได้สูงกว่าปกติ

ปีศาจจอมกระโดด กระโดดด้วยเท้าซ้ายมาโดยตลอด กระทั่งทิวาถือกำเนิดขึ้น ทิวาเป็นปีศาจที่ไม่เคยกระโดดแตะกิ่งไม้กิ่งที่เตี้ยที่สุดได้เลย

เพื่อน ๆ ต่างล้อเลียนมัน แม้แต่ปีศาจที่อายุมากกว่าก็จนปัญญาจะสอนให้ทิวากระโดด ทิวาจึงไม่เคยเด็ดผลไม้กินเอง ได้แต่รอให้ปีศาจคนอื่นเด็ดลงมาให้ ปีศาจตัวน้อยรู้สึกด้อยค่า เพราะมันกระโดดไม่ได้ตั้งใจ และไม่ว่าจะพยายามใช้เท้าซ้ายออกแรงถีบตัวเองขึ้นไปอย่างไร มันก็ไม่เคยแตะกิ่งไม้ได้เลย

แต่ทิวาไม่เคยละความพยายาม มันฝึกซ้อมทุกวันด้วยหวังว่าต้องกระโดดให้ได้ มันจะได้เด็ดผลไม้กินเองเสียที แต่ทิวาไม่ยอมฝึกกระโดดในหมู่บ้าน เพราะปีศาจเด็ก ๆ คนอื่นมักล้อแก้มันเสมอ ทำให้มันไม่ได้ฝึกซ้อม ทิวาจึงไปฝึกกระโดดนอกหมู่บ้านแทน

วันหนึ่งขณะที่ทิวากำลังฝึกกระโดด ก็ได้ยินเสียงพุ่มไม้ด้านหลังขยับไหว ปีศาจตัวน้อยหันไปมองทันที แล้วเห็นปีศาจร่างสูงใหญ่เดินออกมา

ทิวาวิ่งไปหลบหลังต้นไม้ด้วยความหวาดกลัว แต่แล้วปีศาจตัวใหญ่ก็ย่อเข่าลง แล้วออกแรงถีบขาทั้งสองข้างขึ้น จนตัวมันลอยไปเด็ดผลไม้บนกิ่งด้านบนสุดของต้นไม้ลงมาได้

ปีศาจตัวน้อยมองด้วยความตื่นเต้น แล้วเผลอวิ่งออกไปหาปีศาจตัวใหญ่ พยายามตะโกนถามว่ามันทำได้อย่างไร

ปีศาจตัวใหญ่บอกว่า หากกระโดดด้วยขาทั้งสองข้าง จะทำให้กระโดดได้สูง

ขึ้น

เพชรากับแคทเทอร์รี่จ้องวีดิชไม่วางตา จนหญิงสาวทำตัวไม่ถูก

“มองอะไรขนาดนั้น”

“แกะลึคะ” เพชรอาจจะยื่นคະยอ “หนูอยากเห็นแล้ว”

“ข้าก็อยากเห็นเหมือนกัน” แคทเทอร์รี่เสริมทัพ

วีดิชจึงบอกให้เพชรไปหยิบคัตเตอร์มาแกะกล่องอย่างระมัดระวัง ด้านในกล่องมีหนังสือนิทานเล่มหนึ่งวางอยู่ หญิงสาวหยิบขึ้นมาดูแล้วเปิดไปที่ละหน้าพร้อมรอยยิ้มมุมปาก

“นิทานหรือ” เพชรถามองภาพประกอบโทนสีอบอุ่นในแต่ละหน้า

“นิทานคืออะไร” แคทเทอร์รี่ถามขัดขืนมก

วีดิชกับเพชรามองหน้ากัน

“เรื่องเล่าสำหรับเด็ก” เพชรตอบอย่างไม่แน่ใจนัก

“แต่บางครั้งผู้ใหญ่ก็อ่านได้เหมือนกัน” วีดิชพูดต่อ

แคทเทอร์รี่มองหนังสือเล่มบางขนาดสี่เหลี่ยมผืนผ้า แล้วพูดว่า “ขอเอากลับไปอ่านได้ไหม”

วีดิชพยักหน้า แล้วยื่นหนังสือให้แคทเทอร์รี่

“ที่โลกของมาตามีหนังสือสำหรับเด็กไหม” เพชรนั่งลงข้าง ๆ แคทเทอร์รี่ แล้วถามด้วยความสนใจ

“เรามีเรื่องจินตนาการ” แคทเทอร์รี่ตอบ พลางเสกให้นิทานหายไป “ไว้เล่าให้เด็กฟัง”

“เรื่องจินตนาการก็คือนิทาน” วีดิชพูดพลางดื่มน้ำในขวด “แม้บางครั้งเรื่องทีเล็กจะไม่ได้มาจากจินตนาการก็ตาม”

ลมหอบหนึ่งพัดผ่านทั้งสามคน สรรพเสียงยามเย็นมีเพียงธรรมชาติที่ซบกล่อมให้มนุษย์และแม่มด เพลิดเพลินไปกับความสงบ แคทเทอร์รี่ระบายยิ้มออกมา

ทิวาจึงทำตาม มันย่อขาทั้งสองข้าง แล้วออกแรงถีบขาคู่ขึ้นไปกลางอากาศ ปี่ศาจตัวน้อยร้องด้วยความตกใจ เมื่อลองลงไปเห็นว่าตัวเองลอยสูงกว่าทุกครั้ง แต่ไม่นานร่างเล็ก ๆ ของมันก็ถึงสู่พื้นเบื้องล่าง หากไม่ได้ปี่ศาจตัวใหญ่รับเอาไว้ ทิวาคงตก กระแทกพื้นอย่างแรง

ปี่ศาจตัวใหญ่บอกอีกว่า เวลาลงต้องลงด้วยขาทั้งสองข้าง ไม่อย่างนั้นจะตก กระแทกพื้น

ทิวาเอ่ยขอบคุณ แล้วรีบวิ่งกลับหมู่บ้านทันใด มันวิ่งไปหาต้นไม้ที่มีแต่ผลไม้ สีสันสดใส แล้วสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ พร้อมออกแรงถีบขาคู่ขึ้นไปด้านบน

ปี่ศาจจอมกระโดดคนอื่นต่างมองตามร่างเล็ก ๆ ของทิวาลอยขึ้นไปด้านบน มุ่งสู่กิ่งที่สูงที่สุด แล้วก็เห็นทิวาเด็ดผลไม้พวงหนึ่งลงมาสู่พื้นเบื้องล่างได้สำเร็จ

เกิดความเจียบไปที่บริเวณ ทิวาหอบหายใจด้วยความตื่นเต้น พร้อมหัวเราะอย่างสุขใจ

หลังจากนั้นเป็นต้นมา ปี่ศาจจอมกระโดด ก็ไม่กระโดดด้วยขาข้างซ้ายอีกต่อไป

แคทเทอรินฟังเรื่องเล่าด้วยความเพลิดเพลิน “จนลืมร้องให้ แม่ मदน้อยสบตา อ้นยาที่กำลังมองมา แล้วถามเสียงแหบแห้ง

“เจ้าจะบอกอะไรข้า”

อ้นยาหัวเราะเบา ๆ

“ทิวากระโดดขาซ้ายขาขวาไม่ได้” นางว่าพาลางกระซิบอ้อมแขนกอดแม่ मदน้อยแน่นขึ้น “แต่มันกระโดดสองขาได้”

แคทเทอรินยังคงทำหน้ามึนงง

“บางครั้งสิ่งที่สอนต่อกันมา ก็ไม่ได้เหมาะกับอนุชนรุ่นหลัง” อ้นยาลูบผมแม่ मदน้อยแผ่วเบา “หลาย ๆ ครั้งเราต้องหาแนวทางเป็นของตนเอง”

อันยาอุ้มแคทเทอร์นกลับบ้านไปกินม็อคค่า แต่แม่มดน้อยไม่อาจสลัดคำพูดของอีกฝ่ายออกจากหัวได้

แม่หลังจากฟังเรื่องเล่าของอันยาจบ แคทเทอร์นจะเสกไฟไม่ได้ในทันที แต่เมื่อผ่านไปสักสองสามเดือน ในคืนหนึ่งขณะที่แม่มดน้อยกำลังนั่งอยู่บนหลังคาบ้านท่ามกลางความมืดมิดและความเงิบ แคทเทอร์นแบมือ แล้วเรียกพลังมนตร์ดำขึ้นมาอีกครั้ง

แต่คราวนี้แม่มดน้อยไม่ได้รวมพลังไว้บนฝ่ามือ นางย้ายพลังไปตามนิ้วมือทั้งห้า แล้วปล่อยลูกไฟดวงเล็กออกมาจากปลายนิ้ว

แคทเทอร์นเงยหน้ามองลูกไฟสีทองอร่ามที่ลอยอยู่รอบตัว แล้วคลี๋มก้วงก่อนจะแบมืออีกครั้ง

คราวนี้นางเรียกพลังจากปลายนิ้วลงมาสู่ฝ่ามือ ก่อเกิดเป็นลูกไฟดวงใหญ่เรืองรองลอยออกขึ้นมา แสงสีทองสะท้อนดวงตาเป็นประกายของแคทเทอร์น แล้วแม่มดน้อยก็หัวเราะอย่างมีความสุข

โดยไม่รู้ตัวเลยว่า อันยาแอบมองจากหน้าต่างชั้นสองขึ้นไปบนหลังคา เมื่อเห็นรอยยิ้มเรไรของแคทเทอร์น นางก็พลอยหัวเราะตามอย่างสุขใจ

ภูตลามาองควันจางหายไปด้วยใจเหม่อลอย

“ข้าเพิ่งไปท่องความทรงจำมาหรือเนี่ย” เจ้ายักษ์พึมพำ

แคทเทอรินหลอมเทียนกลับเป็นแท่ง แล้วเดินไปวางลงบนชั้นด้านหลังตาม

เดิม

“เจ้าจำอะไรได้บ้างไหม” ภูตลามาองตามหลังแคทเทอริน

แต่แม่ต๋ายหน้า “ข้ารู้สึกเหมือนผ่านเหตุการณ์นั้นมาแล้ว แต่ก็ยังจำไม่ได้
ทั้งหมด”

ภูตลาโอบไหล่อีกฝ่าย “มีได้แล้ว กลับบ้านกันเถอะ”

หลังจากวันนั้น แคทเทอรินก็ลงไปยังห้องลับของอันยาทุกวันเพื่อหย่อนเทียน
ลงไปในห้องแล้วเฝ้ามองความทรงจำผ่านกลุ่มควันที่ลอยอบอวล แม่ต๋ายใช้เวลาอยู่ใน
ห้องจนมีต๋าคำ ภูตลาต้องลงมาตามอยู่ตลอด เมื่อแคทเทอรินเผลอกลับขึ้นมาด้านบน
ห้องฟ้าก็จะเปลี่ยนเป็นสีดำสนิทแล้ว

ยามมีต๋ามาเยื้องพร้อมกลิ่นอาหารที่ลอยออกมาจากบ้านแต่ละหลัง เสียง
หัวเราะของแม่ต๋ายทำลายความเงยบ่วงเวรรอบด้าน แม้อากาศจะหนาวเสียดกระดูก
แต่บรรยากาศกลับอบอุ่นขึ้นมา

“พรุ่งนี้วันเกิดเจ้า” ภูตลาเดินตามหลังแคทเทอรินเข้าไปในบ้าน กลิ่นอาหาร
ลอยอบอวลไปทั่ว จนแคทเทอรินท้องร้องขึ้นมา

“เจ้าจะให้ของขวัญข้าหรือ” แม่ต๋ายพูดหยอกพลงหัวเราะเสียงใส

“ข้าก็ให้ตลอดนั่นแหละ” ภูตลาเดินไปหยิบกล่องกระดาษออกมาจากกระเป๋า
เสื้อคลุมที่แขวนอยู่บนราวใกล้ประตูบ้าน แล้วยื่นให้แคทเทอริน “สุขสันต์วันเกิด”

แคทเทอร์รีนรับกล่องมาถือไว้ แล้วเดินไปนั่งในครัว นางทำตาดูกวาวตอเห็น
อาหารจานใหญ่ พร้อมเค้กก้อนโตสีแดงสลักชวาวางอยู่กลางโต๊ะ มีเทียนสีดำนึ่งเล่ม
ปักอยู่ด้านบน “เจ้าทำเค้กให้ข้าด้วย!”

“รีบ ๆ เปิดของขวัญสิ” ภูตลาเร่งเร้า

แคทเทอร์รีนยิ้มกว้างแล้วเปิดกล่องของขวัญในมือ

ในกล่องบุผ้ากำมะหยี่ มีตุ้มหูประดับพลอยสีแดงวางอยู่ เม็ดพลอยสะท้อน
แสงไฟบนเพดานเป็นประกายวิบวิบ จนแคทเทอร์รีนผลลจบบ้างอย่างตกตะลึง

“พวกนักรังสรรค์เพชรพลอยบอกว่า ได้พลอยแดงมาจากแดนตะวันตก”
ภูตลาขยับเก้าอี้มานั่งข้าง ๆ แคทเทอร์รีน “เป็นพลอยเสริมความโชคดี”

แคทเทอร์รีนมองภูตลาด้วยสายตาว่างเปล่า

“เจ้าเชื่อเรื่องแบบนี้ด้วยหรือ”

“เพื่อนข้าบอกว่าของแบบนี้ช่วยได้จริง ๆ!” ภูตลาเถียงกลับ “เนี่ย ฟรุ้งนี่ข้าจะ
ไปแดนตะวันออก ไปหาซื้อพลอยให้เพตราด้วย”

คราวนี้แม่มดกอดอกพูดเสียงลอดโรฟัน “ข้าก็ว่า ทำไมถึงจัดงานวันเกิดให้ข้า
วันนี้”

“ก็ฟรุ้งนี่ข้าไม่ว่างนี่นา” ภูตลาเสมองไปทางอื่น

แคทเทอร์รีนหัวเราะในลำคอ แล้วยื่นกล่องของขวัญให้เจ้ายักษ์ “ใส่ให้ข้าสิ”

ภูตลาจึงใส่ตุ้มหูให้แคทเทอร์รีน พลอยสีแดงติดกับผิวขาวซีดของนาง และรับ
กับเสื้อลูกไม้สีดำเป็นอย่างดี

“ข้านี้ตาถึงจริง ๆ” ภูตลาพูดอย่างภาคภูมิใจ

แคทเทอร์รีนเสกกระจกออกมาส่องดูความเรียบร้อย แล้วยิ้มด้วยความพอใจ

“ข้าขอบพลอยแดง เพราะฉะนั้นจะไม่โกรธที่เจ้าฉลองวันเกิดข้าล่วงหน้าหนึ่ง
วัน”

ภูตลาทำหน้าที่ห้อย แต่เมื่อได้รับอ้อมกอดจากแคทเทอร์รีน เจ้ายักษ์ก็ยิ้มกว้าง
พร้อมกอดแม่มดแน่น

แคทเทอร์รีนผลัดตัวออก พร้อมชุ้มิดที่เสกไว้ในมือขึ้นมา แล้วพูดอย่างจริงจังว่า
“มากินเค้กกันเถอะ”

หลังฉลองวันเกิดเสร็จ ภูตลาก็กลับขึ้นไปนอน ส่วนแคทเทอร์รีนป็นหน้าต่างชั้น
ไปนั่งบนหลังคา นางเงยหน้ามองฟ้ามืดสนิท แล้วปล่อยให้สายลมพัดผ่านความคิดล่อง
ลอยไปไกล

ในตอนนั้นเอง เพลงกล่อมเด็กเพลงหนึ่งก็ดังขึ้นมาในหัว

แคทเทอร์รีนชะงัก แล้วกุมศีรษะที่ปวดตื้อ แม่มดกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก
ดวงตากลอกไปมาด้วยความสับสน แต่หลังจากนั้นนางก็ค่อย ๆ เปล่งเสียงร้องเพลงที่
ดังอยู่ในหัวออกมา

ภูติเอ๋ยภูติน้อย

คอยเรียงร้อยฝันหวานแสนสุขซี

ให้เด็กน้อยมองเห็นแต่ฝันดี

อย่าให้มีฝันร้ายมาร้ากราย

แม่มดเม้มริมฝีปาก แล้วปล่อยให้หน้าตาไหลริน แม้ไม่รู้ว่าเหตุใดจึงร้องไห้ แต่
แคทเทอร์รีนกลับรู้สึกเศร้าจับใจ คินนางคงนอนไม่หลับเสียแล้ว แม่มดเหม่อมองหลังคา
บ้านที่ทอดลงไปตามแนวเขา แล้วปล่อยให้ท่วงทำนองแสนหวานดังสะท้อนอยู่ในหัว

ในตอนนั้นเองกระดาศสี่เหลี่ยมก็โผล่ขึ้นมาตรงหน้าของแคทเทอร์รีน แม่มด
หยิบมาอ่าน พร้อมคลี่ยิ้มบาง

นอนหรือยัง

แคทเทอร์รีนเฝากรดาศแผ่นนั้น แล้วเหวี่ยงตัวเองกลับเข้าไปทางหน้าต่าง ลง

ไปยังชั้นล่างของบ้าน แล้วเปิดวงแหวนมนตร์ดำมุ่งหน้าสู่โลกมนุษย์

เมื่อแคทเทอรินมาเผลออยู่กลางบ้านวิตซ์ ก็เห็นว่าเป็นเวลาเย็นย่ำแล้ว แม่มดไม่เห็นหญิงสาวนั่งอยู่บนโซฟา หรือบริเวณอื่นภายในบ้าน แคทเทอรินจึงเดินไปเปิดประตูหลังบ้าน แล้วเห็นวิตซ์นั่งอยู่บนระเบียง

“ปกติเจ้าไม่เคยส่งกระดาษมาหาข้าเวลานี้” แคทเทอรินเดินไปนั่งข้าง ๆ แล้วเหม่อมองสนามหญ้าหลังบ้านเป็นเพื่อนอีกฝ่าย

วิตซ์หัวเราะ แล้วดื่มน้ำในขวดแก้ว “เพิ่งทำงานเสร็จ เลยอยากหาเพื่อนคุยเล่น”

“ถ้าข้าหลับไปแล้วล่ะ”

“ก็รอจนกว่าเธอจะตื่น แล้วเรียกให้มานั่งคุยกัน” วิตซ์พูดพร้อมยิ้มกว้าง แล้วทั้งสองก็หัวเราะออกมา

“มาตามแคท!”

แคทเทอรินตัวเซไปข้างหน้า เมื่อบางอย่างพุ่งเข้ามากระทบกระจกหลังเต็มแรง พอหันไปมองก็เห็นว่าเป็นเพชรากำลังส่งยิ้มแบ๊วมาให้

หลังจากเปิดโปงเรื่องสถานอภิมภพ เพชราก็กลับไปอยู่กับครอบครัวไม่ได้ ตามกฎหมายต้องส่งตัวเธอให้สถานรับเลี้ยงไปดูแลชั่วคราวเพื่อเตรียมหาบ้านใหม่ วิตซ์จึงรับเพชรามาเลี้ยงดู และคอยดูแลเธอให้ปรับตัวเข้ากับสังคมนอกหมู่บ้านได้

“หนูเห็นกล่องพัสดุวางอยู่หน้าบ้าน” เพชรายื่นกล่องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าให้วิตซ์

หญิงสาวรับมาถือ พลางทำหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูด “ส่งสยโรงพิมพ์ส่งงานมาให้”

ภูตินักตกแต่งฝัน

แคทเทอร์รีนอนมองเพดานห้อง แสงแรกของวันมาเยือนแล้ว แต่นางยังไม่ได้
นอนเลย แม่มดหลับตา แล้วท่วงทำนองแสนหวานก็กลับมาในหัวอีกครั้ง

ภูติเอยภูติน้อย

คอยเรียงร้อยฝันหวานแสนสุขี่

ให้เด็กน้อยมองเห็นแต่ฝันดี

อย่าให้มีฝันร้ายมาร้ากรวย

แม่มดกุมศีระชะตนเอง แล้วนอนคู้ตัวเมื่ออาการปวดแล่นไปทั่วร่าง เสียงร้อง
เพลงผสานไปกับเสียงพุดประคินา จนแคทเทอร์รีแยกไม่ออกว่าเสียงไหนเป็นเสียงไหน

“ที่ข้าเห็นก็คือภูตินักตกแต่งฝันเธอ”

“ใช่แล้ว มันไม่ได้มีเจตนาร้าย เพียงเข้ามาตกแต่งฝันร้ายให้กลายเป็นดี เพื่อ
ให้เจ้าหลับสบายเท่านั้นเอง”

“แล้วทำไมตัวมันจึงอัปลักษณ์ล่ะ”

“บางครั้งเราก็มองเห็นจากภายนอกไม่ได้อย่างไรเล่า”

แคทเทอร์รีนผุดลุกขึ้นนั่งหอบหายใจ แล้วยกมือขยู่ผมนตนเอง

“เสียง...” แม่มดพึมพำเสียงแหบแห้ง “...เสียงของอันยา”

“แคท ข้าออกไปข้างนอกแล้วนะ” ภูตลาตะโกนบอกมาจากชั้นล่าง เรียกให้แค
ทเทอร์รีนได้สติ แล้วพยายามควบคุมลมหายใจ “ข้าทำมือเข้าไว้ให้แล้ว ลงมากินด้วยล่ะ”

แล้วนางก็ได้ยินเสียงกุตุลาเดินออกไปจากบ้าน แคทเทอร์ลินลุกขึ้นยืน แล้วเดิน
โซเซออกไปจากห้อง

แคทเทอร์ลินหิบบินทานของวีดิซติดมือมาด้วย เมื่อวานนางเหนื่อยล้าเกินกว่า
จะฝันลิ้มตาอ่าน เลยคิดว่าจะนำมาอ่านระหว่างเฝ้าร้านหนังสือ แต่วันนี้คำสั่งช็อกกลับ
เยอะผิดปกติ แม่มดจึงไม่มีโอกาสได้หิบบินทานมาอ่านเลย

พอใกล้มืดแคทเทอร์ลินก็ปิดร้านแล้วเดินกลับบ้านด้วยท่าที่อ่อนล้า แต่กลับไม่
ลืมหิวไปที่บ้านของอันยาเหมือนทุกวัน เพื่อลงไปยังห้องใต้ดิน แล้วละลายเทียนเล่ม
ใหญ่ดูความทรงจำที่ผนึกเอาไว้

แม่มดอดเสียดใจแล้วตรงไปยืนอยู่หน้าชั้นวางเทียน มือเลื่อนไปยังชั้นด้าน
บนที่ยังไม่ได้หิบบินเทียนสักเล่มออกมาละลาย

แต่แล้วเทียนเล่มหนึ่งก็ตกใส่ศีรษะของนาง แคทเทอร์ลินยกมือกุมกลางศีรษะ
แล้วเงยหน้ามองชั้นด้านบน นางเห็นสัตว์ประหลาดทางแหลมวิ้งหลบอยู่หลังเทียนเล่ม
อื่น ๆ ก่อนจะพุดเสียงลวดโรฟันออกมา

“เจ้าอีกแล้วนะ”

แม่มดก้มลงเก็บเทียนบนพื้น “จันเอาเล่มนี้ไปแล้วกัน”

แคทเทอร์ลินเดินไปหย่อนเทียนลงในหม้อ ความร้อนจากไฟก้นหม้อ
หลอมละลายจนกลายเป็นน้ำข้นสีดำ แม่มดเงยหน้าสูดควันเข้าไปเต็มปอด แล้วนางก็
เห็นภาพความทรงจำเมื่อครั้งอดีตของอันยา

“มีสัตว์ประหลาดอยู่ในห้องของข้าจริง ๆ!” แคทเทอร์ลินร้องโวยวายใส่อันยา

“มันเป็นตัวแบบไหน” อันยาพยายามดันแคทเทอร์ลินลงไปนอนบนเตียง แต่
แม่มดน้อยขึ้นตัวไว้ไม่ยอมล้มตัวนอน

“ตัวมันเดี่ยว ๆ แขนขายาว แล้วก็มียาวตะปุมตะป๋าด้วย!”

อันยาถอนหายใจแล้วนั่งลงบนเตียง นางเงิบไปสั๊กพัก แล้วจ้องตาแคทเทอร์รินขณะพูด “มันไม่ใช่สัตว์ประหลาดหรอก”

“แล้วเป็นตัวอะไรล่ะ”

อันยาเงิบไปสั๊กพักหนึ่ง แล้วตอบ “ภูติตกแต่งฝัน”

“ภูติตกแต่งฝันเหรอ”

“ใช่แล้ว มันไม่ได้มีเจตนาร้าย เพียงเข้ามาตกแต่งฝันร้ายให้กลายเป็นดี เพื่อให้เจ้าหลับสบายเท่านั้นเอง”

“แล้วทำไมตัวมันจึงอัปลักษณ์ล่ะ”

“บางครั้งเราก็มองเห็นจากภายนอกไม่ได้อย่างไรเล่า”

อันยายันตัวพิงหัวเตียง แล้วร้องเพลงทำนองแสนหวานออกมา

ภูติเอ๋ยภูติน้อย

คอยเรียงร้อยฝันหวานแสนสุขี

ให้เด็กน้อยมองเห็นแต่ฝันดี

อย่าให้มีฝันร้ายมาร้ากราย

ภูตินักตกแต่งฝัน มียาวตะปุมตะป๋าด้วย เวลาอ้าปากจะเห็นเขี้ยวต๋านใน และมีดวงตาสีแดงฉาดดวงโตที่กะพริบไม่ได้ ปีศาจจึงขนานนามให้มันว่า ภูติอัปลักษณ์

ภูติอัปลักษณ์จะท่องไปในดินแดนความฝันของปีศาจตัวน้อย และไม่ออกมายังโลกปกติ เพราะรูปร่างของมันนั้นแสนอัปลักษณ์ มันจึงเลือกที่จะอยู่แต่ในความฝัน คอยตกแต่งฝันร้ายให้กลายเป็นฝันดี ปีศาจเด็กน้อยจึงนอนหลับสบายคลายกังวลในทุกค่ำคืน

แต่ตอนนี่ภูติอัปลักษณ์กำลังมีปัญหา เพราะปีศาจเด็กน้อยตนหนึ่งดันมองเห็นมันในความฝันได้ ซ้ำร้ายยังควบคุมฝันของตนเองได้อีก เด็กตนนั้นจึงพยายามดึง

ภูติออกมาจากความฝัน ให้มาเล่นด้วยกันในโลกแห่งความเป็นจริง

ภูติอัปลักษณจึงกลายเป็นเพื่อนกับปีศาจเด็กน้อยตนนั้น มันออกมาจากโลกแห่งความฝัน และเล่นกับปีศาจอย่างสนุกสนาน กระทั่งวันหนึ่ง เพื่อนของปีศาจตนนั้น มาเห็นมันเข้า ก็พากันร้องให้จ้าด้วยความหวาดกลัว ครอบครัวของเด็ก ๆ จึงพากันขับไล่ภูติอัปลักษณกลับเข้าไปในความฝัน แต่แม้ในฝันมันก็อยู่ไม่ได้แล้ว อาจจะถูกดึงตัวออกมาอีกเมื่อไรก็ได้ ภูติอัปลักษณจึงซังตนเองอยู่ในฝันร้าย บังคับไม่ให้เด็กคนไหน มาเห็นมันอีก

และมันก็ไม่ได้ออกไปตกแต่งความฝันอีกเลย

เด็ก ๆ เริ่มฝันร้ายกันมากขึ้น จนไม่อาจข่มตานอนหลับกันได้ ปีศาจเด็กน้อย ที่ดึงภูติอัปลักษณออกมาจากความฝัน จึงเริ่มออกตามหามัน เพื่อให้กลับมากำจัดความฝันตามเดิม

แต่ดินแดนแห่งฝันร้ายน่ากลัวเหลือเกิน เด็กน้อยไม่อาจก้าวข้ามฝันร้ายไปได้ เมื่อเขามีสติกลับคืนเข้าไปในความฝัน ปีศาจตัวน้อยก็เรียกขานนามที่แท้จริงของภูติอัปลักษณออกมา

เจ้าภูติตกแต่งฝัน! ช่วยข้าด้วย!

เมื่อภูติได้ยินเสียงร้องไห้ของเด็ก มันก็รีบไปขจัดฝันร้ายให้ทันที ภูตินักตกแต่งฝันพาเด็กน้อยออกมาจากฝันร้าย แล้วมันก็เริ่มตกแต่งฝันดี ขับกล่อมปีศาจตัวน้อยให้หลับไหลสุนทรารมณ์ ก่อนจะออกท่องความฝันของปีศาจเด็กคนอื่น ๆ เพื่อขับไล่ฝันร้าย ตกแต่งฝันดี ให้คำคืนนี้มีแต่ความสุข

หลังจากนั้นเป็นต้นมา ก็ไม่มีใครเรียกมันว่า ภูติอัปลักษณอีกเลย

แคทเทอรีนหลับไปแล้ว อันญาจึงลูบศีรษะนางเบา ๆ ด้วยความรักใคร่ ก่อนที่จะก้มลงจูมพิตกลางหน้าผาก

“ราตรีสวัสดิ์นะ แม่มดจอมดี้อ”

แคทเทอรีนกลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงอีกครั้ง แม่มดทุรุดตัวนั่งลงบนพื้น แล้วร้องไห้เสียงดัง แม้อันยาไม่ได้ลูบศีรษะของนางในปัจจุบันนี้ แต่แคทเทอรีน กลับรู้สึกได้ถึงสัมผัสอ่อนโยนอันแสนคุ้นเคย

“อันยา...” แคทเทอรีนเอ่ยเสียงสั่น “...เวลาที่เรได้อยู่ด้วยกันช่างแสนสั้นนัก”

ควีนจางหายไปแล้ว เหลือเพียงเทียนที่หลอมละลายอยู่ในหม้อ และน้ำตาของแคทเทอรีนที่หยดลงพื้นหยุดแล้วหยุดเล่า

แม่มดไม่อาจจะกลั่นเสียงสะอื้นได้อีกต่อไป ห้องใต้ดินลึกกลับแห่งนี้จึงมีเพียงเสียงร่ำไห้สะท้อนก้อง

แคทเทอรีนปาดน้ำตา แล้วลุกขึ้นยืน นางสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วพยายามคุมร่างกายไม่ให้สั่น แม่มดเดินกลับไปหยิบเสื้อคลุมที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมา แต่บางอย่างกลับร่วงลงมาจากกระเป๋าสี้อด้านใน แคทเทอรีนก้มมองตามเสียงของตกกระทบพื้น แล้วเห็นว่าเป็นนิทานที่ยืมมาจากวีดิซ แต่ยังไม่ีเวลล่าอ่าน

นางจึงนั่งฟังกัวแฟง แล้วอ่านชื่อเรื่องบนหน้าปกอีกครั้ง

“นักตกแตงผืนดี”

แคทเทอรีนชะงัก มือเปิดหน้าหนังสือด้วยใจเต้นระส่ำ เรื่องราวและภาพในแต่ละหน้า ทำให้นางไม่อาจละสายตาไปไหนได้ แคทเทอรีนกัดริมฝีปากตนเอง เมื่อเปิดมาจนถึงหน้าสุดท้ายนางก็ผุดลุกขึ้น แล้ววาดวงแหวนมนตร์กลางห้องใต้ดินทันที

แม่มดกลับมาเฝ้าอยู่กลางห้องนั่งเล่นของวีดิซ แคทเทอรีนเห็นหญิงสาวนั่งอ่านหนังสืออยู่บนโซฟา เมื่อวีดิซขยับหน้ามาสบตา แม่มดก็ร้องไห้ทันที

“แคท! เธอร้องไห้ทำไม...” วีดิซหยุดพูดเมื่อแคทเทอรีนเดินเข้ามาใกล้ พร้อมกับนิทานในมือ

“เจ้า...” แคทเทอร์นเปล่งเสียงสั้นเครือออกมา “...ภูติตกแต่งฝัน”

วิดิชมองแคทเทอร์นยื่นร่องไทร่าวกกับเด็กน้อย ก่อนจะยื่นมือไปจับมืออีกฝ่าย
เอาไว้

“เธอชอบเรื่องนี้ขนาดนั้นเลยหรือ” วิดิขพุดหยอกพลางหัวเราะในลำคอ

“เป็นเจ้าใช้ไหม”

แคทเทอร์นเงยหน้าเป็นนครบนำ้ตามองวิดิข พลันกระจกใสก็ปรากฏขึ้นมาระ
หว่างชอกตู้ด้านหลังโซฟา แม่มดยื่นมือไปข้างหน้า แล้วผลักร่างของวิดิขจนหงายหลัง
เข้าไปในกระจะกบานนั้น

เมื่อวิดิขลืมตาขึ้นมาอีกที ก็ยืนอยู่หน้าโต๊ะตัวยาวในร้านรับซื้อความหลังเสีย
แล้ว

“อันยา”

วิดิขแม่ริมฝีปาก ก่อนจะถอนหายใจออกมา

“ไม่มีใครเรียกชื่อข้ามานานมากแล้ว”

พลันดวงตาสีเขียวข้างซ้ายของวิดิข ก็เปลี่ยนเป็นสีทองเรืองรองแข่งกับแสง
เทียนบนโต๊ะ

แคทเทอร์นยกมืออันสั้นเทาไปประคองใบหน้าของอันยา “เป็นเจ้าจริง ๆ ด้วย”
แม่มดลอบเปลือกตาข้างซ้ายของอีกฝ่ายเบา ๆ “เจ้าอยู่ใกล้ข้าแค่ไหนเอง แต่ข้าไม่ทันรู้ตัว
เลย”

“ข้าตั้งใจจะบอกเจ้าอยู่แล้ว” อันยาลูบศีรษะแคทเทอร์น แล้วพุดเสียงอ่อนโยน
“แต่ไม่คิดว่าเจ้าจะรู้ตัวเสียก่อน”

แคทเทอร์นยกมือเข้ดหน้าเข้ดตาที่ซ่อนอยู่ใต้เงามืด “เข้าไปเจอห้องลับใต้บ้าน
ของเจ้า”

อันยาทำหน้าที่ครุ่นคิด ก่อนพุดว่า “ห้องเก็บเรื่องราวจินตนาการของข้ากับเจ้า”

“เจ้าเก็บเอาไว้เยอะมากเลย” แคทเทอรินกุมมืออันยา แล้วหัวเราะ “แต่ถึงอย่างนั้น ข้าก็ยังจำเรื่องทั้งหมดไม่ได้อยู่ดี”

อันยากัมมอมมือของแม่ मद แล้วพูดแผ่วเบา “รู้ไหม ข้าถอดใจเรื่องที่จะทำให้เจ้าจำข้าได้ไปแล้ว”

“ถ้าเจ้าบอกข้าสักนิด...”

“เพราะข้าคิดว่า แค้ได้กลับมาเจอกัน ได้ใช้เวลาด้วยกันแบบนี้ ก็ดีเกินพอแล้ว”

แล้วความเสียบก็เข้าโอบคลุมภายในร้าน

ก่อนที่แคทเทอรินจะพูดทำลายความเสียบขึ้นมา

“แต่ข้าก็ยังอยากจำเรื่องราวในอดีตให้ได้” แม่ मद ย้ำเสียงหนักแน่น “ข้าไม่อยากจะลืมช่วงเวลาที่เราเคยใช้ร่วมกัน”

อันยามองริมฝีปากสีแดงของอีกฝ่ายที่เม้มเข้าหากันแน่น ก่อนจะหัวเราะออกมา

“หัวดีไม่เปลี่ยนเลยนะ” อันยาพูดด้วยความเอ็นดู “ถ้าเจ้าอยากรู้เรื่องราวในอดีต ข้าก็จะเล่าให้ฟัง”

แม่ मद ไม่เห็นดวงตาของแคทเทอริน แต่อันยากลับมั่นใจว่าอีกฝ่ายกำลังทำตาเป็นประกาย

“เจ้าอยากฟังอะไรล่ะ” อันยาถาม พลังเหลือบมองเก้าอี้ที่จู่ ๆ ก็ปรากฏขึ้นมาด้านหลัง

แคทเทอรินเองก็นั่งลงหลังโต๊ะด้วยาว แล้วทำแขนรอฟังเรื่องราวจากอันยานางหัวเราะเสียงใสพรั่งพรูด้วยน้ำเสียงตื่นเต็นว่า

“ข้าอยากฟังทุกเรื่องเลย”

สมมติใจหมาย

เสียงกระดิ่งกึ่งกังกึ่งดังกังวาน แคมพเทอรินยืนฉีกยิ้มกว้างอยู่หลังโต๊ะตัวยาว
เงาดำทาบทับใบหน้า จนมองเห็นเพียงริมฝีปากสีแดงสด แม่มดมองลูกค้าคนใหม่ที่
เดินเข้ามาในร้าน พร้อมกล่าวต้อนรับด้วยประโยคที่ว่า

หนึ่งความหลังแลกกับหนึ่งความปรารถนา

เมื่อใจเพรียกหาการจากลา

ความฝันจะพาเรามาพบกัน

เทียนสีด้าตั้งอยู่บนโต๊ะ พร้อมเปลวไฟตั้งตรงไม่ไหวระริก แคมพเทอรินยื่นมือ
ไปหาลูกค้าคนนั้น แล้วเชื้อเชิญให้เดินเข้ามา

“เจ้าพร้อมที่จะขายความหลังให้ข้าแล้วหรือยัง”

litswU2021

© childre

© childrenl

© childrenlitswU2021

© childrenlitswU2021

2021

© childrenlitswU2021

© childrenlitswU2021

© childrenlitswU2021

© childrenlitswU2021

© childrenlitswU2021

© childrenlitswU2021

© childrenlitswU2021

©

childrenlitswU2021

© childrenlitswU2021

© childrenlitswU2021

litswU2021

© childrenlitswU2021

© childr

litswU2021

ไม่แน่วันหนึ่งคุณอาจได้เจอกับมาตามแคท
ในวันที่คุณพร้อมที่จะขายความหลัง
ด้วยความเต็มใจ

“เพราะแม่มดไม่ได้ใจร้ายอย่างที่เขาคลอกลวง” © childrenlit

เกิดวันที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม
ในพระบรมราชินูปถัมภ์

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ในปี พ.ศ. ๒๕๖๔

ร้านลับซื้อความหลังของมาตามแคท

เรื่องและภาพ: บุญยวีร์ เลียงมงคลการ

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

litSWU2021

© childre

© childrenl

© childrenlitSWU2021

© childrenlitSWU2021

2021

© childrenlitSWU2021

© childrenlitSWU2021

© childrenlitSWU2021

© childrenlitSWU2021

© childrenlitSWU2021

© childrenlitSWU2021

© childrenlitSWU2021

©

childrenlitSWU2021

© childrenlitSWU2021

© childrenlitSWU2021

litSWU2021

© childrenlitSWU2021

© childr

litSWU2021

หากมองลอดเข้าไปในชอกตึก
ท่ามกลางเงามืดอาจเห็นกระจกใสบานหนึ่งตั้งอยู่
กระจกที่ไม่สะท้อนสิ่งใดและมองทะลุเข้าไปไม่ได้
หากมองเห็น นั่นหมายความว่า
คุณได้มายืนอยู่หน้าร้านรับซื้อความหลัง
ของมาตามแคทเสียแล้ว

ความหลังแสนระทมขมขื่นยากที่จะลืม
ความทรงจำที่คอยแต่จะจู่ตรึงให้ชีวิตเดินไปข้างหลัง
เพียงขอให้มาตามแคท
ความหลังแสนโศกาก็จะหายไป
แลกกับพรหนึ่งประการที่มาตามจะมอบให้
เพื่อเติมไฟแห่งความหวังและความสุข